

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

விலை :
ரூபா 100/=

264

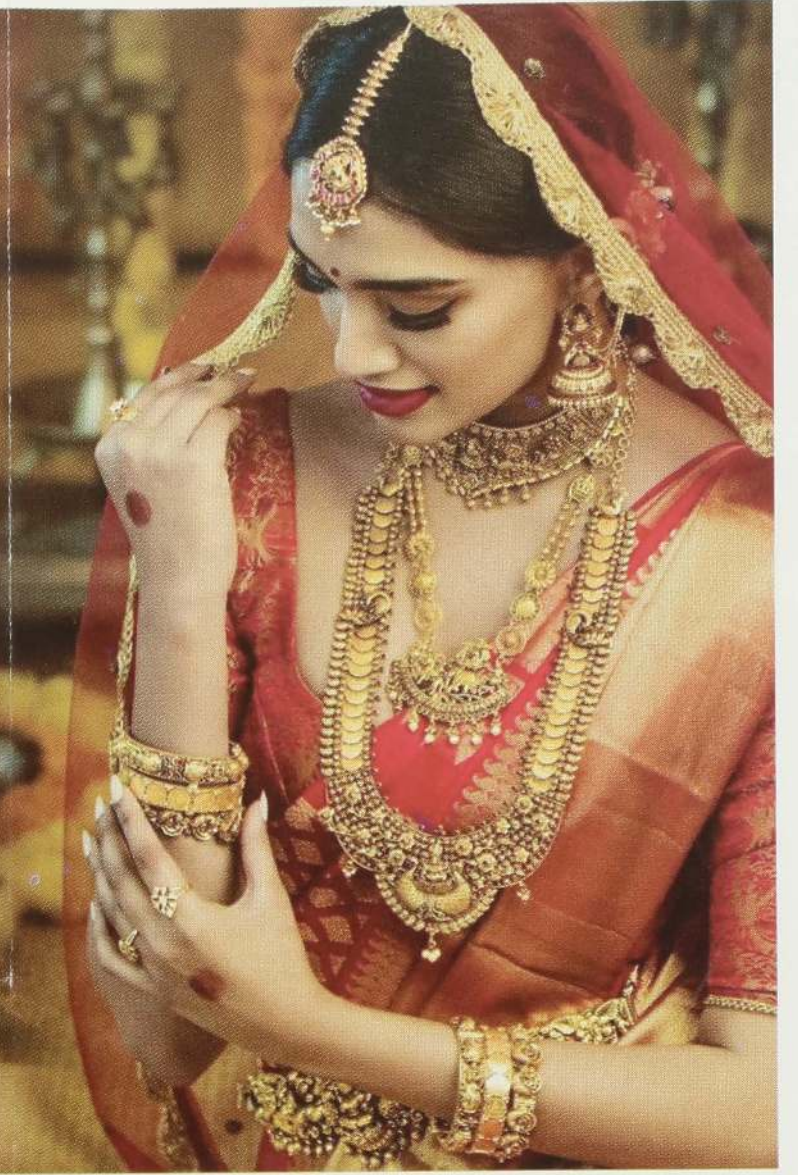
பகிர்தலின் ழலம் விரிவும் ஆழமும் பெறவது ஞானம் !

தரமான தங்க நகைகளுக்கு....

Nagalingams Jewellers

Designers and Manufacturers of
22kt Sovereign Gold
Quality Jewellery

101, Colombo Street, Kandy.
Tel: 081 - 2232545

CENTRAL ESSENCE SUPPLIERS

Suppliers to Confectioners & Bakers

Dealers in all kinds of Food Essences,
Food Colours, Food Chemicals,
Cake Ingredients Etc.

76B, Kings Street, Kandy.

Tel: 081 - 2224187,

081 - 2204480, 081 - 4471563

ஒள்:22
சுடர்:12
264

பகீர்தலின் மூலம் வீரவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்!

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேலுமாயின்,
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடவரலாம்
விழிபெற்றுப் பதவிகொள்வர்.

ஆசிரியர் குழு

ஆசிரியர், ஸ்தாபகர் : தி. ஞானசேகரன்
இணை ஆசிரியர் : ஞானம் ஞானசேகரன்
நிர்வாக ஆசிரியர் : ஞானம் பாலச்சந்திரன்

ஒவியர்: கிறிஸ்த நல்லரெத்தினம்

தொடர்புகளுக்கு

தொ.பேசி. ☎ 0094-11-2586013
0094-77-7306506
தொ.நகல் ☎ 0094-11-2362862
இணையம் ☎ www.gnanam.info
www.gnanam.lk
தளம். ஞானம். இலங்கை
மின்னஞ்சல் ☎ editor@gnanam.info
editor@gnanam.lk
அஞ்சல் ☎ 3B-46th Lane, Colombo-6,
Sri Lanka
வங்கி விபரம் ☎ T. Gnanasekara Iyer
Acc. No. - 009010344631
Hatton National Bank,
Wellawatha Branch.
Swift Code : HBLILKLX
(மணியோடர்மூலம் சந்தா அனுப்பு
பவர்கள் வெள்ளவத்தை தபாற்
கந்தோரில் மாற்றக்கூடியதாக
அனுப்புதல் வேண்டும்)
சந்தா விபரம் ☎ Sri Lanka

ஒரு வருடம் : ரூ 1,000/=
ஆறு வருடம் : ரூ 5,000/=
ஆயுள் சந்தா : ரூ 20,000/=

ஒரு வருடம்

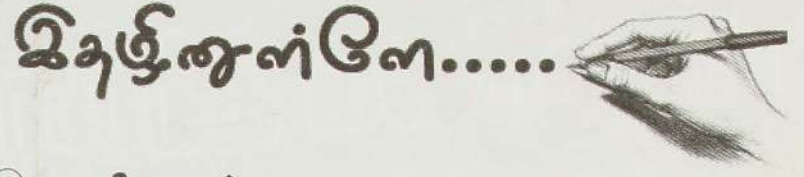
Australia (AU\$)	50
Europe (€)	40
India (Indian Rs.)	1250
Malaysia (RM)	100
Canada (\$)	50
UK (£)	40
Singapore (Sin. \$)	50
Other (US \$)	50

☉ ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்பு
களின் கருத்துகளுக்கு அவற்றை எழுதிய
ஆசிரியர்களே பொறுப்பானவர்கள்.

☉ புகைபெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்
தப் பெயர், தொலைபேசி எண், முகவரி, ஆகிய
வற்றை வேறாக இணைத்தல்வேண்டும்.

☉ பிரசுரத்திற்குத் தேர்வாகும் படைப்புகளைச்
செவ்வகைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு.

☉ படைப்புகள் கணினியில் தட்டச்சு செய்யப்பட்ட
மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படவேண்டும்.

- ☉ கவிதைகள்
 - Afrooz Jafarinoor /
சோ.ப. (மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை) 07
 - குணாளினி தயாநந்தன் 08
 - வசந்தி தயாபரன் 11
 - சமரபாகு சீனா உதயகுமார் 16
 - செ. சுதர்சன் 24
 - ஷெல்லிதாசன் 30
 - இக்பால் அலி 36
 - தம்பிலுவில் ஜெகா 40
- ☉ சிறுகதைகள்
 - நீ.பி. அருளானந்தம் 03
 - இராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியம்
(லண்டன்) 12
 - வே.தில்லைநாதன் (குறுங்கதை) 23
 - பொ.கருணாகரமூர்த்தி (பெர்லின்) 26
- ☉ கட்டுரைகள்
 - பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா 09
 - கௌசி 21
 - பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் 31
 - தி. ஞானசேகரன் 41
- ☉ பத்தி
 - பேராசிரியர் துரை மனோகரன் 45
- ☉ வாசகர் பேச்சுறார் 47

(அட்டைப்படிப்பு: நன்றி, இணையம்)

யாழ்ப்பாணம், 17 MAY 2022

17 MAY 2022

தாபனப்பகுதி

ஆசிரியர் பக்கம்

துரிதநடவடிக்கை அவசியம்

நாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள பொருளாதார நெருக்கடி மக்களைப் பெரிதும் துன்பத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளது. அதிலிருந்து மீள்வதற்கு மக்கள் வழிதெரியாமல் தவிக்கும் நிலையில், அரசுக்கு எதிரான போராட்டங்களை முன்னெடுத்தனர். இப்போது பொருளாதாரத்துக்கு எதிரான போராட்டமும் அரசாங்கத்துக்கு எதிரான போராட்டமும் ஒன்றிணைந்து ஜனாதிபதி கோட்டாபயவை பதவியிலிருந்து நீக்கும் போராட்டமாக மாறியுள்ளது.

தற்போதய அரசாங்கத்தின் தவறான போக்குகள் காரணமாகவே மக்கள் கிளர்ச்சி நீடித்து வருகிறது. சமீபத்தில் நாடுதழுவியரீதியில் பெரும் தொழிற்சங்கப் போராட்டம் இடம்பெற்றிருந்தது. அரசாங்க தொழிற்சங்கங்களும் தனியார் தொழிற்சங்கங்களும் ஒன்றிணைந்து போராட்டத்தில் ஈடுபட்டமையால் நாடு ஸ்தம்பிக்கும் நிலை உருவானது. போராட்டம் தொடர்ந்து இடம்பெறுகின்ற போதிலும் மக்களின் கோரிக்கைகள் இன்னும் நிறைவேற்றப் படவில்லை.

கோட்டாபய ராஜபக்ஷ தேர்தலில் 62 சதவீதமான வாக்குகளைப் பெற்று ஜனாதிபதி ஆனவர். அதே போன்று பாராளுமன்றத் தேர்தலில் 145 ஆசனங்களைப் பெற்று பொதுஜன பெரமுன அரசாங்கம் பெருவெற்றி ஈட்டியது. இனவாதமும் மதவாதமும் உச்சக்கட்டத்தில் செயற்பட்டு சிங்களப் பெரும்பான்மை மக்களின் வாக்குகளால் உருவாக்கப்பட்டது இந்த அரசாங்கம்.

பௌத்த, சிங்கள மக்களின் வாக்குகளால் தெரிவு செய்யப்பட்டவன் என்ற கர்வத்துடன் ஜனாதிபதி கோட்டாபய செயற்பட்டு வந்தார்.

இவ்வாறு சிங்களப் பெரும்பான்மையின மக்களால் உருவாக்கப்பட்ட அரசாங்கம் இன்று இம்மக்களாலேயே வெறுக்கப்படும் நிலைமைக்கு உள்ளாகி, வளர்த்த கடாவே மார்பில் பாய்ந்த கதையாகிவிட்டது.

ஜனாதிபதி கோட்டாபய பதவிவிலகுவாரா என்றால் அது சாத்தியமான காரியமாகத் தெரியவில்லை. காரணம் அவரது கையில் ஆட்சி அதிகாரம் இருக்கும் வரையிலேதான் அவருக்குப் பாதுகாப்பு. அவருக்கு மட்டுமல்ல ராஜபக்ஷா குடும்பத்தினர் அனைவருக்குமே பாதுகாப்பு. ராஜபக்ஷாக்கள் பதவி விலகினால் சட்டம் அவர்களுக்கு எதிராகச் செயற்படத் தொடங்கும். அவர்களால் இந்த நாட்டில் நிம்மதியாக வாழமுடியாத நிலைமை ஏற்படும். இந்த நிலையில் ஒருசில ஆண்டுகளாவது அவர்கள் ஆட்சியைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவே முயல்வர்.

இந்தப் பின்னணியிலேதான் ஜனாதிபதி இடைக்கால அரசாங்கம் ஒன்றை அமைப்பதற்கு முன்வந்துள்ளார். நாடாளுமன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கும் அனைத்துக் கட்சிகளின் தலைவர்களைக் கொண்டு தேசிய பேரவையை நியமிப்பது தொடர்பான முடிவை ஜனாதிபதி எடுத்துள்ளார். அதற்கு, மகிந்த ராஜபக்ஷா தனது பதவியைத் துறந்து உதவுமாறு ஜனாதிபதி கோரியுள்ளதாகவும் செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன. பிரதமர் பதவி விலகி புதிய பிரதமர் தலைமையில் இடைக்கால அரசாங்கம் அமைக்கவேண்டும் என்ற கோரிக்கை ஆளும் தரப்பு உறுப்பினர்களிடமிருந்து மேலெழுந்துள்ளதாகத் தெரிய வருகிறது.

இந்த நிலையில் பிரதமர் பதவியிலிருந்து தான் விலகப்போவதில்லை என்றும் இடைக்கால அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டாலும் தனது தலைமையிலேயே அந்த அரசாங்கம் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்றும் மகிந்த ராஜபக்ஷ அடம்பிடித்து வருவதாகத் தெரிகிறது.

தற்போதுள்ள நிலையில் ஜனாதிபதியும் பிரதமரும் மக்களின் போராட்டத்துக்கு மதிப்பளித்து அதற்கு ஏற்ற வகையில் செயற்படவேண்டும். விலைவாசி ஏற்றத்தாலும் பொருட்களுக்கான தட்டுப்பாடு நிலைமை காரணமாகவும் மக்கள் வெறுப்படைந்துள்ளனர். வருமானமும் இல்லை பொருட்களும் இல்லை என்ற நிலையில் மக்கள் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

எனவே இந்த இக்கட்டான நிலைக்கு உடனடித் தீர்வுகாண அரசாங்கம் துரிதநடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இடைக்கால அரசாங்கத்தை அமைப்பதா அல்லது பதவி விலகி மாற்றுத் தரப்பினரிடம் அரசாங்கத்தை ஒப்படைப்பதா என்பதில் உடனடித் தீர்மானம் எடுத்து, மக்களின் சகஜமான வாழ்வுக்கு வழிசமைக்கவேண்டும் என வலியுறுத்துகிறோம்.

துயரார்ந்த மறைவுகள்

சின்ன காம்புகளையுடைய பூக்களும் நீளத் தண்டுகளையுடைய வெள்ளைப் பூக்களும் தேவாலய பலிபீடத்தை அலங்கரித்திருந்தன. அவ்விடத்திலே ஒளியிலே நிற்கிறேன் என்று பறை சாற்றிக்கொண்டிருக்கும் உயரமான ஒரு மெழுகுவர்த்தி தேவமகனின் உயிர்ப்பின் ஒளியை புனிதத்தன்மையில் உமிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பீடத்தின் கீழே கிறாதியின் அருகில் சாவிலிருந்து வல்லமையுடன் உயிர்த்தெழுந்த யேசுவின் திருச்சொருபத்தின் காட்சி அளவு காணமுடியாத தேவவல்லமையின் உயர்வை பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

திருச்சொருபத்தின் கண்களின் ஆழத்திலிருந்து வெளிப்படும் தெய்வீகப் பார்வை விண்ணை நோக்கி மலர்ந்திருப்பதாகவே வெளிப்பட்டதாக இருக்கிறது. உடலில் துளையிட்ட ஐந்து திருக்காயங்களின் காட்சியும் மனிதகுல ஈடேற்றத்துக்காக பாடுபட்டு மரித்த தேவமகனின் தியாகப் பலியை பறைசாற்றுகின்றன. கையிலே பிடித்தபடி இருக்கும் வெற்றிக்கொடியில் காட்சிப் படுத்தப்பட்டுள்ள சிலுவைக்குறி மனிதகுலத்துக்கு ஈடேற்றம் கொடுத்த அடையாளப்படுத்தலை ஞாபகப்படுத்துகிறது.

தேவாலயத்திற்கு வெளியே தங்கள் உறவினர்களோடும் நண்பர்களோடும் முக மலர்ச்சியுடன் உரையாடிக் கொண்டு வந்தவர்களெல்லாம் இப்போது உள்ளே தேவாலயத்துக்குள்ளாக வந்ததும் மண்டியிட்டு கைகுவித்து மௌனமாக இருக்கிறார்கள்.

திருப்பலிப் பூசை ஆரம்பமாகிறதற்கு முன்பு தேவாலயத்துக்குள் இருப்பவர்கள் எல்லோரும் உயிர்த்த ஆண்டவர் சொருபத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு தங்கள் வாழ்வின் இருண்ட துயரங்களெல்லாம் விலகிப்போய் பொன்னான நல்வாழ்வு அமையவேண்டும் என்ற வேண்டுகோலை பக்தியோடு மன்றாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிறு மணிக்கொத்துக்

கள் குலுங்கவும், அவை ஒன்றாக சேர்ந்தொலி செய்யும் சத்தத்தோடு குருவானவர் இப்போது பலிப்பூசை ஒப்புக் கொடுப்பதற்காக பீடத்தை நோக்கி வருகிறார். முழந்தாள் மண்டியிட்டபடி இருந்தவர்களைவிட இருக்கைகளில் இருந்து கொண்டவர்களும் இப்போது பூசை காணும் வணக்கத்திற்காக தாங்களும் இப்போது முழந்தாள் மண்டியிட்டு திருப்பலிப் பூசையில் பங்கேற்கத் தயாராகுகிறார்கள். பலிப் பீடத்தின் அருகே குருவானவர் வந்து விட்டார். பலி ஒப்புக் கொடுத்ததின் முன்பு அவர் அணிய வேண்டிய சம்பிரதாயமான மேலங்கிகள் அங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை எல்லாம் ஒழுங்கமைய அணிந்து முக்கிய அங்கியையும் இறுதியாக கையிலெடுத்து முத்தம் கொடுத்து அணிந்து கொண்டு பலி ஒப்புக் கொடுக்கும் ஆராதனைகளை அவர் ஆரம்பிக்கிறார்.

நறுமணப் புகை விடும் தூபம் காட்டுகிற சங்கிலித் தூக்குச்சட்டியின் தகர விளிம்பை நகர்த்தி குமஞ்சான் போடுவதற்காக பூசை உதவுக்காரர் குருவானவரிடத்தில் அதை கொண்டு வருகிறார். குருவானவர் இரண்டு சிமிழ் குமஞ்சான் கலவையை அந்த நெருப்புத் தூக்குச் சட்டியில் இடுகிறார். அதைப் பெற்றதும் தூபம் காட்டும் சங்கிலித் தூக்குக் கலசத்தை முன்னும் பின்னும் ஆட்டி அவர் அசைக்கிறார்.

நறுமணப் புகை உடனே அதனிலிருந்து வெளியேறி நாற்புறமும் வாசனையை கமழப் பரப்புகிறது.

பூசை தொடங்கு முன்பே தங்களை தயார் படுத்தியதான காத்திருப்பின் காலத்திலிருந்த பாடகர்கள்

நீ.பி. அருளானந்தம்

“தேவஸ்துதி” பாடலை பாடத் தொடங்கு கிறார்கள். தேவாலயத்திற்குள் ஆராதனை வணக்கத்திலிருந்த ஒவ்வொருத்தரும் அந்தப் பாடல்களை தாங்களும் காதால் கேட்டுக் கொண்டபடியே ஒத்ததாய் சேர்ந்து பாடிக் கொள்கிறார்கள். பாடலுடன் சேர்ந்து இணைந்து பயணிக்க, மகத்தான பியானோ இசையும் திறக்கப் பட்டிருக்கிறது.

தேவபக்திப் பாடலும் அதனோடு சேர்ந்த இசையும் தேவாலயத் தை நிறைக் கின்றன. திருப்பலிப் பூசை வழிப்பாட்டிலே குருவானவர் சொல்கிற ஜெபங்களின் சக்திமயமானது உயர்கிறது. அவர் சொல்லிய ஜெபங்களின் தொடர் ஜெபங்களை வணக்கத் தினர்களும் சொல்லி ‘ஆமென்’ என இறுதியில் பூரணப்படுத்தி நிறுத்துகிறார்கள்.

ஞாயிற்றுக்கிழமையானது கிறிஸ்தவர் களுக்கெல்லாம் ஒரு ஓய்வு நாளாக உண்டாகி இருப்பதாகவே திருச்சபை அதை நிச்சயப் படுத்தி இருக்கிறது. இந்நாளில் கட்டாயமாக ஆலயத்துக்குச் சென்று பூசை காண வேண்டும் என்பதும் கிறிஸ்தவ மக்களுக்கு வேத சட்டமாக உள்ளது. இந்த ஞாயிறானது இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்த ஞாயிறாக கொண்டாடப் படுவதாலும் இந்நாள் எல்லோருக்கும் முக்கிய கடன் திருநாளாகவும் இருந்த தாலும் கட்டாயமாக எல்லா கிறிஸ்தவர் களுமே இந்த ஞாயிறில் பூசையில் வந்து கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் இன்று வழமையைவிட கோயில் முழுக்க நிறைந்து பக்தர்கள் கூடியிருந்தார்கள். இப்படி திருநாள்களுக்கெல்லாமே செல்வம் நிறைந்த இல்லங்களில் இருந்து வருகை தருகிற வசதியுள்ளவர்கள், எவர் கண்ணையும் கவர்ந்திடும் ஆடை அணிந்துதான் வருவார்கள். அவர்களது சின்னக் குழந்தைகள் அங்கே சுற்றிப் பறந்திடும் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் போன்று கோயிலுக்குள் அங்கு மிங்கும் ஓடித்திரிந்திடவே செய்வார்கள். தின்றும் தீராமல் வீட்டிலே கிடக்கும் உணவு வகைகளினாலே அவர்களுக்கு சாப்பாடு என்கிற அந்த விஷயத்தைப் பற்றி என்னதான் ஒரு கவலை! அதைப்பற்றியதான ஏதும் ஒரு யோசனை இவர்களுக்கு சொல்லப்போனால் அப்படி இல்லைத் தானே? ஆனாலும் இவர்களை விடப் பெருந்தொகையானவர்கள்

இங்கே நெஞ்சில் துன்பச் சரித்திரத்தை வைத்துக் கொண்டல்லவோ அதையெல்லாம் மனதால் கடவுளோடு கதைத்திட இங்கே வந்திருக்கிறார்கள். “ஏழ்மையே தொற்று நோயாக படர்ந்ததாய் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் எங்கள் நிலையை கடவுளே நீர் மாற்றமடைய செய்திட மாட்டீரோ” என்கிற தாகத்தான் அவர்களிலும் ஒரு சிலர் மன்றாட்டம் செலுத்துகிறதாக வெளிப்படுகிறது. கோயிலுக்குள்ளே இவ்வேளை அங்கே இருந்து கொண்டிருக்கும் ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு என்னதான் யோசனை மனதிலிருக்கும்? அவர்களுக்கென்றால் மனசுக்குள் இருந்து உயர்ந்து வருகிற நினைப்பு சாப்பாடாகத்தானே இருக்கும்.

பழம் சாப்பிடுவதே ஒரு வழக்கமில்லாத ஒரு ஏழை வீட்டுக்கு அருகே வாழும் வசதியான ஒரு பணக்கார கிறிஸ்தவ குடும்பம் விளைந்து பழுத்த ஒரு பெரிய சீப்பு யானை வாழைப்பழத்தையும், பெரிய கேக் துண்டையும் பலகாரங்களையும் பெருநாளுக்கென்று சந்தோஷமாக அவர்களுக்கு கொடுத்திருந்ததால் அதனால் என்னதான் நடக்கும்.

அந்த வீட்டுப் பிள்ளைக்கு “நான் எப்போது இந்தப்பூசை முடிந்து வீட்டுக்குப் போவேன்! அங்கே அருமையான கேக் துண்டுகள் எடுத்து சாப்பிடுவேன்! அந்த வாழைப்பழமும் தின்ன ஆகா நல்ல ருசியாக அது இருக்குமே!” என்றவாறு உள்ள யோசனைகளெல்லாம் அவனுக்கு இன்பமாக இருக்கும். இவ்வகை ஞாபகங்களில் நடமாடிக்கொண்டு பரமானந்தப் பரவசமாக அவையெல்லாம் அவனுக்கு இருந்தாலும் வயிற்றிலே அந்தப் பசியானது எழுந்து அவனுக்கு வலிக்கவும் செய்திடுமே.

நேரம் கடந்து நடுப்பூசை அளவுக்கு இப்போது வந்து விட்டது. தேவ அப்பத்தை இறைவன் ஆசீர்வதித்தருள வேண்டுமென்று குருவானவர் விண்ணை நோக்கிய பாவனையிலே அந்த அப்பத்தை கைகளி ரண்டிலும் பிடித்தபடி “இதோ ஆண்டவரின் சாரீரம்” என்று சொல்லி அதை மேலே உயர்த்துகிறார்; ஜெபிக்கிறார். இந்நேரம் எல்லோரும் தலை தாழ்த்தி வணங்கி பக்தியாகி சரணடைகிறார்கள். அது முடிந்து திராட்சை இரசம் உள்ள பாத்திரத்தையும் கைகளிலேந்தியபடி, மேலே அசைந்தியங்காமல் பிடித்தப்படி “இதோ என் இரத்தம்” என்று

அவர் பக்தியோடு சொல்ல, எல்லோரும் அப்போது 'தேவனுக்கு நன்றி' என்கிறார்கள்.

இந்த வழிபாடு நிறைவுற்றதும் நீரோட்டமாய் ஒலித்திடும் பியானோ இசை பாடகர்களுக்கு பாட்டைத் தொடங்கி நடத்திட முதலெடுப்புக் கொடுத்துத் துணைபுரிகிறது. தேவ அப்பத்தின் மகிமைக்குரிய பாட்டு பாடகர்களின் வாயிலிருந்து இப்போது பிறக்கிறது. தேவ அப்பம் புசிப்பதற்கு தங்களை தயார்படுத்தி இருந்தவர்களெல்லாம் தங்கள் இருக்கைகளை விட்டு எழுந்து நிரையாக ஒழுங்காக கிறாதி யண்டைக்கு நடந்து வருகிறார்கள்.

குருவானவரும் சற்பிரசாதம் ஒளிக்கதிர் பரப்புகிற பாத்திரத்தை கைகளில் எடுத்துக் கொண்டு தேவ அப்பத்தை அங்கே வருகிற வர்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்க அவர்களிடமாக வருகிறார். தேவ இரட்சியைப் பெற்று அன்போடு அனைவரிடமும் சேர்ந்து தேவ அன்பிலே வாழ்ந்திட சற்பிரசாதம் குருவானவரால் வழங்கப்படுகிறது. இந்நேரம் சகலரின் உடல் வெப்பமும் பறந்திடும் அளவுக்கு முடியை கலைக்கும் அளவிலே நல்ல காற்றும் தேவாலயப் பெருங்கதவுகளுக்குள்ளாலும் வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. வியர்வையில் கரைந்த உடல்களெல்லாம் உள்ளே கடந்து போகும் காற்றால் இவ்வேளை சுகம் பெறுகிறார்கள். எவரின் பொறுமையையும் கலைத்திடாத அளவுக்கு குருவானவர் இப்போது சிறு பிரசங்கம் ஆற்றுவதற்கு ஆரம்பிக்கிறார்.

இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலை ஞாபகப்

படுத்தக் கூடியதான அந்த நிகழ்வை தன் பிரசங்கத்தில் இதமாக அவர் கூறுகிறார்.

“அருமையான சகோதர சகோதரிகளே, இயேசு இந்தப் பூமியில் வாழ்ந்த காலம் அனைத்திலும் இரக்கமுள்ளவராகவும், தயவுள்ள வராகவும், தாழ்மையானவராகவும் எல்லோருமே அணுகக் கூடியவராகவும் இருந்தார். பல வீனரும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களும், எல்லா விதமான ஜனங்களும், ஆண்கள், பெண்கள், பிள்ளைகள், பணக்காரர், ஏழைகள், வல்லமை வாய்ந்தவர்கள், படுமோசமான பாவினரும் கூட, அவரோடு கூட இருப்பதில் எவ்வித தயக்கத் தையும் உணரவில்லை.

உண்மையிலேயே இயேசு தம்மைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கு ஒருவரிடமிருவர அன்பாயிருங்கள் என்று கற்பித்தது மட்டுமல்லாமல், அவர்கள் அதை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்றும் காண்பித்தார். நான் உங்களில் அன்பாயிருந்தது போல நீங்களும் ஒருவரிடமிருவர அன்பாயிருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் சொன்னார். அன்பான முன்மாதிரியைத்தான் கிறிஸ்தவர்களாகிய நாங்களும் அந்த வழியைப் பின்பற்றி எவரோடும் அன்பு பூண்டதாய் வாழ்ந்து எம் வாழ்க்கையை மேம்படுத்த வேண்டும்.

இயேசுவின் மிக மேம்பட்ட வழிகாட்டலிலே கிறிஸ்தவர்களாகிய நாங்களும் அவற்றை பின்பற்றி வாழ வேண்டும். இயேசு இம் மனித குடும்பத்தின் பாவங்களைப் போக்கி ஈடேற்றம் பெற செய்வதற்காகவே இப்பூமியில் பிறந்தார்.

சிலுவை மரத்திலே இரத்தம் சிந்தி சகல பாடுகளையும் பட்டு எமக்காகவே அவர் தம் உயிரை விட்டார். அவர் மரித்தோரிலிருந்து எழுந்திருக்க வேண்டும் என்ற தேவ வாக்கியம் நிறைவேற மரித்து மூன்றாம் நாளிலே ஆத்தம சீரத்தோடும் கல்லறையில் நின்று அவர் உயிர்த்தெழுந்தார்.

மனித குலம் சாவிலிருந்து உயிர்த்தெழு இயேசுவின் சிலுவைப் பலியானது எம்மையும்

சாவிலிருந்து மீட்டு உயிர்த்தெழ அருள் பாலித்திருக்கிறது. அன்பானவர்களே அப்போஸ்தலன் யோவான் சொன்னதை இவ்வேளை அதை நாங்களும் ஒரு முறை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வோம். இயேசு இந்த உலகத்தில் செய்த அனேக காரியங்களுமுண்டு என்று சொல்கிற அவர் மேலும் ஒரு விஷயத்தை சவிசேஷத்திலே பதிவு செய்திருக்கிறார். இயேசுவைப்பற்றி அவர் பதிவு செய்திருக்கிற அந்த வார்த்தைகள்:

“அவர் செய்த வேறு அனேக காரியங்களான அவைகளை ஒவ்வொன்றாக எழுதினால் எழுதப்படும் புத்தகங்கள் உலகம் கொள்ளாததென்று எண்ணுகிறேன். ஆமென்” என்பதாகும்.

எனவே சகோதரர்களே எம் வாழ்நாளிலே இயேசு கூறிய அன்பை கடைப்பிடித்து அந்த அன்பிலே கிறிஸ்தவர்களாகிய நாங்கள் எல்லோருடனும் அன்போடு சேர்ந்து வாழுவோம் என்ற பிரதிக்கையை இந்த பூசையிலும் நீங்கள் மன்றாட்டமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அன்போடு உங்களிடமாக கூறிக்கொண்டு இந்த பிரசங்கத்தை நிறைவாக்குகிறேன். பிதாவுக்கும் சுதனுக்கும் பரிசுத்த ஆவிக்கும் ஸ்தோதிரம் உண்டாகக்கடவது ஆமென்.”

என்று இதமாக கூறி தன் பிரசங்கத்தை நிறைவு செய்து விட்டு மிகுதிப் பூசைச் சடங்குகளை நிறைவேற்ற குருவானவர் பீடத்தடிக்குச் செல்கிறார். ஆறுதலாய் மிகுதிப் பூசைச் சடங்குகளையெல்லாம் அவர் நிறைவேற்றுகிறதான அளவிலே இயேசுவினுடைய முக்கிய கூற்றாகிய சமாதான செய்தியை சகலரிடத்தில் பகிர்வதற்கு இரண்டு மூன்று வார்த்தைகளை எல்லோருக்கும் அவர் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதற்காக பீடத்தடியிலே நின்றபடி வணக்கத்தினர்கள் இருந்த பக்கமாக அவர் திரும்புகிறார்.

“இயேசுவின் சமாதானத்தை நாங்களும் ஒருவருக்கு ஒருவர் அறிவித்துக் கொள்வோம்” என்று அந்த கூற்றும் செயலும் ஒன்றாகக் கலந்ததாக இருக்கும் அளவுக்கு அவர் இருக்கையையும் ஒன்றாக சேர்த்து கும்பிட்டபடி சமாதானத்தை அறிவிக்க இரு பக்கமாகவும் அவர் திரும்புவதற்கென்று முனைகிறார்.

அவரைப்போலவே வணக்கத்தினர்கள் எல்லோரும் இந்நேரமாக தாங்களும் சமாதானச்

செய்தியை தங்கள் அருகாமை இருக்கைகளில் இருப்பவர்களுக்கு தெரிவிக்க முதலில் கும்பிட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

இந்த முறையில் தங்களின் இரு பக்கங்களில் உள்ளவர்களுக்கும் சமாதான அன்பை அவர்கள் தெரிவித்தாக வேண்டும். இதற்காக ஒரு பக்கம் அவர்களுக்கு திரும்பியாகி விட்டது. கை கூப்பியபடி சமாதானம் அவர்களுக்கு தெரிவித்தாகிவிட்டது. மறு பக்கமாகவும் கூப்பிய கை மொட்டு சிறிதும் குலையாமல் திரும்புகிறார்கள்.

இந் நேரம் தான் - “டுமாரர்.....” ஐயகோ இது என்ன கொடுமை, அங்கே வீசிக் கொண்டிருந்த காற்றுக்குக் கூட இப்படியாக ஒன்று நடக்கும் என்பதை அறியாத ஒரு பெரும் சத்தம். கோயிலுக்குள் எரிந்து கொண்டிருந்த மெழுகுவர்த்திகளெல்லாம் அந்த ஒரு நொடிக்குள்ளேயே சின்னாபின்னமாகி சிதைத்து தூக்கி எறியப்பட்ட பாதிப்புடன் சேர்ந்த கொடூரமானதான சத்தம். ஒருவரை இதற்குள்ளே எப்படித்தான் தேடினாலும் சதைத் துண்டுகளை கூட கண்டுபிடிக்க இயலாத சகதியாகத் தான் கோயில் முழுக்கவாக இரத்தம் இவ்வேளை கரைந்தோடிக் கொண்டிருக்கிறது. அப்படியே கரும்புகை பொத்திப் படர்ந்து உயிர்களைக்காவு கொண்ட அதிகாரம் கெக்கலிக்க வானத்துக்கு அப்பாலும் நான் செல்வேன் என்ற விதத்தில் மேலே மேலேயாய் உயர எழுந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

குண்டு வெடித்த அசுர அதிர்வுச் சத்தத்தைக் கேட்டுவிட்டு அப்போது அவ்விடங்களிலே தெருத்தெருவாய் நின்ற சனங்களெல்லாம் பதைபதைத்துப் போய் கோயில் பக்கமாக ஓடி வருகிறார்கள்.

உள்ளே படு மோசமாக காயப்பட்டு கிடப்பவர்களின் “ஐயோ ஐயோ” என்ற அழுகுரலெல்லாம் உச்சத்தில் எழுகின்றன. மனத்தையமாக பலர் உதவிக் கரம் நீட்டி உதவுவதற்காக கோயிலுக்குள்ளே ஓடி வந்து விட்டார்கள். அங்கே கலைந்தும் கலையாதிருந்த புகைமூட்டத்திற்குள்ளே அவர்கள் காணும் காட்சி இவற்றை நீங்கள் காணாதீர்கள் என்று கண்களிலே பொத்தி அறைவது போல இருக்கிறது. “ஆண்டவனே இது என்ன கொடுமை” என்ற நினைப்பில் அவர்களுக்கு தலை சுற்றுகிறது. கலந்து கிடக்கும் உடல் சதைகளினூடே கால்களும் தலைகளும் வேறு

வேறாய்க்கிடக்க அதைப் பார்த்ததும் கண் இழந்து விட்டது போன்ற நிலையில் உடனே அவர்களும் கண் இமைகளை மூடிக்கொள்ள வேண்டியதாகிவிட்டது.

வெடிமருந்தின் துர்க்கந்தம் சுவாசப் பையை உறுத்துமாறு அவர்களுக்கு திக்கு முக்காட்டத்தைக் கொடுக்கிறது. வீதியிலே இப்போது யாவருக்கும் பொதுவாய் அவசரங்களில் உதவிடும் அம்புலன்ஸ் வண்டிகளின் சத்தங்கள்! உள் மூச்செடுக்கக் கஸ்டப் பட்டுக் கொண்டு கிடக்கும் படுகாயம் அடைந்தவர்களையும், வெடித்த குண்டிலிருந்து சிதறிய இரும்புத் துண்டுகள் அறுத்ததில் கால்களில்லாதவர்களையும், ஒரு கை இருந்தாலும் மற்றொரு கையை இழந்தவர்களையும், அடையாளம் தெரியாத அளவுக்கு உடல் சிதைக்கப் பட்டு கிடந்து உயிருக்கு ஊசலாடிக் கொண்டிருப்பவர்களையும், மகாநதியாக ஓடும் இரத்தக் குளத்திலே சதைத் துண்டுகளின் களத்தில் புரண்டு துடிக்கும் காயப் பட்டவர்களையும் என்று உள்ள எல்லா ரையுமே தூக்கு காவுக் கட்டிலில் வைத்து அங்கு உதவி செய்ய வந்தவர்களெல்லாம்

துரிதத்தோடு அம்புலன்ஸ் அண்டைக்கு அவர்களை கொண்டு செல்ல செயற்படுகிறார்கள். உள்ளே கோயிலில் குண்டு வெடித்து அடித்த சிதைவுத்துண்டுகள் எங்கும் சிதறிக் கிடக்கிறது. காற்றுத் திசைகளிளெல்லாம் மனிதர்களின் இரத்த வாடை கவிச்சி அடிக்கிறது. புனித ஆலய சுவரிலெல்லாம் சிவக்கச் சிவக்க இரத்தம் அடித்துப் பூசிக்கிடக்கிறது. சற்று முன் காணப்பட்ட புனித ஆலயமா இது? என்ற அளவில் இப்போது அது எல்லா புனிதத்தையும் இழந்துவிட்ட குறியீடாய்த் தான் பார்க்கும் அளவிற்கு காணப்படுகின்றது. விடிந்த பகலிலேயே மனித அழகுரல்களின் ஒப்பாரிகள் கோயிலைத்தாண்டிய தொலை தூரத் தரையையும் அதிரவைக்கின்றன. கோயிலுக்குள்ளே கொண்டு வந்த குண்டை வெடிக்க வைத்து இறந்து கிடக்கும் அந்தச் உடல் வடிவத்தை இழந்த தலைமட்டும் அங்கே கோயிலினுள் மூலை ஓரமாக கிடந்தவாறு இதழ்களிலே கொடூரமான சிரிப்பை வைத்தப்படி இருக்கிறது. அந்த சிரிப்பைக் கண்டு துன்பம்கொண்டதாய் உலகம் கண்களை மூடியவாறு உள்ளுக்குள் அழுகிறது.

○○○

ஒரு கணம் என்னைப் பார் பெண்மணி!
வைகாசிக் காற்றில் அலைபாயும் கோதுமை வயல்
உன் பாவாடை
ஒரு கணம் என்னைப் பார்

போரில் ஓய்ந்து போன
பயிற்சி பெற்ற போராளி நான்
காய்ந்த, வாளின் தழும்பேறிய என் கைகள்
மழையில் நனைந்த உன் பாவாடையின்
ஈரத்தை அவாவுகின்றன
ஒரு கணம் என்னைப் பார் பெண்மணி!

தெருக்களை அளந்திருக்கிறேன் நான்
மாரியிலும் கோடையிலும் முதுவேனிலும்
துன்புற்றேன் நான்
இனிவேனிலைக் கண்டதில்லை
உன் இளவேனிலை மட்டும்
தர மறுக்காதே, பெண்மணி!

**போரின் முடிவில்
தன் முன்னைநாள்
காதலையைத்
சந்திக்கும்
வீரன்**

**ஆங்கல் மூலம்:
Afrooz Jafarinoor (Iran)**

தமிழாக்கம்: சோ . ப .

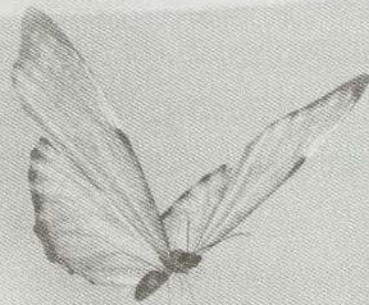
வண்ணத்துப்பூச்சிகளுடன்

பறக்குமொரு தருணம்

அவனிப்ட கோடுகளுள் நான்
மலர்கள் பறிக்஑ையிலே;
மலர்கள் பறிக்஑ையிலே,
஑ாதலாகிக் ஑சிந்துரு஑ினன்
என் ஁யிர்க் ஑ாதலன்.
வசீ஑ரச் ஑ொல் ஑ுழைந்து
ர஑ியத் தொனியாகும் ஒருபொழுதில்
஑ிருவரும் ஒருவராய்க் ஑லந்தோம்.
அவனிப்ட வரம்புகளுள் நான்
விதை஑ள் விதை஑்கையிலே;
விதை஑ள் விதை஑்கையிலே,
“வாழ்தலும் ஑ாதலும் என஑்஑ல்ல;
஁ன஑்஑ென்” ஑த்தியம் ஑ெய்தனன்,
என் ஁யிர்க் ஑ண்ணாளன்.
வானவில், பன்னீர்ப் பூ஑்஑ள்,
வடிவான மயிலிற஑ு, தேனூறும் ராகம்
தானே தான் வாழ்வென ர஑ித்தோம்.
அவனிப்ட விதிகளுள் நான்
பழங்கள் பறிக்஑ையிலே;
பழங்கள் பறிக்஑ையிலே,
“பிறப்பின் பயனது எம்஑ிணைவு;
஑ிறப்பின் பின்னரும் ஁னை஑்஑ேருவேன்,
என் முன்னைத் தவப்பயனே” என஁ரு஑ினன்
என் ஁யிர்க் ஑ாவலன்.
தண்டவாள வடிவமைந்த வாழ்வுப்பாதையில்
஑ண் துஞ்஑ாது , ஑ால் ஑ோராது
஑னவெல்லாம் நனவா஑்஑க்
஑ாததூரங்கள் நடந்தோம், ஑னிந்தோம்.
஁திகமில்லை; ஒருநாள்,
஑ைவீ஑ி நட஑்஑்வொரு தவனம்.
அவனிப்ட எல்லை஑ளை நான்
஁஑லி஑்஑க் ஑ே஑்கையிலே
஁஑லி஑்஑க் ஑ே஑்கையிலே,
எரிமலை ஑ுழம்பாகிக் ஑னல,

விரி஑ொல்லே தீ஑்஑ங்காய்஑் ஑டர
வெஞ்஑ொல் ஑ொரிந்தனன்
என் ஁யிர் மன்னவன்.
஁று வயது ஁ழ஑ம஑ள்
வெப்டி ஒட்டுஞ் ஑ித்திரத்தில்
நூறுவ஑ை ஁ழ஑ பொழியுதென்றாள்.
பட்டென்று ஒரு பொறி
என் ஁ள்ளத்தில் தெறி஑்஑.
஑ாதலனாக, ஑ண்ணாளனாக,
஑ாவலனாக , மன்னவனாக
எவ்வாறேனும் ஁வன்
஑ிருந்துவிட்டுப் போ஑்டும்.
என் “஁யிரை” வெப்டி எடு஑்஑ிறேன்,
வண்ணத்துப்பூச்சிகள் ஁டன்,
வானமே எல்லையாக
பற஑்஑ுமொரு தருணம்
மீதமிரு஑்஑ிறது, என் ஁யிரு஑்஑ு.

஑ுணாளின் தயாநந்தன்
(஑ாரங்கா)

கலைப் படைப்பில் ஆழம் பற்றிய உறு நோக்கு

கலைப்படைப்பின் ஆழம் (DEPTH) என்பது அதன் தரத்தை நிறுவும் கட்டளைகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது. படைப்பின் ஆழத்தை நோக்குதல் வாசிப்பின் தேர்ச்சி சார்ந்த முன்னெடுப்பாகின்றது. பன்முகவாசிப்புக்குரிய உருட்டலை வழங்குவதிலும் கலை ஆழம் பங்கு கொள்கிறது.

புனைவில் தட்டை (FLAT)யான பாத்திரமும், கவிதையில் தட்டையான எடுத்துரைப்பும், கலை ஆழம் நோக்கிய நகர்ச்சியை ஏற்படுத்தாது மேற்பரப்பு அசைவுகளுடன் நின்றுவிடுகின்றன. கர்நாடக இசையில் தட்டையான நிகழ்த்துகையை முறியடிப்பதற்கு 'கமகம்' என்ற ஓசைச் சுழிப்பு மேற்கொள்ளப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

புனைவில் பாத்திரங்களின் நுண்பரிமாணங்களை விளக்கும் பொழுதும், மாற்று ஆளுமைக் கோலங்களை ஆக்கவெளிப் பாடாக்கும் பொழுதும் கலை ஆழ நகர்ச்சி ஏற்படத் தொடங்கும். அது அழகின் விரிப்போடு இணைந்து கொள்ளும்

இரண்டு உளவியற் சிந்தனா கூடங்கள் 'ஆழம்' பற்றிய விளக்கத்தை முன்வைக்கின்றன. அறிவின் அடுக்கு ஆழம் நோக்கி நகர நகர சிக்கல்படும் தன்மை அதிகரிக்கத் தொடங்கும் என்பதை 'அறிகைச்சிக்கல் அமைப்பாக்கம்' விளக்கும். இது அறிகை உளவியலில் முன்வைக்கப்படும் ஒரு கருத்து வடிவம்.

சிக்கலான கணித வடிவங்கள், சிக்கலான கோட்பாட்டு வடிவங்கள், சிக்கல் நிரம்பிய சமன் பாடுகள், கடினத்தன்மை கொண்ட பிரச்சினைகள் முதலியவை அறிவின் ஆழந்த பரப்பில் இடம் பெறுபவை. கற்றலில் முன்னேற்றம் என்பது எளிதிலிருந்து சிக்கல் நோக்கிய நகர்வாகின்றது.

ஓவியத்தில் சிக்கல் நிரம்பிய சித்திரிப்புக் களே பன்முக வாசிப்பை அவிழ்த்துவிடும் கலை ஆழத்தின் பரவலோடு நிற்பவை. காவியங்களின் ஆழம் சிக்கல் நிரம்பிய

கதைத் தொகுப்போடு சிக்கல் மிகுந்த நிகழ்ச்சிகளோடும் தொடர்பு பட்டிருக்கும்.

கலை இலக்கியங்களில் முன்வைக்கப்படும் ஆழம்பற்றிய கருத்துக்கும் ஆழநிலை உளவியலுக்கும் (DEPTH PSYCHOLOGY) இணைப்பு உண்டு.

உளப்பகுப்பு உளவியல் 'ஆழநிலை உளவியல்' என்று குறிப்பிடப்படும். ஆழமனம் என்ற நனவிலி மனத்தை அந்த உளவியல் முதன்மைப்படுத்தி நிற்பதனால் குறித்த பெயர் வழங்கப்பெற்றது. ஆழமனத்தோடு உறவாடக்கூடிய ஆற்றலைக் கொண்ட கலைப்படைப்புக்களும், கலை நிகழ்த்துகையும் ஆழம்மிக்கவை என்று உளப்பகுப்புத் திறனாய்வாளர் வலியுறுத்துவர்.

உளப்பகுப்பு நோக்கில் கலை ஆழம் என்பது மனவெழுச்சி இயம்பற் செறிவோடு தொடர்புடையதாகின்றது. மகிழ்ச்சி, துன்பம், கோபம், கவலை, பயம், முதலாம் மனவெழுச்சிகளோடு தொடர்புபட்டும், அவற்றைச் செறிவு படுத்துவதற்குரிய மொழியாட்சியோடும் அவற்றுக்குரிய படிம உருட்டலோடும் ஆழம் தொடர்புபட்டு நிற்கும் என விளக்கப்படுகின்றது.

பாத்திரங்கள் வழியாகவும் நிகழ்ச்சிகள் வாயிலாகவும் அனுபவக் கிளறல்களை விசைப்படுத்தலும் அவற்றோடு இணைந்த கனதியான நினைவுப் பதிவுகளை ஏற்படுத்தலும் ஆழம் பற்றிய கேள்விக்கு விடைகொடுக்கின்றது. கலைப்படைப்பு அழியாத நினைவுப்பதிவுக்குச் செல்லுமாறு கட்டமைப்புச் செய்யப்படல் வலியுறுத்தப் படுகின்றது.

தமிழ் மரபில் அந்தச் செயற்பாடு 'அழியாத அழகு' எனப்பட்டது. 'அழகுப் பொருள் ஒன்று என்றும் மகிழ்ச்சி தரும்' என்ற கீட்சின் வரிகள் நீண்ட கால நினைவுக்குரிய முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

பேராசிரியர்
சபா ஜெயராசா

கலை ஆழமும் நீண்டகால நினைவு நீட்சியும் தொடர்புபட்டு நிற்கின்றன.

நீண்டகால நினைவுப்பதிவை ஏற்படுத்தும் படைப்புக்கள் ஆழம் நிரம்பியவை என்று வரையறை செய்யப்படுகின்றன. அறிகை உளவியல் குறுங்கால நினைவு, நீண்டகால நினைவு என்ற இரு நிலைகளை விளக்குகின்றது. வாழ்க்கை நினைவுகள் மட்டுமன்றி கலை இயல்புகள் நிகழ்த்தும் அழுத்தங்கள் நீண்டகால நினைவுப் பதிவை ஏற்படுத்தி விடுகின்றன.

கவிதைகள் மனனம் செய்து நீண்டகால நினைவில் பதித்து வைக்கும் செயற்பாடு இடம் பெற்று வருகின்றது. அவ்வாறு செயற்படுகையில் வலிந்து மனனம் செய்தல், படித்தவுடன் நீண்டகால நினைவுக்குச் சென்றுவிடுதல் என்ற இருநிலைகள் இடம்பெறும். படித்தவுடன் நினைவேற்றத்துக்குச் செல்லும் படைப்புகள் ஆழம் செறிந்த படைப்புகளாக அடையாளம் கொள்கின்றன.

கலைப்படைப்புகளில் தொன்ம ஏற்றங்களைச் செய்தலும் தொன்மங்களை மானிடப் படுத்தலும் (HUMANISING MYTH) ஆழத்தை ஏற்படுத்தும் நுட்பங்களாகின்றன.

தொன்மங்கள் பற்றிய விபரிப்பைத் தந்த உளப்பகுப்பு உளவியலாளராகிய கார்ல்யுங் அவற்றைக் 'கூட்டு நனவிலி' என்ற விளக்கத்துக்கு உட்படுத்துகின்றார். தொன்மங்களும் கனவுகளும் கூட்டு நனவிலியின் வெளிக்கிளம்பல் என்பது அவரது கருத்து.

காலங்காலமாக மக்களின் ஆழ்மனத்தே உறைந்து தேக்கிவைக்கப்பட்டு தலைமுறை தலைமுறையாக கையளிக்கப்பட்டுவரும் தொல் வகைகள் உயிர் மரபோடு தொடர்புடையவை. நனைவிலி மனத்தில் அனைவராலும் விளங்கிக் கொள்ளப்படத்தக்க தொல் வகைகள் (ARCHETYPES) இடம் பெற்றுள்ளன என கார்யுங்கும் அவர் வழிவந்தோரும் குறிப்பிடுகின்றனர். வீரர், அப்பாவி, மந்திர வாதிகள், சிருஷ்டியாளர் முதலியோர் தொல்வகையினருக்குரியவராகின்றனர். காலங்காலமாக இவர்கள் தொடர்பான மனப்பதிவுகள் கையளிக்கப்பட்டுவருகின்றன. இவை கலையாக்கத்துக்குரிய விசை கொண்ட வளமாக இருக்கின்றன. தொல்வகைத் திறனாய்வு, இவற்றை அடியொற்றியே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

தொல்வகைகளின் வெளிப்பாடுகளாக அமையும் தொன்மங்கள் காவியங்கள், புனைகதைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள் முதலாம் அனைத்து வடிவங்களிலும் எடுத்தாளப்பட்டு, கலைப்பெறுமானத்தையும் கனதியையும் கலையாழத்தையும் உருவாக்குகின்றன.

கலை ஆழத்தை உருவாக்குவதில் சமூக அறிகை (SOCIAL COGNITION) என்பதும் தொடர்பு படுத்தி நோக்கப்படுகின்றது. சமூகச் செயல் முறையிலிருந்து தகவல்களைத் திரட்டிக் கொள்வதும் அவற்றை ஒழுங்குபடுத்திவைத்தலும், அவற்றை அடியொற்றித் தமது நடத்தை உருவாக்கத்தை விளங்கிக் கொள்ளலும் பிறர் நடத்தைகளைப் புரிந்து கொள்ளலும் எதிர்வுகூறலும் என்ற பல பரிமாணங்கள் சமூக அறிகையில் இணைந்துள்ளன.

சிக்கலான சமூக வாழ்க்கையின் இயல்புகளைப் புரிந்து கொள்ளலும், அழுத்த நிலை வரங்களைத் தெரிந்து கொள்ளலும் அவற்றை விடுவிப்பதற்கான மனக்காட்சிகளை உருவாக்குதலும் என்ற நிலைகளில் சமூக அறிகை விரிவடைகின்றது. சமூகம் பற்றிய புரிதலைப் பொருத்தமான வேளைகளில் பிரயோகித்தலும் என்ற சமூக அறிகை நோக்கில் வினைத்திறன் குன்றிய கலைப்படைப்புக்கள், கலையாழத்துக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத நிலையில் இருக்கும்.

கலை உளவியல், சமூக உளவியல், முகாமைத்துவ உளவியல் ஆகியவற்றில் பேசப்படும் ஒரு முகிழ் பொருளாக இருப்பது சந்தர்ப்பத்தைப் புரிந்துகொள்ளல், அல்லது 'நிகழ் நிலை அறிகை' (EVENT COGNITION). அண்மைக்காலமாக இத்துறையில் விரிவான ஆய்வுகள் உளவியலிலே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. நிகழ் நிலைப்புலக்காட்சியில், மனிதர், நிகழிடம், சூழ்ந்துள்ள பொருட்கள் குறித்த நிலையிலே பயன்படுத்தப்படும் மொழி, மெளனித்து நிற்போரின் உடல் மொழி ஊடாட்டங்கள் மறைந்துள்ள பொருட்கள் பற்றிய ஊகம் முதலியவை உள்ளடங்குகின்றன. அத்தகைய புலக்காட்சி வழியாக உருவாக்கப்படும் உள வடிவமே நிகழ்நிலை அறிகையாகின்றது.

புனைகதைகளுக்கும்மட்டுமன்றி புனைகதை சாரா ஆக்கங்களுக்கும் செறிவும், வலுவும், ஆழமும் கொடுப்பதில் 'நிகழ்நிலை அறிகை'யின் வகிபாகம் முக்கியமானதாகும். விபரணம்,

செப்பமான விபரிப்பு நடப்பியல் வலுவள்ள பன்முகச் சித்திரிப்பு ஆகியவை அதனுடன் தொடர்புபட்டு நிற்கும்.

சிறுகதை என்பது ஒரு குறுநிலை வடிவம். அதனுள் அத்துணை விரிவான தகவல்களை எவ்வாறு உள்ளடக்குவது என்ற வினா எழலாம். அதற்கு விடையளிப்பதற்கு 'கூட்டு (COLLECTIVE) பிரதிநிதித்துவப்படுத்தல்' அல்லது 'கூட்டுக் குறியீடு' என்ற கருத்து வடிவத்தை நோக்கவேண்டியுள்ளது. அந்த வடிவத்தை சமூக ஆய்வாளர் எமில் துர்க்கைம் முன்வைத்தார். சமூகவியலில் முன்வைக்கப்பட்ட அந்தக் கருத்து வடிவம் லெவி புருகி முதலாம் மானிடவியலாளரால் மேலும் விரிவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டது.

சமூக வாழ்க்கையில் பல்வேறு செயற் பாடுகளை உள்ளடக்கிய கூட்டுப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தல் அல்லது கூட்டுக் குறியீடுகள் உருவாக்கப் படுகின்றன. அதன் சமூக முக்கியத்துவத்தை சமூக உளவியலாளர் சேர்யி மொஸ்கோவிசி மேலும் ஆழப்படுத்தினார். சமூக உலகு பற்றிய உளவரைபடம் (MENTAL MAP) கூட்டுப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தலால் உருவாக்கப் படுவதாக அவர் விளக்கினார்.

முழு விபரங்களையும், தனித்தனி அலகு களின் இயல்புகளையும் பிரதிபலிக்கக் கூடிய கூட்டுக் குறியீடுகளால் சிறுகதைக்குரிய கலையாழத்தை வலிமைபெறச் செய்யலாம்.

இதற்குரிய ஓர் எடுத்துக்காட்டாக ஏர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே எழுதிய ஆறு சொற்கள் கொண்ட ஒரு மின்வெட்டுச் சிறுகதையைக் குறிப்பிடலாம்.

'FOR SALE BABY SHOES,
NEVER WORN'

“விற்பனைக்கு உண்டு, குழந்தைப் பாதணிகள்,

என்றும் அணியப்படாதவை”

சிறு குழந்தை தொடர்பாக நிகழ்ந்த துன்பியல் வாழ்வின் அவலமும், ஆழமும், மீளாச் சோகமும் அந்தக் கதையால் புலப்படுத்தப் படுகின்றன. முழுக்கதையுமே கூட்டுப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தலை உள்ளடக்கிக் கற்பனையைக் கலையாழத்துக்குக் கொண்டு சென்று மீண்டெழுகிறது.

உன்மத்தக்கூத்து

—வசந்த தயாபுரன்—

அண்டம் வெடித்த நாளது தொட்டு
அப்பன் ஆடுவான் ஆடரங் கினிலே
கால்தூக்கி ஆட கரணங்கள் சிறக்கும்
கால்மாறி ஆடும் காட்சியும் நிகழும்

அப்பன் ஆடுவான் ஆயிரம் கூத்து
அம்மை இவளுக்கோ அம்பலம் ஏது!
நில்லென்று எல்லையில் நிறுத்திய போதும்
வெல்லுவார் உண்டோ? வெற்றியின் நாயகியை

காலங்கள் உருளும் கறங்கது போல
கோலமும் குலைந்தே தாயவர் கூட்டம்
பாதையில் நிற்கும் பதாகை ஏந்தியே
பூமியில் புரளும் புழுதியைப் பூசியே

சின்னஞ் சிறுமியின் சிறகொடித் தவனை
கன்னிப் பெண்ணின் கனவழித் தவனை
கணவனை பிள்ளையை காணாமல் போக்கி
பெண்ணின் வாழ்வைப் பிடுங்கிய பேய்களை

பாடையிலே போவென்று பாதகர் கூட்டத்தை
பற்றிப் பிடித்துன் பாதத்தா லேதேய்த்து
செருக்க டக்கியே சவுக்கடி கொடுத்தே
நெருப்பிலே நீ தீய்க்கும் நாள்வரை ஓய்வமோ!

அடிவயி றெரிய அலறல்கள் பிறக்க
அடியழிப்பு அம்மைக்கு அனுதினம் நடக்கும்
ஒப்பாரி ஒன்றே ஓயாது ஒலிக்கும்
வற்றாத கண்ணீர் திருமுழுக் காட்டும்!

காளி ஆடுவாள் திமிதிமி திமியென
கயவர் தலைகள் கரம்பற்றி ஆடுவாள்
குதித்து ஆடுவாள் கொடுவாள் சுழற்றி
கூட ஆடுவர் அன்னையர் யாவரும்

பெருவெளி நடிக்கும் பெம்மான்அங் கிருக்க
பொதுவெளி யாகும் பெண்ணுக்கோர் அம்பலம்
எல்லைக் காளி எங்கள் அம்மை
என்றும் ஆடுவாள் உன்மத்தக் கூத்து!

கொரோணா ஷொட்டேல்

கொழும்பு -14.4.20.

“நேற்று இதே நேரம் இந்த உலகத்தைவிட்டு மறைந்துவிடவேண்டுமென நினைத்தேன்”

அவள் சொன்ன அந்த வார்த்தைகள் என்னைத் திடுக்கிடப் பண்ணின. அவளின் கண்கள் என் முகத்தில் நிலைத்திருந்தது. எனது பார்வையும் அவள் முகத்தில் சட்டென்று படிந்து நின்றதும் எனக்குத் தெரியும்.

என்ன சொல்கிறாள்? நேற்று மாலை ஏழுமணியளவில் இந்த உலகத்திலிருந்து பிரிந்தோட நினைத்தாளா?

“ஏன்மா அப்படி நினைத்தாய்?” எனது குரலில் படபடப்பு. தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்ளுமளவுக்கு என்ன துயர் இவளுக்கு?

அவளைப் பற்றி எனக்கு அதிகம் தெரியாது. அவளின் பெயர் கலைகா என்றும் தனது கணவர் “டாக்டர்” என்றும் ஒரு சில நாட்களுக்கு முன் எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறாள். முப்பத்தைந்துக்கும் நாற்பதுக்குமிடையில் வயதுள்ள அழகான பெண்.

அவளுக்கு மூன்று பிள்ளைகள் இருப்பதாகவும் சொன்னாள். முதலிரண்டும் பெண்கள் என்றும் கடைசி மகனுக்குப் பன்னிரண்டு வயதென்றும் சொல்லியிருக்கிறாள். அவர்களைத் தவிக்கவிட்டு அவள் இந்த உலகை விட்டு மறைந்து விடவேண்டுமென்று ஏன் நினைத்தாள்?

“ஒருத்தனை நம்பி எனது வாழ்க்கையை இப்படியாக்கி விட்டேனே என்று எனக்கு

சீராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்

என்னில் ஆத்திரம் வந்தது.” அவள் அந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லும்போது அவள் முகம் சிவக்கத் தொடங்கி, கண்கள் பனிக்கத் தொடங்கியிருந்தன. அவள் தனது தலையைச் சுற்றியிருந்த முக்காட்டுத் துணியின் நுனியால் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறாள்.

கொழும்பு நகரம் கொரோணாவால் மூடப்பட்டிருந்தது. வெளியில் எந்த சந்தடிகளும் இல்லை. சிங்கள-தமிழ்ப் புத்தாண்டைப் பிரதிபலிக்கும் எந்த ஆரவாரமும் இல்லை. நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் ஹொட்டேலை அண்மித்திருக்கும் சந்திகளிலிருந்து பிரிந்துபோகும் நான்கு தெருக்களும் வெறுமையாக உறங்கிக் கிடக்கின்றன. ஆனால் எங்கோ புத்த பிக்குகளின் பிரார்த்தனை ஒலிகள் காற்றில் கலந்து வந்து எங்கள் காதுகள் மூலம் மனதை நிரப்புகிறது.

“அவரை நம்பித்தானே நான் எனது வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தேன்.” அவள் விசம்பத் தொடங்கினாள். நான் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“இன்று அவனுக்கு விடுதலை நாள், என்னுடன் இன்றிரவு தங்கச் சொல்லிக் கேட்டேன். ஆனால் புதுவருடத்தில் தனது பிள்ளைகளுடன் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லி விட்டு இண்டைக்கு என்னிடம் தங்காமற் போய்விட்டான்”

எனக்கு மீண்டும் அதிர்ச்சி. பகலில் இவளிடம் வந்து போகும் “டாக்டரை” நான் அரைகுறையாகக் கண்டிருக்கிறேன். அவர் இரவில் தங்குவதில்லை என்பது எனக்குத் தெரியாது.

இவள் இப்போது சொல்வதிலிருந்து அவனுக்குப் பிள்ளை குட்டிகள் இருப்பது புரிந்தது. அப்படியென்றால் அவளின் மனைவி? சிங்கள-தமிழ்ப் புத்தாண்டில் தனது குடும்பத்துடன் இருந்தவன் நிச்சயமாக ஒரு முஸ்லீமாக இருக்கமுடியாது. அவளின் அழகைக்கும் தற்கொலை முயற்சிக்கும் பின்னணியாகப்

பல விடயங்கள் இருப்பது எனக்குத் தெரியத் தொடங்கியது.

தனது “கணவர்” என்று எனக்குச் சொல்லப்பட்ட “அவர்” புத்தாண்டு இரவில் தன்னுடன் இருக்கவில்லை என்று இவள் கோபிப்பது புதிராக இருந்தது. புத்தாண்டு தினத்தில் ஒரு தகப்பன் தங்களுடன் இருக்கவேண்டுமென்ற எதிர்பார்த்த அவனின் குழந்தைகளிடமிருந்து, தனது “காதலனைப்” பிரித்துத் தனது சந்தோசத்தை நிறைவேற்ற முடியாததால் தற்கொலை செய்ய முயன்ற சலைகாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன்.

அவளின் வாழ்க்கை பற்றிய சில விடயங்கள் மிகச் சிறிய அளவில் இதுவரையும் எனக்குச் சொல்லப்பட்டதை விளங்கிக் கொண்டேன். அவள் நேற்று தற்கொலை செய்ய முனைந்தது எனக்கு ஆச்சரியத்தை மட்டுமல்ல ஒருவித எரிச்சலையும் உண்டாக்கத் தொடங்கியது. தற்கொலை என்பது, கோழைகளின்வழி என்பது எனது கருத்து. அதற்காக இந்த உலகத்தில் “கோழைகள்” இருக்க மாட்டார்கள் என்று நினைப்பதும் தவறு என்றும் எனக்குத் தெரியும். அத்தோடு அவளின் “கணவர்” என்று அவள் எனக்குச் சொல்லியவருக்கு ஒரு குடும்பமும் குழந்தைகளும் இருக்கிறதென்ற விபரமும் எனக்குத் தெரியாது.

அறையிலிருந்தபடி உலகத்துச் செய்திகளில் கொரொனாவின் பயங்கர தாக்கத்தைக் கேட்டு மனம் அதிர்ந்த வேளைகளில் ஹோட்டேலின் மொட்டைமாடிக்குச் சென்று சூரிய உதயத்தையும் அஸ்தமனத்தையும், பக்கத்துத் தோட்டத்தின் மரங்களில் வீடமைத்துக் கொண்டிருக்கும்

பறவைகள், ஊர்ந்து திரியும் பல்லிகள், எறும்புகள் என்று எதையோவெல்லாம் புகைப்பட மெடுத்துக் கொண்டிருப்பேன். மழை நாட்களென்றால் ஹோட்டேலின் ஹாலில் வந்தமர்ந்து கொண்டு கிட்டத்தட்ட வெறுமையான தலை நகரின் பெருந்தெருவில், அவசரசேவை, மக்களுக்கான உணவு சேவை என்று பல விதத்தில் அனுமதி பெற்று ஓடிக்கொண்டிருக்கும் சில வாகனங்களையும் கொரோனா காலத்திலும் வெறுமையால் வாடி வெற்றுத் தெருக்களிலும் பிச்சைக்கு அலையும் ஏழைகளையும் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருப்பேன்.

ஹோட்டேல் நிர்வாகிகள், என்னைத் தவிர, இன்னும் இரு அறைகளில் மட்டும்தான் விருந்தாளிகள் இருப்பதாகவும் சொன்னார்கள்.

நான் இங்கு வந்த சில நாட்களில், ஹோட்டேல் முன்னறையில் வெளியுலகத்தின் வெறுமையைத் தாங்காமல் புத்தகம் வாசித்துக்கொண்டிருந்தபோது, அவள் வந்து தெருவை எட்டிப் பார்த்தாள்.

ஊரடங்குச் சட்டம் என்றபடியால் யாரும் ஹோட்டேலுக்கு வரமுடியாது என்பது தெரியும். ஆனால், அவள் யாரையோ எதிர்பார்ப்பது அவளின் முகபாவத்தில் தெரிந்தது.

“தனியாகவா வந்திருக்கிறீர்கள்?” அவள் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“தங்கைக்குச் சுகமில்லை என்று வந்தேன் அவள் கொழும்பு வைத்தியசாலையில் சிகிச்சைக் காக வருவதாகச் சொன்னதும் நான் லண்டன் லிருந்து வந்தேன். அவள் ஹோஸ்பிட்டலில் சேர்ந்த அன்றுதான் ஊரடங்குச் சட்டம் போடப்பட்டது. அவளையும் பார்க்க முடியவில்லை. ஊருக்கும் போக முடியவில்லை” என்றேன்.

எனது பெயர் சலைகா, நாங்கள், கொழும்பில் வீடுபார்த்திருக்கிறோம். வீட்டுக்குத் தளபாடங்கள் வாங்கச் சில நாட்கள் அலைந்தபோது ஊரடங்கு சட்டம் வந்து விட்டது. நான் இங்கு தங்க வேண்டி வந்து விட்டது. இப்போது எனது கணவரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.” என்றாள்.

“உங்கள் கணவர் ஏன் உங்களுடன் ஹோட்டேலில் தங்கவில்லை?” என்று நான் கேட்டதற்கு, அவள் மறுமொழி சொல்ல முதல் அவளின் “கணவரின்” கார் வருவதாகச் சொல்லி விட்டுச் சென்றாள்.

கொரோணா ஊரடங்குச் சட்டத்தால் நான் ஊருக்குத் திரும்ப முடியாமல் இந்த ஹோட்டேலில் அகப்பட்டுக்கொண்டபோது, இங்கு மூன்று அறைகளைத் தவிர மற்றவை யெல்லாம் காலியாக இருந்தன. ஊரடங்கு சட்டம் வருவதால் ஹோட்டேலில் தங்கியிருந்த வெளிநாட்டார் அவசரமாக வெளியேறி விட்டார்கள் என்றும் கொழும்புக்கு வெளியே யிருந்து வந்த சில இலங்கையர்கள் மட்டும் இருப்பதாக ஹோட்டேல் மனேஜர் சொல்லி யிருந்தார்.

“லண்டனில் கொரோணா கோர தாண்டவ மாடுகிறது. நல்லகாலம் நீங்கள் இலங்கையில் இருக்கிறீர்கள். இப்போது இலங்கையில் கொரோணா பெரிதாக இல்லாவிட்டாலும் சிலவேளைகளில் அங்கும் பரவலாம். கவனமாக இருங்கள்.” என்று எனது குடும்பத்தினரதும் சினேகிதிகளிடமிருந்தும் உறவினரிடமிருந்தும் டெலிபோன் செய்திகள் வந்து கொண்டிருக்கும்.

எனது குடும்பத்தைப் பிரிந்து கொழும்பில் அடைபட்டுக் கிடப்பது என்னை மிகவும் வருத்திக்கொண்டிருப்பதை ஒரு நாள் கலைகா விடம் சொன்னேன்.

அவள் அப்போது சமையலறையில் சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஹோட்டேல் சமையல்காரப் பெண் ஊரடங்குச் சட்டத்தால் வர முடியாததால், ஹோட்டேல் மனேஜரும் உதவியாளரும் அங்கிருக்கும் எங்களைப்போல் ஒருசிலருக்குச் சமைத்துத் தந்தார்கள். கலைகா அவர்களுக்கு உதவுவதாக நினைத்தேன்.

“நானும் எனது குழந்தைகளைப் பற்றி நினைத்து சிலவேளை அழுவேன்” அவள் மீன் கறியைச் சமைத்தபடி சொன்னாள்.

“அவர்கள் யாருடன் இருக்கிறார்கள்”

“அவர்களின் தகப்பனுடன் இருக்கிறார்கள்”.

“அப்படியானால் நீங்கள் மட்டும் ஏன் இங்கு தனியாக இருக்கிறீர்கள்.” எனக்கு அவள் மிகவும் செலவு செய்துகொண்டு கொழும்பு ஹோட்டேலில் வாழ்வதன் விபரம் ஒன்றும் தெரியாது.

“நான் அவர்களின் தகப்பனைப் பிரிந்து விட்டேன். இப்போது ஒரு டாக்டரைத் திருமணம் செய்யப்போகிறேன். அவருக்காகத்தான் இங்கு சமைக்கிறேன்.” என்றாள்.

என்ன சொல்கிறாள்? ஒரு டாக்டரைத் திருமணம் இனித்தான் செய்யப்போகிறாளா?

அப்படியென்றால் ஒரு சில நாட்களுக்கு முன் வெளியில் எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டு எனது “கணவரை” எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்றல்லவா எனக்குச் சொன்னாள்?

எனது குழப்பத்தை அன்று அவளிடம் கேட்கவில்லை. அது எனக்குத் தேவையில்லாத விடயமாகப்பட்டது.

இப்போது, சிங்கள தமிழ் புத்தாண்டு விழாவில் அவன் தனது குழந்தைகளுடன் இருப்பதாகக் குற்றம் சாட்டுகிறாள். அது பொறுக் காமல் அவள் தன்னைத் தானே மாய்த்துக்கொள்ள நினைத்ததாகச் சொல்கிறாள்.

கொரோணாவுக்குப் பயந்து அடைபட்டுக் கொண்டு இந்த ஹோட்டேலில் இருப்பதோ நான்குபேர் அதில் ஒருத்தி கொரோணாவைப் பற்றியோ, தாயைப் பிரிந்திருக்கும் தனது மூன்று குழந்தைகளைப் பற்றியோ எந்தவிதமான அக்கறையுமில்லாமல் “அவளது கணவர்” புத்தாண்டில் தன்னுடன் இருக்கவில்லை என்கிறாள்.

நான் அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். மிகவும் ஆழமான சமய சிந்தனையுள்ளவள் என்று அவளின் உடுப்பிலிருந்து தெரிந்தது. புத்தாண்டைத் தன் குழந்தைகளுடன் கொண்டாடும் இவளின் “கணவர்(?)” யாராக விருக்கும்?

“அவர் ஒரு பௌத்த சிங்களவர்.” என்றாள். எனது மனதில் எழுந்த கேள்வி அவளுக்குப் புரிந் திருக்கவேண்டும்.

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. இவள் திருமணமான, மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயான இஸ்லாமியப்பெண். இன்னும் தனது குடும்பத்துடன் வாழும், பௌத்த சிங்களவனான ஒருத்தனைத் தனது கணவன் என்று எனக்குச் சொன்னாளா?

“ஓ அப்படியா?” எனது தர்மசங்கடத்தை மறைத்தபடி முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டேன்.

“ம்ம், அவரிடம் அவரின் குடும்பத்தி லிருந்து விவாகரத்து எடுக்கச் சொல்லிப் பல வருடங்களாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக் கிறேன். இரண்டு பையன்களையும் காரணம் காட்டிக் கொண்டு டிவோர்ஸ் எடுக்காம லிருக்கிறார்” அவள் பெருமூச்சு விட்டபடி சொன்னாள். பத்து வருட உறவா?

வெளியில் சரியான சூடு என்பது ஜன்னலைத் தாண்டி வந்த காற்றிலிருந்து தெரிந்தது. எனது மனதும் இனமறியாத வெப்பத்தில் கொதித்தது.

இவளுக்கு மூன்று குழந்தைகளும் கணவரும். அவனுக்கு இரண்டு பையன்களும் மனைவியும்?

சுலைகா தொடர்ந்தாள். “இரண்டு பையன்கள் என்பது மட்டுமல்ல, “அவரின் மனைவி விவாக ரத்துக் கொடுக்க மாட்டாளாம். இவருக்கு மிகவும் துன்பம் கொடுக்கிறாளாம். பையன்கள் கஸ்டப்படுகிறார்களாம் அதனால் அவர் முடிந்த வரைத் தனது மகன்களைத் திருப்திப்படுத்து வதில் செலவழிக்கிறார். நான் ஒருத்தி எனது குடும்பத்தைப் பிரிந்து அவருக்காக வெளியே வந்து விட்டேன். அவருடன் வாழ வேண்டு மென்பதற்காக நான் செய்த தியாகத்தை அவர் புரிந்து கொள்கிறாரில்லை”. அவளின் குரலில் அக்கினி பறந்தது.

“இதை எல்லாம் யோசிக்க என்னால் தாங்க முடியாதிருந்தது. நேற்று நான் எனது துப்பட்டா வால் கழுத்தைச் சுற்றி மின்விசிறியில் தொங்கிச் சாக முயன்றேன் அதை அவருக்கு அனுப்ப “செல்பி” எடுக்க முனைந்தபோது துப்பட்டா அறுந்து விட்டது. அதனால் எனது தற்கொலை தடைப்பட்டு விட்டது”.

சுலைகாவின் பேச்சு எனக்கு இப்போது எரிச்சலைத் தந்தது. ஆனால் காட்டிக் கொள்ள வில்லை.

இந்த உலகமே கொரோணா வைராசால் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. பிரபஞ்சமே பேதலித் துப்போயிருக்கும்போது, தனது “காதலன்(?)” தன்னுடன் இரவு தங்கவில்லை என்பதற்காகத் தன் உயிரை விட நினைத்த மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயான ஒருபெண்ணை என்னவென்று புரிந்து கொள்வதென்று தெரியவில்லை.

அவள் இந்த உலகத்தில் நடக்கும் எதையும் புரிந்துகொள்ளாத ஒரு தனியுலகத்தில் வாழ்வது அவளின் பேச்சிலிருந்து புரிந்தது.

தனது காதலனுக்காகத் தனது உயிரையே பலியாக்க நினைத்த காரணம் என்ன வாயிருக்கும் என்ற ஆய்வு செய்து கொண்டிருக்க விரும்பவில்லை. அவள் இன்னொருதரம் தற்கொலைக்கு முயலாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதை அவளுக்கு அறிவுறுத்த வேண்டும் போலிருந்தது.

ஆனாலும், தற்கொலைக்குத் தூண்டிய அவளின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை விரிவாகக் கேட்கும் தேவை அப்போது இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. அதை அவளாகச் சொல்வாள்

என்று எனக்குத் தெரிந்தது. ஏனென்றால் அவள் மிகவும் குழம்பிப்போயிருந்தது அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது. அன்றிரவு எனக்கு நித்திரை வரவில்லை.

எனது குடும்பத்தைப் பிரிந்து தாங்க முடியாமல் வருந்திக் கொண்டிருந்தது மட்டுமல்லாமல் உலகைக் குலுக்கும் பயங்கர வைரசின் கோரத்தைக் கவனித்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்த எனக்கு, காதலனுக்காக அல்லது காமத்துக்காகத் தன்னைப் பலி கொடுக்கத் துடிக்கும் இந்தப்பெண் புரியாதவளாகத் தெரிந்தாள். யாரோ ஒருத்தியின் கணவனை, இரு குழந்தைகளின் தகப்பனைத் தன்வயப்படுத்த நினைக்கும் இவளின் இந்த நடவடிக்கைகளுக்குப் பின்னணியாக ஏதோ ஒரு பிரமாண்டமான காரணம் இருக்கவேண்டும் என்று எனது அடிமனம் சொல்லியது.

என்னால் முடிந்தவரை அன்பான அறிவுரை களால், அவளது தற்கொலை முயற்சி சரிவந்தி ருந்தால் அவளது குழந்தைகளின் துயர் எப்படி யிருக்கும் என்று மிகவும் கவனமாக எடுத்து ரைத்தேன். அப்படி இன்னொருதரம் முயல வேண்டாம் என்று அன்பாகவும் ஆணித் தரமாகவும் சொன்னேன்.

அடுத்தநாள், மொட்டைமாடியில் வழக்க மாக எனது நடைப்பயிற்சியைச் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, சுலைகா ஓடிவந்தாள்.

“இதோபார், எனது தவிப்பைப் புரிந்து கொள்ளாமல் எப்படி எழுதியிருக்கிறான்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவளது காதலன் அனுப்பிய செய்தியை அவளது மோபைலிலிருந்து காட்டினாள்.

“அன்புடன் தினமும் பாலையூற்றி வளர்த்தாலும் அன்பு தெரியாத விசப் பாம்பு பால் கொடுத்தவனையே கடிக்கத் தயங்காது” என்று அவன் செய்தி அனுப்பியிருந்தான்.

அதன் விளக்கம் தெரியாமல் அவளைப் பார்த்தேன்.

“தனது காலைச்சுற்றிய நாகமாக என்னைப் பார்க்கிறான்” அவள் வெடித்தாள்.

அவள் குரலில் அவனைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் என்ற தொனி ஒலித்தது.

மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயான இவளை அவன் தனது காமத்துக்காக வளைத்துப் பிடித்ததை இவள் காதல் என்று நம்பி நினைத்துத் தனது கணவனையும் குழந்தைகளையும் தவிக்கவிட்டு ஓடிவந்தாளா?

கணித வாய்பாடுகள் மீது
கணித்தறிய முடியாத காதல்
இருந்துகொண்டே இருக்கிறது
இப்பவரை எனக்குள்...

ஆரம்பத்தில் வாய்பாடும்
பிறகு பிறகு வாய்பாடுபற்றிய
பலதும் புதிதுமாகவென
வாய்பாடுகள் பாடமாக்குவதே
வாய்பாடாக மாறியிருந்தது

தூயகணித அறிவு
பிரயோகணிதத்திற்கு
கட்டாயமாக வலுவூட்டியது

பிரயோக கணித அறிவு
இயற்பியலுக்கு
இன்றியமையாத ஒன்றாகப்
போனது

இப்படியே,
வாய்பாட்டுப் பிரயோகமுறை
வேதியல் வரையாகவும்
தொடர் முறையாகவும்
ஒரு பரம்பரை வளர்த்தது...

எல்லாமே சுவார்சியமானவை,

மாறாவேகத்தில் ஆர்முடுகல் பூச்சியம் என்பதும்
ஒரு வாய்பாடுதான்
நிறுவப்பட்ட உண்மையும்கூட

பூச்சிய ஆர்முடுகலில்
அதிகரித்த ஒரு வேகத்தைக் காட்டி
வடிவுள்ள வரைபொன்றை வரைகிறதே,
ஓர் ஓநாய்

"கையாலாகாதவன் ஒரு தடியை
கையெனப் பிரயோகிப்பான்" என்ற
கதையையும்
ஒரு வாய்பாடாக்கி
தன் முகத்தில் ஒட்டி மறைக்கிறது
அந்த ஓநாய்,
அதன் அருகாய்
எப்பொழுதும்போல சில நரிகளும்!

○○○

நேற்றைய பொழுதைவிட இன்று
அதிகமாகவே பசிக்கிறது

உலரும் வாயினை
அடிக்கடி தண்ணீர் விட்டு
நனைக்கிறேன்

இப்படியாகவேனும்
எரியும் வயிற்றினை
அணைக்க நினைக்கிறேன்
அதிலும் தோற்றுப்போகிறேன்

நாளையும்,
அதற்கடுத்தநாளையும்,
இன்னும் அதிகமாய் பசிக்கலாம்
இல்லை பசியை உணரும் சக்தி
இல்லாமல்கூட போகலாம்..!

ஒரு ரொட்டித்துண்டையோ, அல்லது
காய்ந்த பாண்துண்டையோ நினைத்து
என் வயிறு காத்திருக்கக்கூடும்

என்ன சாப்பிட்டாய், என்று
யாராவது கேட்கமாட்டார்களா?
என் மனம் வானத்தை
அண்ணாந்து பார்த்து மூச்சுவிடுகிறது

இப்படியாக
நான் எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து
என் பசி தீருமென
இப்பவரை காத்திருக்கிறேன்
அதற்கான நம்பிக்கை
நீண்டு நீண்டு கனந்து எரிகிறது

எவனோ ஒருவன் வருவான் என்று
எதிர்பார்க்கும் அங்கலாய்ப்பு
இன்னும் எனக்குள்
இருந்துகொண்டேதான் இருக்கிறது ..!

இருவரும் மொட்டை மாடியில் அமர்ந்தோம். பிரமாண்டமான கொழும்பு நகரின் உயர்ந்த கட்டிடங்களிலிருந்தும் தெருக்களிலிருந்தும் வெளிச்சங்கள் யாருக்கும் பிரயோசனமில்லாமல் ஒளிபரப்பிக் கொண்டிருந்தன.

“திருமணமாகிப் பிள்ளைகுட்டிகளுடனிருந்த நீ என்னவென்று இந்த சூழ்நிலைக்குள் தள்ளப் பட்டாய்?” அவர்களின் மிகவும் சிக்கலான உறவை இதைவிட வேறுவிதமாகக் கேட்க எனக்குத் தெரியவில்லை.

அதாவது, மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயான நீ, இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தகப்பனான அவனை என்னவென்று உனது வாழ்க்கைக்குள் நுழையவிட்டாய் என்பதுதான் எனது கேள்வியாகவிருந்தது.

“ஓ, அவனை எனது இளவயதிலிருந்தே தெரியும். நான் பிறந்த கண்டி நகரில் வாழ்ந்தபோது பக்கத்துத் தெருவில் வசித்த குடும்பம். அவனது தாயும் எனது தாயும் ஒருகாலத்தில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். எப்போதாவது இருந்து கண்டால் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் பேசியிருப்போம். அவன் மெடிகல் கொலிஜ்ஜுக்குப் போன காலகட்டத்தில் எனக்குத் திருமணம் நடந்தது. அதைத் தொடர்ந்து நாங்கள் கொழும்புக்கு வந்து விட்டோம். எங்களுக்கு மூன்று குழந்தைகளும் பிறந்த காலத்தில் எங்கள் வாழ்க்கை நிலை மிகவும் கஸ்டமாகவிருந்தது. நாங்கள் கணவரின் தமயனின் வீட்டில் கொழும்பு நகரின் எல்லையில் கூட்டுக் குடும்பமாகவிருந்தோம். எங்கள் வாழ்க்கையை வளம் படுத்த எனது கணவர் மத்தியதரைக் கடல் நாடொன்றுக்கு வேலைக்குப் போய்விட்டார்”.

அவள் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு எனது முகத்தைப் பார்த்து விம்மினாள் “இந்த உலகம் மிகவும் கொடுமையானது. பஞ்சமா பாதகங்களைச் செய்யத் தயங்காத மனிதர்கள் கவுரவமான குடும்பத்து மனிதர்களாக வாழ்கிறார்கள்” அவள் மூக்கைச் சிந்தியபடி நட்சத்திரம் நிறைந்த இருள்வானத்தைப் பார்த்தபடி அழுது கொண்டிருந்தாள்.

கணவரின் குடும்பத்தினர் இவளைச் சரியாக நடத்தவில்லையா? எனக்குள் உதித்த கேள்வியை மௌனமாக்கினேன்.

“நீ ஏன் உனது குடும்பத்துடன் போயிருக்க வில்லை” எனது மனதில் பட்ட கேள்வியை மெல்லமாக அவளிடம் கேட்டேன்.

“எனக்குப் பெரிதாக உதவ யாருமில்லை. இரண்டு சகோதரர்கள் கல்யாணமாகி வெளியூரில் கடை வைத்திருக்கிறார்கள். அப்பா இளவயதிலேயே இறந்து விட்டார். ஒரு அக்காவுடன் அம்மா இருந்தார். எனது கணவர் வெளிநாடுபோன பின் அம்மாவும் இறந்துவிட்டா. நான் என் கணவரின் குடும்பத்துடன் வாழ வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டேன்.”

அந்த வாழ்க்கையின் பிரச்சினைகள் இவளைத் தாக்கியதா? நான் கேட்கவில்லை. அவள் தனது கதையை நான் கேட்கவேண்டும் என்பதுபோல் மேலும் தொடர்ந்தாள்.

“ஒருநாள் நான் கடைக்குப் போய்த் திரும்பி வந்தபோது எனது ஏழுவயது மகள் அழுது கொண்டிருந்தாள். அவள் ஏன் அழுகிறாள் என்று கேட்டபோது அவள் சொன்ன மறுமொழி என்னைப் பைத்தியமாக்கி விட்டது. சொந்தமென்ற இரத்த உறவொன்றே எனது சிறு பெண்ணைச் சீரழித்ததை என்னால் தாங்க முடியாதிருந்தது”

எனது மனம் சட்டென்று அதிர்ந்தது. இந்தக் கொடுமையான செய்தியை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. சுலைகாவின் மனநிலை குழம்பியதற்கு அந்தப் பாரதூரமான கொடிய நிகழ்வு அத்திவாரம் போட்டதா?

“நான் என்ன செய்வது என்று தவித்துக் கொண்டிருந்தபோது வெளிநாடு சென்ற கணவர் தனது உடல் நலமில்லாமற் திரும்பி வந்தார். வாழ்க்கை வெளிச்சமற்ற ஒரு குகைக்குள்ளால் நகர்வதுபோலிருந்தது. அவர் வசதியாக வந்திருந்தால் குழந்தைகளுடன் எங்கேயோ போயிருக்கலாம். ஆனால் அது வெறும் கனவாகத்தான் தொடர்ந்தது. உற்றார்கள் தயவில் வாழ்க்கை வறுமையை எட்டியது. குடும்பநிலை காரணமாக நான் ஒரு கடையில் வேலைக்குச் சேர்ந்தேன்.” சுலைகா தனது கதையை இடையில் நிறுத்திவிட்டு அழத் தொடங்கினாள்.

நான் மௌனமாகவிருந்தேன். கணவன் வெளிநாட்டில் வேலைக்குப்போனபின். அவள் மூன்று குழந்தைகளுடன் தனிமையான வாழ்க்கையுடன் போராடியது எந்தப் பெண்ணுக்கும் வரக்கூடாத துயர்களாகும்.

“அந்த வீட்டில் இருப்பது எனக்கு எரிச்சலையும் பயத்தையும் தந்தது. எனது மகளுக்கு என்ன நடந்தது என்று என் கணவரிடம் சொல்ல

முடியாது. ஏனென்றால் அவர் ஒருநாளும் நான் சொன்னதை நம்பப் போவதில்லை. உறவினர்களுடன் இருக்கப் பிடிக்காததால் நான் பொய்க் குற்றச் சாட்டுக்களை வைப்பதாக அவர்சொல்வார் என்று தெரியும். அவர் அந்த விடயத்தைத் தன் சகோதரரிடம் கேட்டால் அவரது உறவினர் அதன்பின் ஒரு நிமிடமும் என்னை அந்த வீட்டில் வைத்திருக்க மாட்டார்கள் என்று தெரியும்.” சுலைகா என்னைப் பார்காமல் குனிந்திருந்து அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

அவளின் கதை பரிதாபமாகவிருந்தது. கொஞ்ச நேரம் அழுது விட்டுப் பின்னர் தனது கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு அவள் தொடர்ந்தாள்.

“கடையில் சம்பாதிப்பதோ போதவில்லை. கணவர் தனக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று வேலை தேடவில்லை. எங்களுக்குள் ஒரே பிரச்சினை. ஓயாத முணுமுணுப்பும் அழுகையும்தான் எனது வாழ்க்கையாகவிருந்தது. கணவன் மனைவி என்ற அந்தரங்க உறவே எனக்கு அருவருப்பாக இருந்தது”

அவள் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். நான் மௌனமாகவிருந்தேன். வானத்தில் நில வில்லை. நட்சத்திரங்களைக் கருமுகில் மறைத்திருந்தது. அப்போது காலி வீதியில் மிகவும் பெரிய சப்தத்துடன் ஒரு ஆம்புலன்ஸ் விரைந்து கொண்டிருந்தது. அவள் கதையைத் தொடர்ந்தாள்.

“அந்தக் காலகட்டத்தில், பழைய சினேகித னான டாக்டர் ரஞ்சித்தைத் தற்செயலாகக் கொழும்பு கடையொன்றில் சந்தித்தேன். கொழும்பில் டாக்டராகப் பணிபுரிவதாகச் சொன்னார். சாதாரணமான விதத்தில் களங்க மற்ற விதத்தில் சுகம் விசாரித்தார். அவரின் தொனியும் அன்பும் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. அதன் பின் மீண்டும் ஒரு இடத்தில் தற்செயலாகச் சந்தித்தபோது கொஞ்சம் பேசினோம். காப்பி சாப்பிடக் கூப்பிட்டார். பிரியும் போது, குழந்தை களுக்கு ஏதும் வாங்கிக் கொடுக்கச் சொல்லிக் கொஞ்சம் பணம் தந்தார். நன்றி சொல்லி விட்டு அவரின் டெலிபோன் நம்பரைக் கேட்டேன்”

அவள் தனது பார்வையை இருள் சூழும் வெளியுலகில் பதித்திருந்தாள். நாங்கள் இருந்த இடம் மிகவும் அமைதியாகவிருந்தது. பக்கத்திலிருந்த மரங்களிலிருந்து பறவைகள் அவ்வப்போது செல்லம் பண்ணின. மொட்டை

மாடி ஒரு வெற்றுத் தனியுலகமாகத் தோன்றியது.

அவள் மீண்டும் தொடர்ந்தாள். “ஒருநாள் கணவருடன் பெரிய சண்டை நடந்தது., எனது வாழ்க்கையை வெறுத்து எங்கோயோ ஓடவேண்டும் போலிருந்தது. ரஞ்சித்துக்குப் போன் பண்ணி அழுதேன். அவரின் குரல் மிகவும் கனிவாகவிருந்தது. மிகவும் ஆறதலாகப் பேசினார். “உங்கள் தோளில் முகம் புதைத்து அழவேண்டும் போலிருக்கிறது என்றேன்” சுலைகா தனது பேச்சை நிறுத்தி விட்டு என்னைப் பார்த்தாள்.

திருமணமாகி மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயானவள். சுகமில்லாத கணவருடன் வாழ்பவள். சினேகிதமான நீண்ட கால நண்பரான டாக்டரிடம் உதவி கேட்பது பரவாயில்லை. ஆனால் அவனின் தோளைத் தழுவ நினைப்பது?

நான் தர்மசங்கடத்துடன் மௌனமாக விருந்தேன். அவள் எனது முகத்தை விடாமல் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்று பார்க்கிறாயா?” நான் மெல்லமாகக் கேட்டேன்.

அவள் ஆமாம் என்பதுபோல் தலையாட்டினாள்.

அவனிடம் இவள் துக்கத்தைச் சொல்லியழ அவனின் தோளில் முகம் பதித்து அழவேண்டும் என்று சொன்னபின் என்ன நடந்திருக்கும், தொடர்ந்திருக்கும், என்பது இவள் அவனைத் தன்னுடன் இரவைக்கழிக்கவேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் நீட்சி கண்டிருக்கிறது என்பதை அவள் வார்த்தைகளால் வடிக்கத் தேவையில்லை. அவனின் பண உதவியும் பாலியல் சேவையும் இவளை அவனில் தங்கப் பண்ணி யிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள எந்த ஆய்வுக் கட்டுரையையும் படிக்கத் தேவையில்லை.

“நான் ஆங்கில நாட்டில் வாழ்கிறேன். அங்கு திருமணம் செய்தவர்கள், அவர்கள் வேலை செய்யுமிடத்தில் உள்ளவர்களுடன் பாலியல் ஈர்ப்பு வந்தால் தற்காலிக உறவை வைத்துக் கொள்வது நடப்பதுண்டு. ஒருசிலர் தங்கள் திருமணத்தையே உதறி விட்டுப் புதிய உறவுகளுக்குள் தங்களைப் புதைத்துக் கொள்வார்கள். ஆனால் பெரும்பாலோர், ஒரு சில தடவைகளுடன் தங்கள் தொடர்புகளை நிறுத்திவிட்டுத் தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையில் கவனம் செலுத்துவார்கள்.

பெரும்பாலானவர்கள் இருகுடும்பங்களையும் பிரச்சினைக்குள் இழுத்துக் கொண்டு போவது கிடையாது. அங்கு விவாகரத்து என்பது மிகவும் சாதாரண விடயம். போலி வாழ்க்கையைப் பலர் விரும்புவதில்லை. ஒருத்தனுடன் வாழ்ந்து கொண்டு இன்னொருத்தனின் தோளில் முகம் புதைக்க முயன்றால் அது எங்கு போய்முடியும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள எந்தப் பட்டப் படிப்பும் தேவையில்லை. இன்றைக்கு உனக்குத் தந்த தனது தோளை நாளைக்கு இன்னொரு இளம் பெண்ணுக்குக் கொடுக்க மாட்டான் என்பதை நீ நம்புகிறாயா?” எனது அபிப்பிராயத்தை நேர்மையுடன் சொன்னேன்.

“நான் என்ன காரணம் கொண்டும் ரஞ்சித்தை மறக்க முடியாது. எனது வாழ்க்கைக்கு உதவி செய்ய யாரும் கிடையாது.” சுலைகாவின் குரலில் அவனைக் குற்றம் சாட்டும் தொனி ஒங்காரமாக ஒலித்தது.

“அதாவது, இப்போது இந்த ஹோட்டேல் வாழ்க்கைக்குச் செலவழிப்பதுபோல் உனது ஆயுள்பூராவும் அவனின் பொருளாதார உதவி தேவை என்கிறாயா?”

இன்னொருத்தியின் கணவருடன் உறவிருப்பதின் பலாபலன் தெரியாமல் சுலைகா எதிர்காலக் கனவு காண்பது ஆச்சரியமாகவிருந்தது.

“சுலைகா,காதலும் காமமும் இரு துருவங்கள். அவனிடம் பணமிருக்கிறது.உன்னிடம் அவனுக்குத் தேவையான சுகம் கிடைக்கிறது. இதற்குமேல் அவனிடம் என்ன எதிர்பார்க்கிறாய்” அவளில் எனக்குப் பரிதாபம் வந்தது.

“அவனிடம் பத்துவருடமாக என்னைக் கொடுத்திருக்கிறேன்.அது தெரிந்தவுடன் எனது கணவர் என்னை வீட்டை விட்டுத் துரத்தி விட்டார். எனக்கு இவரை விட்டால் வழியில்லை” சுலைகா இன்னொருதரம் ஆவேசக் குரலை எழுப்பினாள்.

பத்து வருடங்கள் கணவருக்குத் தெரியாமல் தன்னுடன் உறவு வைத்தவளை நம்பி டாக்டர் ரஞ்சித் இவளுக்காகத் தனது மனைவி மகன்களை உதற வேண்டும் என்று நினைப்பதும், பத்துவருடங்களாக இவளுடன் இரகசிய உறவைத் தொடர்பவன் இப்போது இவளுக்காகத் தனது வாழ்க்கையை உதறிவிட்டு இவள் பின்னால் வருவான் என்று எதிர்பார்ப்பதும் எவ்வளவு அறியாமை?.

“ஏன் அவனை இவ்வளவுதூரம் இறுக்கிப் பிடிக்கப் பார்க்கிறாய்?” இப்படிக்கேட்பது அவளுக்குப் பிடிக்காமலிருந்தாலும் என்னால் அந்த நேர்மையான கேள்வியைக் கேட்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“என்னைச் சரியாக நடத்தாத குடும்பத்திற்கு நான் ஒரு டாக்டரின் மனைவியாகிக் காட்ட வேண்டும். எனது பெண்களுக்கு டாக்டரின் குழந்தைகள் என்ற பெயர் வேண்டும்”.

அவள் குரலின் தொனி உயர்ந்து ஒலித்தது. கணவரின் குடும்பத்தைப் பழிவாங்க இந்த டாக்டரைப் பாவிக்கிறாளா?

“உன்னுடைய காதலன் ஒரு பௌத்த சிங்களவன். அவன் புத்தாண்டுக்குப் பிக்குகளின் பிரார்த்தனைக்குப் போனதாகக் கோபப் பட்டுத் துப்பட்டாவில் தொங்க நினைத்த நீ, அவன் ஒரு இஸ்லாமியனாக மாறி உன் குழந்தைகளை ஏற்றுக் கொள்வான் என்ற நினைக்கிறாயா”

சுலைகா தனது தலையைத் துப்பட்டாவால் மூடிக்கொண்டாள் “அல்லாவிடம் அப்படி நடக்க வேண்டும் என்ற பிரார்த்திக்கிறேன். அது நடக்கும். ஐ லவ் ஹிம் வெரி மச்”

“அவன் உன்னைக் காதலிப்பதாக சொன்னானா” நான் நேரடியாகக் கேட்டேன். அவள் மறுமொழி சொல்லாமல் சட்டென்று எழுந்தாள்.

அடுத்த சிலநாட்களின் பின் அவனின் கார் வந்தது. எனது அறைவழியாக எட்டிப் பார்த்தேன் அவன் ஒன்றும் வாட்டசாட்டமான ஆணைகளில்லை. சோர்ந்து தெரிந்த ஐந்தடி மூன்று அங்குலமள்ள ஒரு சின்ன டாக்டர்.

அவள் தனது அறையால் ஓடிவந்து அவனை அன்புடன் வரவேற்றாள். அவள் முகத்தில் கோபமில்லை.

ஒருநாள் அவள் முகத்தில் பரபரப்புடன் தனது காதலனுக்குச் சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். என்னைக் கண்டதும்,

“ஓ எனது பழைய கணவர்-எனது குழந்தைகளின் தகப்பன் நெஞ்சு நோ என்று வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டுபோகப் பட்டிருக்கிறார். எனது மூத்தமகள் அவருடன் நிற்கிறாள்” என்று சொன்னாள்.குரலில் பெரிதான ஒரு பதட்டமும் கிடையாது.

“ஐயோ பாவம் குழந்தை அந்தரப் படப் போகிறாள். நீ போகவில்லையா”?

நான் தவித்துப்போய்க் கேட்டேன் பாவம். இவளின் மகளான அந்த இளம் பெண் தான்

சிறுவயதில் உறவினாரால் பாலியல் கொடுமை செய்யப் பட்டவள். அவளுக்குப் பதினாறு வயது என்று சுலைகா சொன்னது ஞாபகம் வந்தது.

“இல்லை, நான் டாக்டருக்குச் சமைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வைத்தியசாலையில் என் மகளுடன் அவளின் தகப்பனின் சொந்தக்காரர் யாரும் நிற்பார்கள்”.

“அந்தத் தகப்பனுக்கு ஏதும் பாரதூரமாக நடந்தால் உன் குழந்தைகளின் கதி என்ன? சுலைகா மறுமொழி சொல்லவில்லை.

அவளின் முதல் கணவர் இறந்துவிட்டால் அதைக் காரணம் காட்டி அவளின் காதலனிடம் தன்னைக் கட்டாயம் திருமணம் செய்யச் சொல்லி வற்புறுத்தப் போகிறாளா?

வெளியுலகில் கோரோணா மனிதரைப் படாதபாடுபடுத்தி வாழ்க்கையை நாசம் செய்கிறது. சிலரின் மனதில் வரும், பொருளாதார ஆசை, யதார்த்தத்தை உணராத முட்டாள்தனம் அத்துடன் கருத்தை மறைக்கும் காமம் என்பன போன்ற வைரசுகளால் பலரின் வாழ்க்கையே ஒட்டுமொத்தமாக நாசமாகிறதா?

○○○

கண்ணீர் அஞ்சலி

கல்வியியல் பேராசான்

சோ. சந்திரசேகரம் அவர்களின் மறைவு

கல்வியியல் பேராசான் சோ. சந்திரசேகரம் அவர்களின் மறைவு (04.04.2022) ஈழத்துக் கல்விப்புலத்தின் ஈடுசெய்யமுடியாத பேரிழப்பாகும். கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம், யாழ். பல்கலைக்கழகம், கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், திறந்த பல்கலைக் கழகம், தேசிய பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றின் கல்வியியல் விரிவுரையாளராக இவர் கடமையாற்றியுள்ளார். இறுதியாக கொழும்பு ஈசொப்ற் வளாகத்தின் துணைவேந்தராகப் பணியாற்றினார்.

தமிழ் இலக்கியத்துறையில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்ட பேராசிரியருக்கு ஈழத்து இலக்கியப் படைப்பாளிகளுடன் நீண்டகாலத் தொடர்பு உண்டு. படைப்பிலக்கியக்காரரின் பணிகளை பெரிதும் மதிக்கும் பேராசிரியர் நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்நூல் வெளியீட்டு வைபவங்களில் முக்கிய அதிதியாகவும் விமர்சகராகவும் முக்கிய உரையாற்றுவவராகவும் கலந்துகொள்வார். பேராசிரியரின் சிறப்புப் பணிகளுக்காக இலங்கை அரசு “வித்யா நிதி” என்ற கௌரவ ஜனாதிபதி விருதிகளை வழங்கி கௌரவித்துள்ளது.

இவரின் பிரிவால் வாடும் குடும்பத்தினருக்கும் உறவினர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்து அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடையப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

○○○

“நடு” மின்னிதழ் ஆசிரியர் கோமகனின் மறைவு

“நடு” மின்னிதழின் ஆசிரியரும், நடு பதிப்பக பணிப்பாளரும், எழுத்தாளருமாகிய கோமகன் என்று எழுத்துலகில் அழைக்கப்படுகின்ற, இராஜராஜன் தியாகராஜா கடந்த ஏப்பிரல் மாதம் 20ஆம் திகதி, தனது தாய் நாட்டுக்கான விடுமுறை பயணத்தை முடித்துகொண்டு, பிரான்ஸ் திரும்புவதற்கு கொழும்பு பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச விமானநிலையத்தில் காத்திருந்தவேளை மாரடைப்பு ஏற்பட்டு, கொழும்பு வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டு, சிகிச்சை பயனளிக்காமல் அமரர் ஆனார். இவர் சிறுகதை, பத்தி எழுத்து, நேர்காணல் ஆகிய துறைகளில் இயங்கியவர். கறுக்கர் என்ற புனைபெயரிலும் எழுதியவர். “குரலற்றவரின் குரல்” இவர் வெளியிட்ட நேர்காணல் தொகுப்பு. கோமகனின் தனிக்கதை, முரண் ஆகியவை இவர் வெளியிட்ட சிறுகதைத் தொகுதிகள்.

கோமகனின் பிரிவால் வாடும் குடும்பத்தினருக்கும் உறவினர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்து அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடையப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

என்ன வைத்திருக்கிறோமோ அது நாகரிகம், என்னவாக இருக்கிறோமோ அது பண்பாடு.

இன்று உலகம் முழுவதும் பரவலாகப் பேசப்படும் கருப்பொருள் பெண் அடிமை, பெண் சுதந்திரம். இது ஏன் பேசப்படுகின்றது? இது இன்று தேவைதானா? என்ற கேள்வி பலர் மத்தியில் இருக்கின்றது. இதற்கு விடைதேடும் வினாக்கள் எனக்குள்ளும் எழுகின்றன. பெண் சுதந்திரம், பெண் விடுதலை என்ற சொல்லாடலை உடைத்தெறியும் கருவி மனித மனங்களிலேயே இருக்கின்றது. மனிதத் தோற்றக் காலங்கள், தன்னடக்கம், மன அடக்கம், இருபால் வேற்றுமை இன்மை, எதிர்பாலார் பற்றிய புரிந்துணர்வு, காதல் காமம் பற்றிய புரிதலும் அவசியமும் போன்றன மனித மனதில் ஆழமாக ஊறியிருந்தால் அன்றி இவ்வார்த்தைகளை நாம் எடுத்தெறிய முடியாது.

பண்பாடு கலாசாரம் என்ற போர்வையிலே அத்தீமமாகப் பெண்களைப் புகழ்வதுபோல் புகழ்ந்து அடிமைத் தனத்தை ஏற்படுத்துவது கண்கூடு. மக்களது அறிவுநலம், கருத்து நலம், குணநலம், கொள்கை நலம், ஒழுக்க நலம், வாழ்க்கை நலம் முதலியன மேலும் மேலும் வளர்ந்து திரிந்து வரும் முறையையே மேத்யூ ஆர்னால்ட் பண்பாடு என்கிறார். மனம், ஆன்மா ஆகியவற்றின் அகநிலையைத் தருகின்ற நிறைவைப் பற்றிப் படிப்பது என்கிறார். என்ன வைத்திருக்கிறோமோ அது நாகரிகம், என்னவாக இருக்கிறோமோ அது பண்பாடு. எம்முடைய நாகரிகமும் பண்பாடும்

கௌசி

உலகமயமாக்கலினால், கலந்துபட்டுக் கிடக்கிறது. இந்த காலகட்டத்தில் பெண்மையை ஒரு போகப் பொருளாகக் காணும் ஆண்வர்க்கத்தின் மன நிலை மாற்றப்பட வேண்டியது அவசியம். தற்போது பெண்களின் காலப் படிமுறை களைச் சற்றுப் பின் னோக்கிப் பார்ப்போம்.

மனித இனம் தோன்றி நாடோடியாகத் திரிந்து உணவுப் பொருள்களைச் சேகரித்த நிலையிலிருந்து மாறி உணவுப் பொருள்களை ஒரு இடத்திலே தங்கி உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அப்போது பெண்களே நிலக்கிழார்களாக நில வேளாண்மை நடத்தியவர்களாக காணப்பட்டனர். இதனாலேயே பூமியைப் பூமாதேவி என்று சொல்லும் வழக்கம் இருந்தது. பெண்களின் உயிர்ப் போக்கற்ற இரத்தப்பெருக்கு, கர்ப்பக் காலங்கள் போன்றவை காடு, மேடு சுற்றித் திரிவதற்கு இடையூறாக இருந்த காரணத்தினால், இயற்கை அவர்களுக்கு அளித்த வரத்தை உற்பத்திப் பயன்பாட்டுக்குப் பயன்படுத்தி நிலக்கிழார் ஆகினர். அக்காலகட்டத்தில் தாய்வழி சமுதாயமே இருந்தது. தாய்வழி சமுதாயத்திலே காதுகுத்தும் விழா, பூப்பு நீராட்டுவிழா, திருமண விழா போன்ற விழாக்களில் தாய்மாமனுக்கே முதலுரிமை வழங்கப்பட்டது. தாய்ப்பெயரைப் பெண்களுக்கு முதல் பெயராக வைத்தல், தாய்த்தெய்வ வழிபாடு முதன்மையாகவும் காணப்பட்டன. முருகனை கொற்றவை சிறுவன் என்று அழைக்கப்பட்ட நிலைமை பிற்கால சங்க காலத்திலே தந்தைவழி சமுதாய அமைப்புத் தோன்ற முருகனைப் பெற்றவள் வழிபாடாக மாறியது. அக்காலத்தில் ஆண்களின் ஆதிக்கம் முற்றாக இல்லாத காரணத்தினால், காதல் திருமணங்கள் சிறப்புற்று இருந்தன. அன்று தவமிருந்து பெண் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்த மரபினை,

**குன்றக் குறவன் கடவுள் பேணி
இரந்தனன் பெற்ற எல்வளைக் குறுமகள்
ஆயரி நெடுங்கண் கலுழச்
சேயகால் தெய்ய நீ பிரியும் நாடே**

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப்பாடல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப்

பூட்டி வைத்த நிலைமை அக்காலத்தில் இருந்த தில்லை. பெண்கள் தினை புலங்காத்தல், உப்பு, மோர், மீன் போன்றவை விற்றமை, கணவனுடன் சேர்ந்து மது அருந்துதல் (ஐரோப்பாவில் இன்று wine அருந்துதல்) ஆண்களுடன் சேர்ந்து கைகோர்த்து விளையாடுதல், கடலில் காதலனுடன் சேர்ந்து நீராடுதல் நிலத்தொழில் செய்தல், போர்க்களம் செல்வது போன்று ஆணுக்கு நிகராகப் பெண்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்று இலக்கியங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இதனை

**துணைப் புணர்ந்த மட மங்கையர்
பட்டு நீக்கித் துகில் உடுத்தும்,
மட்டு நீக்கி மது மகிழ்ந்தும்,
மைந்தர் கண்ணி மகளிர் சூடவும்,**

என பட்டினப்பாலை சான்று பகர்கின்றது. திருமணம் செய்கின்றபோது மணமகன் மணமகளின் பெற்றோருக்கு முலைக்கூலி வழங்கியிருக்கிறார். அந்த அன்பளிப்பை வழங்கியமை அகநானூறு புறநானூறு ஆகிய பாடல்களில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

**“முழங்கு கடல் முழவின் முசிறியன்ன
நலம்சால் விழுப் பொருள் பணிந்து கொடுப்பினும்
புரையர் அல்லோர் வரையலள் சீவள் எனத்
தந்தையும் கொடா அன்”**

இவ்வாறு மணமகளுக்கு பரிசுப் பொருள்கள் வழங்க முடியாத மணமகன் அவர்களுடைய வீட்டிலே இருந்து தொண்டு செய்து தான் கொடுக்க வேண்டியதை தொண்டின் மூலம் ஈடு செய்வதுண்டு. இம்முறை ஆரிய வருகையின் பின் வரனுக்குரிய காணிக்கை வரதட்சணை என்றும் சீதனம் எனப்படும் பெண்ணோடு கொடுக்கப்படும் பொருள் ஸீதனம் என்றும் ஆணுக்குப் பெண்வீட்டார் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் முறை வழக்கத்தில் வந்தது.

வட இந்தியாவில் இருந்து தென்னிந்தியா புகுந்த சைன மதத்தினராலேயே பெண்ணடிமை தலைதூக்கியது எனலாம். பெண் நேராக வீடுபேறு அடைய முடியாது. பெண்பிறவி இழி பிறவி என்றெல்லாம் வன்மத்தை ஏற்படுத்தினர். அதன் பின் வந்த வேத ஆரியர்கள் கூட ஆணுக்கு நிகராகப் பெண்ணைப் போற்றிப் பார்க்கும் பக்குவமற்றவர்களாகவே இருந்தார்கள். பெண்கள் இளமைக்காலத்தில் பெற்றோரையும் பின் கணவனையும் அதன் பின்

பிள்ளைகளையும் சார்ந்தே வாழ வேண்டும் என்ற நிலை உருவாகியது. தாய்வழி சமுதாயம் தந்தை வழிச் சமுதாயமாக மாற்றம் பெற்றது. அக்கால கட்டத்திலிருந்து விதவைகள் மறுமணம் செய்யக் கூடாது, கணவன் இறந்தபின் தீக்குளித்து உயிர் விடுதல், எட்டு வயதுப் பெண் பிள்ளைக்கும் திருமணம் செய்வித்து அவள் உயர்ச்சியைத் தடுத்தல், ஆண்கள் பல பெண்களைத் திருமணம் செய்வதற்குத் தடையில்லை. போன்ற அடக்கு முறைகள் ஆரம்பமாயின.

இன்றைய நிலையில் மெல்ல மெல்ல இந்த முறைகள் திரும்பவும் மாற்றம் பெற்று வந்திருப்பதை நாம் உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது. பெண்கள் தம்முடைய பலவீனங்களைப் (மாத விடாய், பிள்ளைப்பேறு) பலமாக மாற்றி வானவூர்தி இயக்கவும் கடலில் கப்பல் விடவும் விண்வெளிப் பயணம் மேற்கொள்ளவும் குத்துச் சண்டை புரியவும் ஆரம்பித்து விட்டார்கள். பெண்களுக்கு பல உரிமைகள் வழங்கப்பட்ட போதும், ஆணாதிக்க மரபணு துரிதமாகத் தொழிற்படும் ஆண்கள், இன்றும் பெண்களை அடிமைகளாக பாவனை பண்ணுகின்ற குணாதிசயங்கள் உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். இது காலப் போக்கில் நீக்கப்பட்டு விடும் என்னும் நம்பிக்கை பெண்கள் மத்தியில் இருக்கின்றது.

மேலும் பெண்மையைக் குறி வைத்து அவளின் சுயநினைவற்ற நிலையில் மானபங்கம் செய்கின்ற மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட ஆண்கள் இன்றும் உலகம் முழுவதும் வாழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றார்கள். இதற்கு தீர்வு காண்பது கடினம். காமம் என்பது புனிதமானது என்ற புரிந்துணர்வும், சந்ததி வளர்ச்சிக்கு உரியது என்னும் அறிவும், சிறுவயதில் இருந்து போதிக்கப்பட்டால் அன்றி தீர்வு காணமுடியாது. மனிதன் தானாகவே தன்னை அடக்கும் மனவளக் கலையைக் கற்றுத் தேற வேண்டியது அவசியம். காலமே அனைத்துக்கும் தீர்வு சொல்லும். சிணுங்குவதை விட்டுவிட்டு மனச்சிரத்தையுடன் பெண்கள் தொழிற்பட வேண்டியது அவசியம்.

உசாத்துணை நூல்:

தமிழர் மேல் நிகழ்ந்த பண்பாட்டுப் படையெடுப்புகள்.

சுய அஸ்தி அவறுதிக்

“புத்தாண்டு வாழ்த்துகள் மணியண்ணை”

“என்ன புத்தாண்டு தம்பி. இஞ்சு பாரன். பேர்ஸ் நிரம்ப காசு கொண்டு போனன். வாங்கின சாமானை பேர்சுக்க அடக்கலாம் போல. சாமான் எல்லாம் எக்கச்சக்கமான விலை.”

“உங்களப்போல வசதியான ஆக்களுக்கே நிலைமை இப்பிடியெண்டா என்னைப்போல ஆக்களின்ர கதி?”

“ஏன் உனக்கென்ன?”

“இருந்த வேலையும் போச்சுது. இப்ப நல்லது நரிசா எதையும் தின்னவும் முடியேல்ல. தலையைப் பிச்சுக்கொண்டு சாகலாம் போல கிடக்கு.”

“அப்ப எப்பிடி வாழ்க்கை போகுது?”

“ஏதோ போகுது. ஒரு பிரண்டிட்ட கடன் வாங்கிறது. பிறகு இன்னொருத்தனிட்ட கடன் வாங்கி அந்தக் கடனை அடைச்சுப்போட்டு மிச்சத்த வைச்சுச் சாப்பிடுறது. இப்பிடித்தான் வாழ்க்கை போகுது.”

“எட அரசன் எவ்வழி குடிகளும் அவ்வழி. நீயும் எங்கட அரசாங்கத்தப்போலதான் நடக்கிறா. அவங்கள் துவக்கையும் மதத்தையும் வச்ச காலத்தை ஓட்டிப் போடலாம் எண்டு நினைச்சாங்கள். இப்ப கடனிலமூழ்கிப் போய் இருக்கிறாங்கள். நாட்டில எல்லாத்துக்கும் கியூ. அவங்களைக் தெரிஞ்சு அனுப்பினவங்களே இப்ப பெரியவற்றை வாசலில் நிண்டு அவரை வெளியே போ எண்டு கத்திறதோட அங்கையே புத்தாண்டும் கொண்டாடிறாங்கள். நாட்டில களவும் பெருகியிட்டுது. மனுசியை நகைநட்டோட திரிய வேண்டாம் எண்டு சொல்லியிருக்கிறேன்.”

“உங்களுக்கு என்னண்ணை கொஞ்சமா அடிச்சிட்டுப் படுங்கோ.”

“நீ என்ன போகாத ஊருக்கு வழி காட்டுறா? வீட்டில மனுசியைப் பத்திரகாளி ஆக்க நினைக்கிறியே? வீட்டில நிம்மதி வேண்டாமே? எதுக்கும் கொஞ்சம் பதுக்கி வச்சிருக்கிறன். வாவன் எங்கயாச்சும் போய்க் கொஞ்சம் அடிப்பம்.”

“ஐயோ அண்ணை, உங்கட அவ சத்தம்போடுறதோட விட்டிடுவா. என்ர அவள் தலைமயிரிலதான் பிடிப்பாள். இப்பவே காவாசி முடி போயிட்டுது. நான் வாறன் ஏதாவது கறியைப் புளியை வாங்கோணும்.”

“அதுசரி இப்ப என்னட்டக் கடன் கேக்கவே வந்தனி?”

அவன் தலையைச் சொறிகிறான். சம்மா இருக்க முடியாது வாயைக் கொடுத்து வம்பை விலைக்கு வாங்கி விட்டமே. இப்போ அவர் கடன் கொடுப்பாரா என்ற கவலை அவனுக்கு.

“சரிசரி நான் என்ன உதவி கேட்டாலும் நீ செய்யிறனிதானே? கொஞ்சம் காசு தாறன். கொண்டு போ. புது கவர்னரும் புது ஆலோசகர்களும் வந்திருக்கினமாம். புத்தாண்டுக்குப் பிறகு ஏதும் நல்லது நடக்குமா என்று பாப்பம். நம்பிக்கைதானே வாழ்க்கை.

“தாங்ஸ் அண்ணை நான் போட்டுவாறன்.”

“சரி தம்பி புத்தாண்டு வாழ்த்துகள். போயிட்டு வா.”

வே.தீலலைநாதன்

கால்முகத் தீடல் - 2022

01.

வயிற்றிலடிக்கிற போது
ஒரு கொடிப் போராட்டமும்
ஒரு எதிர்ப்புச் சுலோகமும்
ஒரு பெரும் புரட்சியை
எவ்வாறு நிகழ்த்தும்!

ஒரு துண்டு பாணும்
ஒரு பால்மா பையும்
ஒரு கலன் எரிபொருளும்
இன்னும்
மின்வெட்டும்....
அதை எவ்வாறு நிகழ்த்தும்!

பசியின் நெருப்பிலிருந்து
புரட்சியின் முதல் பொறி
பற்றுகிறதெனின்...
உண்டாறும் காலம் வருகையில்
அதன் சுவாலை என்னவாகும்!

ஒரு புரட்சியை நிகழ்த்தும்
அதிகாரக் கதிரையின் கால்களை
விலை ஏற்றம் அசைக்கும்
என்ற நம்பிக்கையை
எங்கிருந்து பெறுவேன்!

“எதிர்” என்றொரு சொல்லை
எங்கு நடலாம்?
எவ்வாறு வளர்க்கலாம்?

02.

கடலருகில் எழும்
எதிர்ப்புச் சிறு குடில்கள்
அரசு மாளிகையை
விழுங்கத் துடிக்கின்றன...

இரும்பாலும்
இறுகிய சொங்கல்லாலும்
பெருஞ் சுவராய்க் கட்டிய
மாளிகையை,
மழை கழுவும் துணிக் குடில்கள்
அச்சுறுத்துகின்றன.

மாளிகைச் சுவர்களில்
பீதி பொங்கி வழிகிறது.
பசியின் கரங்கள்
பறித்துண்ணுமோ எனும் அச்சத்தில்
அதன் ஓரங்களில்
உள்ளிருக்கும் இரும்புகள்
துருப்பிடிக்கின்றன.
சிறு குடில் பசியால் உண்டானது.

பசியோ மாளிகையால் உண்டானது.
எனின்,
சிறு குடில் பசியாற
மாளிகையை விழுங்குமன்றோ!

03.

ஒரு கடற்கரையை
புரட்சி அலைகள்
ஆர்ப்பரிக்கக் காண்பது
எவ்வளவு மேலானது.

உயரும் குரல்களின்
கோபத் தழுவை
உப்புக் காற்றுச்
சுமந்தெழுகிறது.

குரல்கள்
உயர உயர எழுகின்றன.
கொடிகளைத் தழுவி,
கோட்டையின் முகடுகளை முட்டி,
முகிலைத் தொட்டு,
மேலெழுந்து,
விரிந்து,
வானத்தை இடித்து,
சூரியனைக் கழற்றி வருகின்றன.

இரவில் மழை பெய்கிறது.
கூடாரங்களும்
விரித்த புத்தகங்களும்
வீசிப் பறந்த கொடிகளும்
நனையுமா என்ன!

பிடித்து உயர்த்திய
சுலோக அட்டையின்
சிவப்பு எழுத்துக்கள்

கரையாதிருக்கின்றன.
சூரியன்
நிலத்துக்கு வந்திருக்கிறது.

04.

உன் நாவை
வாழ்த்துகிறேன்...
வற்றாத பெரும் பசியில்
என் மொழியிலும்
நீ கீதம் இசைப்பதால்.

என் நாவையும் வாழ்த்துகிறேன்...
உனது பசிப் போரில்,
உன் குரலோடு பின்னி
உன் மொழியிலும்
கீதம் இசைப்பதால்.

ஒரே உணர்வோடு எழும்
ஓர் இசையில்
காலிமுகத்தில்
காற்று உயிர்க்கவில்லையா?
கடல் அலைகள்
நுரை தெளித்துப் பாடவில்லையா?

புரட்சி மலர்
மாவுக்கும் பாணுக்கும்
மலர்வதில்லை,
என் அன்பனே...!

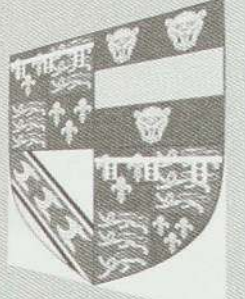
அது மலர்கிறது...
மொழி புரியா ஓர் இசையில்
நீயும் நானும் இசைக்கும்
இரு மொழியின்
ஒரு கீத நிழலில்.

செ. சுதாசனி

GO HOME GOTA 2022

கவிதைகளைச் சுமந்து சிரிப்பவள்

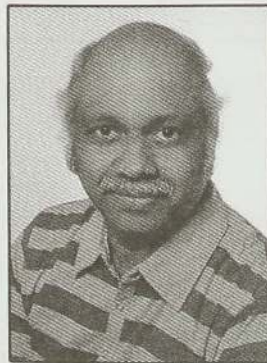
பெர்லினில் பத்துக்குமேற்பட்ட தரை அங்காடிகள் உள்ளன. அநேகமாக அவை வார விடுமுறைகளிலேயே கூடும், அவற்றின் சிறப்பு என்னவென்றால் ஜெர்மனியர்கள் சிறிது காலமே தாம் பாவித்த மிதியுந்து, தையல் மிஷின், விசிறி, கிறைண்டர்/மிக்ஸி போன்ற வீட்டு மின்சார உபகரணங்களையும், சி.டி பிளேயர்கள், கணினிகளையும். கொண்டு வந்து அங்கே விற்பார்கள். சில வேளைகளில் மிக மலிவாக அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு விடலாம். சில விலையுயர்ந்த வெண்கலம், Porcelaine இல் செய்யப்பட்ட கலைப் பொருட்கள் ஓவியங்களையும், கிராம போன், நிறைவைப்பதால் இயங்கும் புராதன சுவர்க் கடிக்காரங்கள் போன்ற Antique பொருட்களையும், கமராக்கள், தொலைநோக்கிகள், நிலைக் கண்ணாடிகள், வெள்ளியாபரணங்களையும், குளிராடைகளையும், பயணப்பொதியுறைகள் (Suitcases), இறகுவைத்த தொப்பிகளையுங் கூட அங்கே கொண்டுவந்து விற்பார்கள். எனக்கு அங்கே பொருட்கள் ஏதாவது வாங்க வேண்டுமோ இல்லையோ காலநிலை சுமுகமானதாகவிருந்தால் சும்மாவாகினும் ஒரு நடைபோய் என்னவெல்லாம் பொருட்கள் வந்திருக்கின்றனவென்று சுற்றிப் பார்த்துவருவது எனக்கொரு களிப்பான பொழுதுபோக்கு.

அங்கேபோனால் காம்பிங் வகையிலான கரவன் வாகனத்தில் நடமாடும் கடை வைத்திருப்பவரும் எனக்கு எப்போதும் ஸ்நேகமாக முகமன் சொல்லும் ஒரு சமையற் கலைஞரிடம் ஒரு Boulette யும், உருளைக்கிழங்கு வறுவலும், காப்பியும் சாப்பிடுவது வழக்கம். மேலே படத்திலுள்ள Boulette (Meatball) எனும் உணவு (இதன் மூலம் French) இறைச்சியின்

துருவலோடு (மாடு, பன்றி இரண்டிலுமுண்டு) வெங்காயத்துருவல் செல்லறித்துருவல், மிளகு, சிறிதளவில் உருளைக்கிழங்குஅவல் (Flake), முட்டை, பால், றஸ்க்தூள் சேர்த்து மசாலவடைபோலத்தட்டி எண்ணெயுள் அழுக்கிப் பொரித்து அல்லது தணலில் வாட்டுவதால் செய்யப்படும் ஒருவகை உணவு. சூடாக கெட்சப் (Ketchup) / Barbecue Sauce அல்லது கடுகு விழுதுடன் பரிமாறப்படுவது. இரண்டு Boulette களில் 400 கலோரிகள்வரையுண்டாதலால் ஒரு சாப்பாட்டுவேளையைக் கடத்திவிடவல்லது.

இக்கதையொன்றும் Boulette பற்றியதல்ல. சென்ற ஞாயிறன்று பெர்லினில் Wilmersdorf எனும் இடத்திலுள்ள தரை அங்காடிக்குச்சென்று ஒரு வட்டமடித்ததில் சில LED மின்விளக்குகள் மட்டுமே வாங்கமுடிந்தது. களைப்பாக இருக்கவும் எனது சமையற்கலைஞரிடம் எனக்கான Boulette யையும் உருளைக்கிழங்கு வறுவலையும் காப்பியையும் வாங்கிக்கொண்டு

பொ.கருணாகரமூர்த்தி
பெர்லின்

அங்கே போடப்பட்டிருந்த வாங்குகளில் அமரலாமென்று வந்தேன். காலியாக இருந்த என் வாடிக்கையான வாங்கில் நான் அமரும் இடத்துக்கு எதிரில் ஒரு பெண்மணி அமர்ந்து ஒரு கையில் நூலொன்றைப்பிடித்துச் சுவாரஸியமாக வாசித்தபடி மறு கையால் உருளைக்கிழங்கு வறுவலைக் குத்திச் சாப்பிட்டுக்கொண்டுமிருந்தார். அமருமுன் அவருக்குச் சம்பிரதாய

முகமனைக் கூறிவிட்டுச் “இதிலே யாராவது அமரவிருக்கிறார்களா நான் அமரலாந்தானே... என்று கேட்டேன். “Ja.....Natürlich.....” (தாராளமாக) என்றவர் முகம் விகசித்தது. எனக்கு ‘Guten appetit’ (Enjoy your meal) என்றார். நானும் பதிலுக்கு Guten appetit சொன்னேன்.

அவரது மேல் முரசின் வெட்டும்பற்கள் முயலினதைப்போல நீக்கலாக இருந்தன. எங்கள் அம்மா அடிக்கடி “மேல்வாயில் நீக்கல் பற்களுடைய மங்கையர்கள் மக ராசிகள், அவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் பணக்கஷ்டமே இருக்காது” என்று சொல்வது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அம்மாது எதிரில் அமர்ந்திருந்தாலும் அவர் புத்தகத்தில் ஆழமாக மூழ்கியிருந்ததால் அவரது முகத்தைப்படிக்க எனக்கு வசதியாக இருந்தது. நாற்பது வயதுக்குள்ளாகத்தானிருக்கும். தளர்வான வெள்ளைநிற பான்டும் அதற்குப் பொருத்தமான கைகளை முழுவதும் மூடும் லேசான சித்திரத்தையல் செய்த மேற்சட்டையும் அணிந்திருந்தார். புத்தகம் வாசிப்பதை நிறுத்தி விட்டு “Boulette ருசியாக உள்ளதா” என்று என்னை விசாரித்தார்.

“மிகவும் ருசியாகவுள்ளது, எப்போது நான் இங்கே வந்தாலும் இவரது Boulette ஐத்தவறவிடுவதே இல்லை” என்றேன்.

“என் கணவருக்கும் Boulette மிகவும் பிடிக்கும், ஆனால் அவர் இப்போது என்னோடு இல்லை” என்றார்.

“உங்களுக்கும் பிடிக்குமா...”

“நன்றாகப்பிடிக்கும்.... ஆனால் நான் இப்போது 12 வருடங்களாகத் தீவிர வெஜிடேரியனாக (Vegan) மாறிவிட்டேன்....

எனக்கு உங்களுடன் கணவர் இல்லாதது அவரது பிரிவாலா அல்லது இறப்பினாலா என்று கேட்கவேணும்போலிருந்தது, ஆனாலும் அப்போதுதான் சந்தித்த ஒருவரிடம் அதை யெல்லாம் பேசுவது இங்கிதமல்லவென்று தயக்கமாக இருந்ததால் அதை உசாவவில்லை.

அவர் மீண்டும் வாசிக்கத்தொடங்கவும் அவர் படிக்கும் நாவலின் அட்டையை அவதானித்தேன், அதை எழுதியவர் Richard Pole என்று

இருந்தது, என் சாமர்த்தியப்பேசியை எடுத்து Google இல் அந்தப்பெயரை உள்ளிட்டேன். அது முதலில் “.....Oops!” என்றது. விட்டுவிடாமல் திரும்பத்திரும்ப அப்பெயரை உள்ளிட்டு நோண்டியதில் அவர் 1525இல் இத்தாலியுடன் போரிட்டிறந்த மன்னன் Heinrich VII இன் தளபதி என்றது. இவ் எழுத்தாளரும் அமெரிக்கராகவோ ஆங்கிலேயராகவோதான் இருக்கவேண்டும். ஜெர்மன்காரராக இருந்தால் அப்பெயர் Reichelt Pohl என்று எழுதப்பட்டிருக்கும். ஒற்றைக்கேள்வியாக,

“இது என்ன ஒரு அமெரிக்க நாவலின் மொழி பெயர்ப்பா” என்றேன்.

அப்போதுதான் பார்ப்பதுபோல நூலைத் திருப்பி அட்டையைப்பார்த்தவர் - தெரியவில்லை இப்போதுதான் இவ்வங்காடியில் த்தான் வாங்கினேன், என்றவர் ஒரு கடையைச் சுட்டிக்காட்டி ஒரு இயூரோதான் வலு சுவாரஸியமாக இருக்கிறது.... என்று மென்னகைத்தார்.

‘அதற்கிடையில் இத்தனை பக்கங்களை வாசித்துவிட்டீர்களே... நிச்சயம் அது சுவாரஸியமாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

“ஆமாம் 30 பக்கங்கள்வரை வந்துவிட்டேன்... பக்கங்கள் போனதே தெரியவில்லை.”

“உங்களின் வாசிப்பை நான் இடையீடு செய்யவில்லையென்றால்... படித்த வரையில் நாவல் எதைப்பற்றியதென்று அனுமானிக்க முடிந்ததா...

“சொல்கிறேன்... ஆனால் நீங்கள் என்று என்னைப் பன்மையில் விளிக்க வேண்டிய தில்லை, நீ என்றே அழைக்கலாம்... நாவலின் முதற்பகுதி ஒரு தபுதாரன் (Widower) பாத்திரம்

அதுவே தன் புதிய ஸ்நேகிதியிடம் அல்லது ஃபியான்சீயிடம் (மணம்முடிக்க உத்தேசித்திருப்பவரிடம்) பேசுவதைப்போல எழுதப்பட்டிருக்கிறது. வேறெந்தப்பாத்திரமும் இன்னும் வெளிப்படவில்லை. அவர் இழந்துபோன மனைவி தன் மருத்துவச்செவிலிப்பணியிடையே என்மீதும் ஒரு குழந்தையைப்போல் எவ்வளவு அன்பு செலுத்தினாள், எங்கள் வீட்டை எவ்வளவு ஒழுங்காக சுத்தமாக வைத்திருந்தாள், படுக்கைகளையும், என் உடைகளையும் எவ்வளவு நேர்த்தியாகப் பேணினாள், ருசியாகச் சமைத்தாள், தனதொரு பேஷன்டைப்போல் என்னை எப்படியெல்லாம் கவனித்துப் பராமரித்தாள், அதற்கெல்லாம் நான் எந்தப்பிரதியுபாரமும் பண்ணச் சந்தர்ப்பம் அமையவில்லையே என்ற தன் ஆதங்கத்தைப் பச்சாதாபவுணர்வுகளைக் கொட்டிச்செல்கிறார்.... என்றவர் நிறுத்தி

நான்கூட ஒரு விதவைதான்... இந்நாவல்... என்னை அதிகமாக ஈர்ப்பதற்கு அதுகூட ஒரு காரணமாக இருக்கலாம் தெரியவில்லை என்றுவிட்டு மீண்டும் மென்னகைத்தார், ஆனால் இப்போது அவர் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. டிஸுவை நாசூக்காக எடுத்துக் கண்களை ஒத்திவிட்டு

நூலில் இத்தனை ஆர்வங்காட்டுகிறீர்களே... நீங்களும் நிறைய வாசிப்பீர்களே... என்றார்.

கொஞ்சம் வாசிப்பேன், அப்பப்ப கொஞ்சம் கவிதைகளும், கதைகளுங்கூட எழுதுவதுண்டு.

வாவ்... என்ன மொழியில் எழுதுவீர்கள்....?

நான் ஜெர்மனிலோ, ஆங்கிலத்திலோ எழுத விழைந்தால் அதற்குள் என் வலிந்த முயற்சி தெரியவரும். எனக்கு எழுத இயல்பானது, லாவகமானது எனது தாய் மொழியான தமிழ்தான்.... ஆக என் கவிதைக்கிறுக்கல்கள் விளையாட்டுக்கள் எல்லாம் அதிலேதான்.

ம்ம்ம் interesting, அட்டே... இவ்வளவும் நான் ஒரு கவிஞருடன் / எழுத்தாளருடன் அரட்டையடிக்கிறேன் என்பது தெரியாமற் போச்சே... என்றுவிட்டு ஒரு கையை உயர்த்தி எனக்கொரு “சலாம்” வைத்தார்.

“தனக்கு இதுவரை யாருமே தொட்டுப் பாராத புதியவிடயமான ஆணாதிக்கம் மீதான Simone de Beauvoir இன் எழுத்து முறைமையும், Wallace Fowle இன் பாசாங்கற்ற நேரடியான எளிமையான எழுத்துக்களும் பிடிக்கும்”

என்றார். பாசாங்குகள் எதற்கு.... “எனக்கு Wallace Fowle இன் படைப்புகள் பற்றித் தெரியவில்லை” என்பதைச் சொன்னேன்.

பிறகு நாங்கள் Hermann Edith, Hermann Hesse பற்றியெல்லாம் பேசினோம்.

“எனக்குள்ளேயும் நிறையக் கவிதைகள் தினந்தினம் ஜனிக்கும். ஆனால் எனக்குத்தான் அவைகளை எப்படிக்கவிதையாகப் பிடித்து விடுவது, வார்த்தைவயப்படுத்துவதென்று தெரியவில்லை,..... மொழியை இலாவகமாக வசைக்கப் பிரயோகிக்கவெல்லாம் நான் இன்னும் அதிகம் படித்திருக்கவேணுமோவென்றுந் தோணுது” என்றார்.

“என் பார்வையில் கவிதையென்பது நுண்ணுணர்வுடன்கூடிய துய்த்தலும், அவ்வனு பவத்தின் பதிவுந்தான், ஒரு கவிதை கடத்தக்கூடிய உணர்வின் கனம் அதன் அழகியலையெல்லாம் எங்கேயோ தள்ளிக்கொண்டுபோய் விட்டு விடும். அதுக்கெல்லாம் பெரும்படிப்போ, பாண்டித்தியமோ, புலமையோவெல்லாம் வேண்டியதில்லை. நான் ஒரு குழந்தைகளுக்கான எளிமையான பாடலையோ, சுவாரஸியமாக ஒரு இலிகிதத்தையோகூட எழுதவராத பேராசிரியர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன், கல்வி ஓரளவுக்குத்தான் படைப்பில் கைகொடுக்கும்.

நீங்கள் இதில வந்து அமரமுதல்க்கூட எனக்கொரு கவிதை தோன்றிச்சு...

சொல்லுங்கோ சொல்லுங்கோ... என்று அவரை உற்சாகப்படுத்தினேன்.

அது வேறொன்றுமல்ல நாங்கள் அமர்ந்திருக்கிற இந்த மேசையை ஊன்றிப் பார்த்த போது வந்ததுதான்..

அதை அவர்பாணியில் இன்னும் விபரிக் கட்டுமேயென்று நான் மௌனம் காத்தேன்.

“இந்த மேசை இருக்கிறதே, இதில காலையிலிருந்து யாரும் அமர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை, சிலர் இந்த சாதாரண மரமேசை அது தாம் அமர லாயக்கில்லையென்பதுமாதிரி அலட்சியமாக விலகிப்போனார்கள். இவ் வசந்தத்தின் மிதமான சூரியஒளியில் காய்ந்து கொண்டு காலியாக இருந்த இம்மேசையில் முதலில் நான்தான் வந்தமர்ந்தேன், பின்னர் நீங்களும் சேர்ந்துகொண்டீர்கள். நாங்கள் நாவல் பற்றிப் பேசினோம், நான் என் வாழ்க்கை பற்றிப்

பேசியதால் அதிலும் சிறிய பின்னத்தை இது தெரிந்துகொண்டது. இன்னும் எனக்கு என்ன பெயரென்றோ, உங்களுக்கு என்ன பெயரென்றோ இதுக்குத் தெரியாது, எங்களுக்கு பதிலாக இரண்டு வணிகர் வந்தமர்ந்திருந்தாலோ, இரண்டு மாபியாக்காரர்கள் வந்திருந்தாலோ அவர்கள் அவர்கள் தம் தொழில்பற்றிப் பேசியிருப்பார்கள். சிலரது வியாபாரம் இதன்மேலே பொருந்தி வந்திருக்கும், சிலரது முறிந்துபோயிருக்கும். சிலர் நஷ்டப்பட்டிருப்பார்கள். சிலர் லாபமடைந்திருப்பார்கள், ஒரு காதல் ஜோடி வந்தமர்ந்திருந்தால் அவர்கள் பேசிய பொய்கள் அனைத்தையும் இதுவும் கேட்டிருக்கும். ஒரு உதவாக்கரையோ (Punk), பொருட் பெண்ணோகூட அமர்ந்திருக்கலாம், ஒரு நாஜியோ, Illuminati யோகூட அமர்ந்திருக்கலாம். மனிதர்களின் பாரத்தை மட்டுமல்ல அவர்களின் கதைகள் / இரகசியங்கள் / பொய்கள் / கோக்குமாக்குகள் / தகிடு தத்தங்கள் / ஏமாற்றங்கள் / காழ்ப்புகள் / குழிபறிப்புகள் / உபச்சாரங்கள் / அன்பு / கருணை / உல்லாசம் இவற்றையெல்லாம் இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் நீயும் கேட்டுக்கேட்டுச் சுமப்பாய் என்றெல்லாம் எனக்கு அதைக் கேட்கத் தோன்றுகிறது. இதெல்லாம் கவிதைக்குள் வருமா சொல்லுங்கள் மெஸ்யூ.. என்றுவிட்டு என் முகத்தைப் பார்த்தார்.

“அந்த நாவலில் வரும் பாத்திரம் தன் மனைவியப்பற்றிச் சொன்னதைப் போல இந்த மேசையிடம் நீங்கள் கேட்கவிரும்பிய அனைத்தையும் ஒரு பிரியமான நண்பியிடம் கேட்பதைப்போல ஒரு இலிகிதமாக எழுதுங்கள் அற்புதமான கவிதையாக வரும்” என்றபடி எழுந்தேன்.

உங்களைச் சந்தித்தபிறகு கூட என்னுள் ஒரு கவிதை மாதிரி ஒன்று வந்ததே...

எப்படி...

அது உங்களுக்குச் சுவாரஸியமாயிருக்குமோ தெரியவில்லை. ஆனால் இப்படித்தான் அது...

தூரத்தில் உங்களை அர.பாத் சால்வையுடன் கண்டபோது நீங்கள் ஒரு தீவிர அரபிய

இஸ்லாமியராக இருப்பீர்களோவென நினைத்தது மனம்.

பின் Boulette வாங்கியபோது இல்லை இஸ்லாமியராக இருக்காது என்று மறுத்தது.

இந்த மேசையில் நான்மட்டும் இருப்பதால் நீங்கள் வேறெங்காவது போவீர்களென்று...

நீங்கள் இம்மேசை நோக்கித்திரும்பியபோது என்னைக் கண்டுக்காமல் முகமன் சொல்லாமல் அமர்வீர்களென்று....

அமர்ந்தபின்னாலும் எதுவும் என்னிடம் எதுவும் பேச மாட்டீர்களென்று....

அப்படித்தான் பேசினாலும் அது சிகரெட் லைட்டரிருக்கா என்பதைப்போலத்தானிருக்கு மென்று....

நிச்சயம் என்ன நூல்படிக்கிறேனென்று விசாரிக்க மாட்டீர்களென்று.

பின் நூலைப்பற்றிப் பேசியபோதின் ஒரு கவிதைக்காரனாக இருக்கமாட்டீர்களென்று....

யோசித்த விவேகமற்ற என் தவளை மனமே

உன்னோடுகூடி வாழ்தலரிது

என்றொரு கவிதை எனக்குள் பொறித்தது. என்று புன்னகைத்தார். அவர் பேசிய தோரணையிலும், வார்த்தைகளை உச்சரித்த விதத்திலும் அவரிடம் இன்னும் விடைபெறாத, உலர்ந்து போகாத ஈரமான ஒரு குழந்தையும், ஒரு பித்து மனநிலையும் இருப்பது தெரிந்தது.

ஒரு பித்து மனநிலைதான் படைப்புக்கானது. அதில்த்தான் மாற்றுச் சிந்தனைகளும் கவிதைகளும் ஜனிக்கும்.

எதையும் எழுத்தில் வடித்தால்தான் கவிதையா, வார்த்தை வயப்படாவிட்டாலும், மனசோடு எண்ணங்களாய் வாழ்ந்திருப்பவையும் கவிதைகள்தான்.

கூடவே உங்களோடான இன்றைய சந்திப்பின் அனுபவங்களும் நினைவுகளும் மேலும் சில கவிதைகளாகப் பொறிக்கலாம் என்றார்.

பேச்சின் சுவாரஸியத்திடையே மேகங்களின் மேலிருந்த பொழுது சாய்ந்துவழுக்கத் தொடங்கவும் யாம் விடைபெற்றோம். அங்காடியில் அன்று எனக்குக் கனதியான ஒரு கவிதை நூல் கிடைத்ததைப் போலிருந்தது.

நீ.....

புனித பூமியை
"காவி" த் திரிவதை விட்டு
மனிதம் வாழும் பூமியை
வாழ விடு !

நீ.....

புண்ணியம் தேடி
சொர்க்கத்தை நாடுவதை விட
நரகமாகிவிட்ட
நாடு நகரங்களை
மனிதர்கள் வாழாமிடங்களாக
மாற்ற வழியை விடு !

மத போதனையை நீ உன்
மடாலயங்களுக்குள் செய்து
மனிதர்களை மனிதராக்கு.
மாறாக...

மதவெறியை போதனையாக்கி
மனிதனை மாக்களாக்கும் உனது
சின்னத்தனத்தை
உடன் நிறுத்து
சீரழியுது நாடு!

நீ....

தோண்டித் தோண்டி
தொல்பொருளை தேடித் தேடி
அப்பாவிகளின் பூர்வீக நிலங்களை
அபகரித்து தெருவில் நிறுத்தி
அவர்களின்
நிம்மதிக்கு நிரந்தர
சிலைவைத்து ஒருமைப்பாட்டிற்கு
விலை பேசாதே!

போதும் போதுமடா
உனது அருமையான
ஆசியோ டமைந்த
ஏழு தசாப்தங்களை ஏப்பமிட்ட
இராஜாங்கங்கள் !

புதிய உதயமும் புன்னகைக்கும் இதயங்களும்..!

ஆசைகளை தாரை வார்த்து
போதி மரத்தடியில் நல்ல
அருள்ஞானம் பெற்றவன்
அந்த உன்னத மெய்ஞானி!

அவன்வழி செல்வதாய்
ஆர்ப்பரிக்கும் நீயோ
சுகபோகத்தின் உச்சியில்.

உனது முகத்தில்
சாந்தத்தை காணமுடியவில்லை
சன்னதந்தான் சதிராடுது.

நாடு உனக்கானது மட்டுமே என
ஆணவத்துடன் விரலசைத்து
அவ்வப்போது நாட்டை நீ
எரியூட்டி மகிழ்ந்த
சாங்கைக்குரிய வரலாற்றுத் தடங்கள்
இன்னும் மாறாத வடுக்களாய்
தேசமெங்கும் !

இந்த நாடு நமக்கானது என
நான்கு இனங்களும்
ஒன்றிணைந்து உரத்துக்
குரலொலிக்கும்
காலம் ஒன்று கனிந்து வரவேண்டும்.

இனியாவது நீ விட்டுவிலகிவிடு
நிரந்தரமாக
நிஜமான சுதந்திர விடியலை
தரிசிக்கட்டும் அனைவருக்குமான
இந்த அன்னை பூமி !

ஷெல்ல்தாசன்
தருகோணமலை

பாரதியின் புனைகதைகள்:

சிறுகதைகளும் நாவல்களும்

எம். ஓ. நூலாஹ்

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி...)

ஆறில் ஒரு பங்கு பலராலும் பேசப்பட்ட பாரதியின் ஒரு முக்கியமான கதை. 1910ல் பாரதியே இதை ஒரு சிறு நூலாகவும் வெளியிட்டான். ராஜவிரோத விடயங்களைப் பேசுகிறது என்ற வகையில் அடுத்த ஆண்டே இது அரசாங்கத்தால் தடைசெய்யப்பட்டது. முன்கூறிய இரண்டு கதைகளையும் போலவே இதுவும் காதல் கதை என்ற சட்டகத்துள் எழுதப்பட்ட கதைதான். ஆனால் அச்சட்டகத்துள் தேச விடுதலை, ஜாதி விடுதலை இரண்டையும் பற்றிப் பேசும் கதை.

ஆறில் ஒரு பங்கு இந்திய சனத்தொகையில் ஆறில் ஒரு பங்கினரான தாழ்த்தப்பட்ட தலித் மக்களைக் குறிக்கின்றது. பாரதி இக்கதையை அவர்களுக்கே சமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறான். அவனுடைய சமர்ப்பண வாசகம் வருமாறு.

‘இந்நூலைப் பாரத நாட்டில் உழவுத்தொழில் புரிந்து நமக்கெல்லாம் உணவு கொடுத்து ரட்ஷிப்பவர்களாகிய பள்ளர், பறையர் முதலிய பரிசுத்த தன்மைவாய்ந்த வைசிய சகோதரர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறேன்’

அக்காலப் பின்னணியில் இது முக்கியமான சமர்ப்பணவாசகம் என்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வகையில் இதுவே தமிழில் தலித் மக்களுக்காக எழுதப்பட்ட முதல் கதையாகவும் இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டில் தொடங்கி வடநாட்டில் முடியும் இக்கதை, நம்பமுடியாத எதிர்பாராத திருப்பங்களைக் கொண்டிருந்தாலும், கட்டிற்றுக்கமான உருவ அமைதியுடைய பாரதியின் சிறந்த கதைகளுள் ஒன்று என்பதில் ஐயம் இல்லை.

‘மீனாம்பாள் வீணை வாசிப்பதிலே ஸரஸ் வதிக்கு நிகரானவள்’ என்றுதான் கதை தொடங்குகின்றது. அவள் கோவிந்தராஜனின் மாமன் சுந்தரராஜலு நாயுடுவின் மகள். இருவரும் காதலர்கள். கோவிந்தராஜவுக்கே அவளைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது நாயுடுவின் நெடுங்காலத் தீர்மானம். ஆனால்,

அதில் ஒரு பிரச்சினை. நாயுடு பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் உத்தியோகத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்ற ராஜவிசுவாசி. ஆனால் மருமகன் தேச விடுதலையில் ஈடுபட்டவன், பிரம்மசமாஜி. அவனைத் திருத்திவிடலாம் என்ற அவரது முயற்சி பலிக்கவில்லை. அவர் தன் எண்ணத்தை மாற்றி ஒரு பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கு மகளைக் கொடுக்கத் தீர்மானித்துவிட்டார். இருவருக்கும் இடையே இருந்த தொடர்பையும் துண்டித்துவிட்டார்.

நீண்டகால இடைவெளியில் மீனாம்பாளிடம் இருந்து கோவிந்தராஜவுக்கு ஒரு நீண்ட கடிதம் வருகிறது. அதன் சாரம் இது.

“வருகிற தைமாதம் என்னைப் புதிதாக வந்திருக்கிற இன்ஸ்பெக்டருக்குப் பலியிடத் தீர்மானித்துவிட்டார் அப்பா. அதற்கான வேலைகள் நடக்கின்றன. எனக்குத் தூக்கம் இல்லை. நேற்று காளிதேவி என் கனவில் தோன்றி “குழந்தாய் உனது அத்தான் கோவிந்தராஜனை எனது சேவையின் பொருட்டாக எடுத்துக் கொள்ளப்போகிறேன். உனக்கு இம்மையில் அவனைப் பெற முடியாது. நீ பிறனுக்கு மனைவியாகவும் மாட்டாய். உனக்கு இவ்வுலகில் இனி எவ்வித வாழ்வுமில்லை. உங்கள் வீட்டுக் கொல்லையில் வடமேற்கு மூலையில் தனியாக ஒரு பச்சிலை படர்ந்திருக்கக் காண்பாய். நாளைக் காலை ஸ்நானம் செய்து பூஜை முடிந்தவுடனே அதில் இரண்டு இலைகளை எடுத்துத் தின்றுவிடு தவறாதே’ என்று சொன்னாள்- இன்று பகல் பத்து நாளிகைக்கு அந்த இலைகளை நான் தின்று பரலோகம் சென்று விடுவேன். உன் வரவை எதிர்பார்த்து அங்கும் நான் கன்னியாகவே இருப்பேன். நீ உனது தர்மங்களை நிறைவேற்றி மாதாவுக்குத் திருப்திசெய்த பிறகு அவள் உன்னை நான் இருக்குமிடம் கொண்டுவந்து சேர்ப்பாள். போய் வருகிறேன். என்னை மறக்காதே. வந்தே மாதரம்.”

இந்தக் கடிதத்தின்படி மீனாம்பாள் இறந்து விட்டாள் என்று நம்பிய கோவிந்தராஜன் துறவியாகி வட நாட்டில் சஞ்சாரம் செய்யத் தொடங்குகிறான். தேச சேவையில் ஈடுபட ஆரம்பிக்கிறான். லாகூரில் லாலா லஜ்பதிராயைச் சந்திக்கிறான். அவர், கோசல நாட்டுப் பிரதேசங்களில் கொடிய பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உதவிசெய்ய அவனை அனுப்புகிறார். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களே பெரிதும் பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்டார்கள் என்பதை அறிகிறான். தீண்டாமையை ஒழிக்கவேண்டும் அவர்களுக்கு உதவவேண்டும் என்ற ஆர்வம் உண்டாகின்றது.

வங்கநாட்டில் அஸ்வினி குமார தத்தர் அந்தப் பிரதேசங்களில் நாமகூத்திரர் (பெயர்மட்டில் சூத்திரர்) என்று கூறப்படும் பள்ளர்களை சமூக வரம்பினுள்ளே சேர்த்து உயர்வுபடுத்த முயற்சிகள் செய்வதாகக் கேள்விப்பட்டு அவரைக் காண்பதற்காகக் கல்கத்தாவுக்குப் போகிறான். அது அவனது வாழ்வில் முக்கிய திருப்பமாக அமைகிறது.

மீனாம்பாள் உயிருடன் இருப்பதையும், இங்கு நாமகூத்திரர்களைப் பஞ்சத்திலிருந்து மீட்கப் பாடுபட்டதில் தீராத குளிர் சுரங் கண்டு வைத்தியர்களால் கைவிடப்பட்ட அவளை அஸ்வினி தத்தர் காசிக்கு அழைத்துப் போயிருப்பதையும் அறிந்து காசிக்குப்போகிறான். அஸ்வினி தத்தரின் உதவியால் குணமடைந்த அவளை அங்கு சந்தித்து இருவரும் இணைவதாகக் கதை முடிகிறது.

இதுவரை நான் விபரித்த மூன்று கதைகளும் காதல் கதை என்ற சட்டகத்துள் பின்னப்பட்ட கதைகள். ஆனால் அவற்றின் உள்ளடக்கம் சமூக அரசியல் பிரச்சினைகள் சார்ந்தது. இப்பிரச்சினைகளைக் கதையோட்டத்தின் மூலமாக மட்டுமன்றி நேரடியாகவும் பாத்திரங்களின் வாயிலாகவும் பாரதி வெளிப்படையாகவும் பேசுகிறான். இதனைப் பாரதியின் பெரும்பாலான கதைகளில் காணலாம். நமது விமர்சகர்கள் இதையே பாரதியின் அதிகப்பிரசங்கித்தனமாகவேண்டாத குறுக்கீடாக கருதுவர். ஆனால் இதே பண்பை வெவ்வேறு அளவில் புதுமைப்பித்தன் முதல் இன்றைய நவீன எழுத்தாளர்களிடமும் நாம் காணலாம். இதைக் கதைசொல்லலின் ஒரு அம்சமாகவே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். எனினும், பாரதியின் வேறு சில கதைகளில் பாரதியின் சொந்தக் கருத்து வெளிப்படையாக

அன்றி, கதைக்குள் புதைந்திருப்பதையும் காணலாம். ரெயில்வே ஸ்தானம், வேதபுரத்தின் இரகசியம் போன்றவற்றை உதாரணமாகக் காட்டலாம். இவ்வகையில் **ரெயில்வே ஸ்தானம்** முக்கியமானது.

பலதார மணத்தின் பிரச்சினைகளைப் பேசுவதுதான் இக்கதையின் நோக்கம் என்று தெரிகிறது. ஆசிரியர்தான் கதைசொல்லியாகவும் இருக்கிறார். ஆனால் அவர் வெளிப்படையாக இதுபற்றி எதுவும் பேசுவதில்லை. மூன்று சகோதரிகளைக் கட்டிக்கொண்டு தான்படும் துன்பத்தை இஸ்மேல்கான் விபரிப்பதன் மூலமே அது சொல்லப்படுகிறது. தன் வாழ்க்கைச் சிக்கலை அவன் பின்வருமாறு கதைசொல்லியிடம் விபரிக்கிறான்.

“ரோஷனிடத்தில் நான் பேசினால் குலாப் என்னை வெட்டலாமென்று கருதுகிறான். குலாபிடம் வார்த்தை பேசுவது ஆயிஷாவுக்குச் சம்மதியில்லை. அவளுக்கு ஒரு நகை வாங்கிக்கொடுத்தால் இவள் ஒரு நகையை உடைத்தெறிகிறான். இவளுக்கு ஒரு பட்டுச் சட்டை வாங்கிக் கொடுத்தால் அவளொரு சட்டையைக் கிழித்தெறிகிறான். இங்ஙனம் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் அம்முவரும் முரண்பட்டு என் பிராணனை வதைக்கின்றனர். ஒரு நாளா, ஒரு வருஷமா, இரண்டு வருஷமா என் வாழ்நாள் முழுவதும் இவர்களால் நரகமாக்கப்படுகிறது”

இவ்வளவுதான் அவன் சொல்வது. இதற்குத் தீர்வு என்ன? அதையும் அவனே சொல்கிறான்.

“நேற்றிரவு ஒரு கனாக் கண்டேன். அதில் முகம்மது நபி வந்து அடே இஸ்மேல்கான், நீ உன் பத்தினிமார் மூவராலே மிகவும் கஷ்டப்படுகிறாய். யாரேனும் இருவரைத் தள்ளி வேறுவிவாகம் செய்துகொள்ள விட்டுவிட்டு ஒருத்தியை மாத்திரம் வைத்துக்கொள். உன் துக்கம் தீரும் என்றார். நான் அந்தக் கனவை தெய்வ சாசனமாகவே கருதுகிறேன். நம்முடைய மனதில் தோன்றுவதுதான் கனவாக வருகிறதென்பதை நான் அறிவேன். ஆனாலும் நம்முடைய ஆத்மாவிலும் அல்லாவே இருக்கிறாராதலால் இந்தக் கனவை அல்லாவின் கட்டளை என்று நான் கருதுகிறேன். ஆனால் இந்த மூன்று ஸ்திரிகளிடமும் ஸமமான பிரியம் இருக்கிறது அவர்களும் என்னிடம் ஸமமான காதல் கொண்டிருக்

கிறார்களென்றும் நினைக்கிறேன். யாரைத் தள்ளுவது யாரை வைத்திருப்பது என்று என் புத்திக்குத் தென்படவில்லை. அதற்காகத் துக்கப்படுகிறேன்'

அவனது பிரச்சினைக்குத் தீர்வுசொல்லும் சங்கடம் கதைசொல்லிக்கு ஏற்படவில்லை. அதற்கிடையில் ரயில் ஸ்ரேசனுக்குள் வரும் சத்தம் கேட்கிறது. அவன் ஸ்ரேசனை நோக்கி ஓடுகிறான். கதைசொல்லி கதையை இப்படி முடிக்கிறார்.

'நானும் நல்ல வேளை இந்தக் கடினமான விவகாரத்துக்குத் தீர்ப்புச் சொல்லுமுன் ரயில் வந்ததே என்று மகிழ்ச்சி கொண்டு ரயிலேறிப் போய்விட்டேன். முகம்மது நபி கனவில் சொன்ன கட்டளைப்படியே அவன் நடந்துகொள்வான் என்று நம்புகிறேன்.' கடைசி வசனத்தைக் கதைசொல்லியின் தீர்ப்பாகவும் கொள்ளலாம்.

முகம்மதிய ஸ்திரீகளின் நிலைமை என்ற கட்டுரையில் இக்கதை பற்றியும் பாரதி குறிப்பிடுகிறான். இக்கதையைச் சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் படித்த தன் முகம்மதிய நண்பர் ஒருவர் இது உண்மையில் நடந்ததா வெறும் கற்பனையா என்று கேட்டதாகவும், வெறும் கற்பனை என்று தான் சொன்னதாகவும், என்ன கருத்துடன் எழுதினீர் என்று அவர் கேட்டதாகவும் அதற்குத் தான் பின்வருமாறு பதில் சொன்தாகவும் பாரதி எழுதுகிறான்

'பொதுவாக நான் கதைகள் எழுதும்போது வெறுமே கற்பனை நயத்தைக் கருதி எழுதுவது வழக்கமே அன்றி, ஏதேனுமொரு தர்மத்தைப் போதிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் எழுதும் வழக்கமில்லை. தர்ம போதனைக்கு வியாஸங்கள் எழுதுவேன். கற்பனைப் புனைவையே நான் முக்கியமாகக் கருதுவேன். எனினும் என்னை மீறியே கதைகளிலும் பெரும்பாலும் தர்மபோதனைகள் வந்து நுழைந்துவிடுகின்றன. அவ்வாறே இந்த ரெயில்வே ஸ்தானம் என்ற கதையிலும் ஒரு தர்மக் கொள்கை இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஒருவன் பல மாதரை மணம்புரிந்துகொண்டால் அதினின்றும் அவனுக்குக் கஷ்டம்தான் விளையு மென்பதும், விவாகத்தில் ஒருவன் இன்பம் காண வேண்டினால் அவன் ஒருத்தியை மணஞ்செய்துகொண்டு அவளிடம் மாறாத, தீராத உண்மைக் காதல்

செலுத்துவதே உபாயமாகு மென்பதும் மேற்படி கதையினால் குறிப்பிடப்படும் உண்மைகளாகும்.'

குறிப்பிட்ட கதையில் இக்கருத்து கதையோட்டத்தின் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறதே அன்றி, வேறு சில கதைகளில் வருவதுபோல் கதைக்குப் புறம்பாக, ஆசிரியர் கூற்றாச் சொல்லப்படவில்லை என்பது நம் கவனத்துக்குரியது. தான் கற்பனை நயத்தைக் கருதியே கதை எழுதுவதாகவும் ஒரு தர்மத்தைப் போதிக்கும் நோக்குடன் எழுதுவதில்லை என்றும் பாரதி குறிப்பிட்டாலும், பாரதியின் பெரும்பாலான கதைகள் வெறும் கற்பனை நயத்துக்காக எழுதப்பட்டவை அல்ல என்பதை நாம் காணலாம்.

இக்கதை தொடர்பாக இன்னும் ஒரு முக்கிய விடயத்தையும் குறிப்பிட வேண்டும். இக்கதையில் இஸ்மேல்கானுக்கு அவனுடைய சிற்றப்பன் தனது மூன்று புத்திரிகளைத் திருமணம்செய்து கொடுத்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அது தவறு என்றும், அவ்வாறு சகோதரிகளை ஒரே சமயத்தில் மணம் செய்துகொள்வது "முகம்மதிய சசாத்திரப்படி ஹராம் (பாதகம்) ஆகக் கருதப்படுகிறது. தன் மனைவி உயிருடன் இருக்கையில் அவளுடன் பிறந்த மற்ற ஸ்திரீயை ஒரு முஸ்லிம் மணம் புரிந்து கொள்ளக்கூடாதென்பதே எங்களுடைய சாத்திரங்களின் கொள்கை' என்றும் தனது முஸ்லீம் நண்பர் சொன்னதாகவும் பாரதி குறிப்பிடுகிறான். இதைத் தொடர்ந்து பாரதி பின்வருமாறு எழுதுகிறான்.

இதைக் கேட்டவுடன் நான் - சரிதான் எனக்கு இந்த விஷயம் தெரியாது. மனைவி யொருத்தியின் சகோதரிகளை மணம் புரியும் வழக்கம் ஹிந்துக்களுக்குள்ளே உண்டாதலால், அதுபோலவே முகம்மதியர்களுக்குள்ளேயும் இருக்கும் என்று நினைத்து அங்கனம் தவறாக எழுதிவிட்டேன். எனவே அந்தக் கதாநாயகனாகிய முகம்மதியப் பிரபுவுக்கு அவனுடைய சிற்றப்பன் தன் மூன்று குமாரத்திகளையும் மணம் புரிவித்தானென்பதை மாற்றித் தன்னினைத்தைச் சேர்ந்த மூன்று பெண்களை மணம் புரிவித்தானென்று திருத்தி வாசிக்கும்படி சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் எழுதிவிடுகிறேன் என்றேன்'

இதுதொடர்பாக சுதேசமித்திரனில் பாரதி எழுதிய குறிப்பு இக்கட்டுரையின் அடிக்குறிப்பாக இடம்பெற்றுள்ளது. அது வருமாறு,

‘ரெயில்வே ஸ்தானம்’ என்ற கதையில் நான் மேலே கூறிய சாதாரண தவறு புகவிட்டது பற்றி பத்திராதிபரும் பத்திரிகை படிப்போரும் என்னைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டுகிறேன். உலகமெல்லாம் மாதர்களுக்கு நியாயம் செய்யவேண்டுமென்ற கிளர்ச்சி நடப்பதை அனுசரித்து முஸ்லீம்களும் ஏகபத்தினி விரதம், பெண்விடுதலை, ஆண் பெண் சமத்துவம் என்ற கொள்கைகளைப் பற்றி மேன்மை அடைய வேண்டுமென்பதே என் கருத்து. இந்தக் கருத்து நிறைவேறும்படி பரமாத்மாவான அல்லா ஹுத் தஆலா அருள்புரிவாராக’

மதங்களுக்கிடையிலான புரிந்துணர்வு விடயத்தில் பாரதி எவ்வளவு கவனமாகவும் அக்கறையுடனும் இருந்தான் என்பதையும் இது காட்டுகின்றது.

பாரதியின் பிறிதொரு முக்கியமான கதை பற்றியும் இங்கு சொல்லவேண்டும். அதுதான் **வேதபுரத்தின் சீரகசியம்**. பாரதியின் கதைகள் பற்றி எழுதியவர்கள் யாரும் இக்கதை பற்றி எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. இக்கதை 1920ல் வெளிவந்திருக்கிறது. பாரதியின் கதைகளில் மிக வித்தியாசமான கதை இது. நவீன சிறுகதைக் கட்டமைப்புக்குள் கச்சிதமாகப் பொருந்தும் கதை. அரசியல், சமூகப் பிரச்சினைகள் எதுபற்றியும் பேசாத கதை. ஒருவகையில் சொல்லப் போனால் ஒரு கொலையை மையமாகக் கொண்ட மர்மக்கதை. துப்புத் துலக்க வந்த பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டரே சந்தேகத்துக்குரிய குடும்பத்துடன் உறவு கொண்டு, காதல் வசப்பட்டு துப்புத் துலக்காமலே கலியாணத்தில் முடியும் கதை. பாரதியின் கதைசொல்லும் நுட்பத்துக்கு இது ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

கதை மருதப்பிள்ளையின் அறிமுகத்தோடு தொடங்குகின்றது. 1909ல் கதை நடந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அப்போது மருதப்பிள்ளைக்கு வயது முப்பத்தாறு. அவரும், மனைவியும் இரண்டு பிள்ளைகளும் வேதபுரத்தில் மாரியம்மன் கோயில் தெருவில் மாஸம் நான்கு ரூபாய் வாடகை கொடுத்து ஒரு சிறிய வீட்டில் குடியிருக்கிறார்கள்.

மருதப் பிள்ளை பற்றிய வருணனை பின்னர் அவருடைய கொலையைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நமக்கு உதவக் கூடும்.

“செவப்பு நிறம். உறுதியும், பலமும், அழகு முடைய அங்கங்கள். மூக்கும் விழியும் மிகவும் அழகாக, மாசு மறு, தழும்பு -ஒன்றுமில்லாமல் பளபளவென்று சந்திரன் மாசின்றி யிருந்தாற்போன்ற முகம். அதிலே பட்டை நாமம். கன்னங் கரேலென்று, அம்பட்டன் கத்தியே படாமல், செழிப்புற வளர்ந்துகிடந்த மீசை, தாடிகள். தலையிலே ஜரிகைக் கரைபோட்ட செம்பட்டு லேஞ்சி. டாஸூர் பட்டுக்கோட்., அரையிலே கிளாஸ்கோ மல் வேஷ்டி. இத்தனையும் சேர்ந்து மருதப் பிள்ளையின் பொதுத் தோற்றம் மிகவும் வீரமுடையதாகவும் கண்ணுக்கினியதாகவும் விளங்கிற்று. இவரைத் தெருவிலே பார்த்தால் யாரோ ஜமீன்தார் என்று நினைக்கும்படியாக இருக்கும். ஆனால், இவருடைய வீட்டிற்குள்ளே போய்ப்பார்த்தால் மூதேவி ததிக்கிடத்தோம்’ என்று நர்த்தனம் செய்துகொண்டிருப்பாள்.

வீட்டிலே வறுமை, வெளியிலே டாம்பீகமான தோற்றப்பாடு. இவர்தான் மருதப்பிள்ளை. வேதபுரத்திலுள்ள சில அச்சக் கூடங்களுக்கு சென்னையிலிருந்து யந்திரங்கள், எழுத்துகள், காகிதங்கள் தருவித்துக் கொடுப்பதனால் கிடைக்கும் சொற்ப வருமானம், தொடர்ச்சியான கடன்.

வேதபுரத்துக்கு நெல்சன் துரை என்ற யூரேஷியரின் வருகையுடன் அவர் வாழ்க்கையில் ஒரு மாற்றம். நெல்சன் துரை வேதபுரத்தில் ஒரு பெரிய அச்சக்கூடம் திறக்கிறார். மாதம் அறுபது ரூபாய் சம்பளத்தில் மருதப் பிள்ளையை ஒரு மேலாளராக நியமிக்கிறார். மருதப்பிள்ளைக்குக் கடன்வாங்கும் உபத்திரவம் கொஞ்சம் குறைகிறது. அவருடைய மனைவியும் புதிய மதுரைச் சுங்கடிச் சேலையுடுத்துப் புது மண் குடங்கொண்டு தண்ணீர் எடுத்துவரத் தலைப்படுகிறாள். எல்லாம் இரண்டு மாதங்கள்தான். திடீரென்று ஒருநாள் காலை ஊருக்கு மேற்கே, ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு ஸம்பத்திலுள்ள முஜாப்ர் கானா என்ற பிரயாணிகள் சாவடியிலே மருதப்பிள்ளை கொலையுண்டு கிடப்பதாகச் செய்தி பரவுகிறது.

கொடூரமான கொலை. கொலை பற்றிய சித்திரம் கொலைப் பின்னணியைப்

புரிந்துகொள்வதற்கு வாசகருக்கு உதவக் கூடும். வழக்கமான சோடனைகளுடன் அவர் இரத்தத்தில் தோய்ந்து கிடக்கிறார். தொடையில் இரண்டு வெட்டு. தோளில் வெட்டு. கழுத்து இலேசாக ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. அத்தனை கோரமான வெட்டு. கழுத்திலே, மண்டையிலே இரண்டு மூன்று வெட்டுக்கள். யார் கொன்றார்? ஏன்? எப்படி? எதுவும் தெரியாது.

பொலிஸ் வருகிறது. பெரியதுரை, சின்னத் துரை, நடுத்துரை, மாஜிஸ்ட்ரேட், சேவகர் என்று பெரிய கூட்டம். சிலரை விசாரிக்கிறார்கள், நெல்சன் துரையின் சமையல்காரனை அவன் ஆடையில் இரத்தம் படிந்திருந்த சந்தேகத்தின் பேரில் கைதுசெய்து மறுநாள் அது கோழி இரத்தம் என்று அவனை விடுவித்துவிடுகிறார்கள். அவ்வளவுதான். சனங்கள் அதை மறந்துவிடுகின்றனர். வேறு குற்றவாளிகள் அகப்படவும் இல்லை. வழக்கு மூடப்பட்டுவிட்டது.

நான்கு மாதங்களுக்குப் பிறகு வேத புரத்துக்குப் புதிய இன்ஸ்பெக்டர் ராஜகோபாலய்யங்கார் வருகிறார். பெரிய கைகாரர், மஹா தந்திரசாலி எனப் பெயரெடுத்தவர். மருதப் பிள்ளையின் கொலைகாரர்களை கண்டுபிடித்தே தீர்வதாக பிரமாணம் பண்ணிக்கொள்கிறார். வழக்குப் பதிவேடுகளைப் பரிசீலிக்கிறார். நெல்சன் துரையின் பெயர் அதில் அடிக்கடி இடம்பெறுகிறது. அவர் மூலம் துப்புத் துலங்கக்கூடும் என்று நினைக்கிறார். வேறு காரணம் சொல்லி நெல்சன் துரையுடன் தொடர்பு கொள்கிறார்.

இங்குதான் நெல்சன் துரையின் குடும்பப் பின்னணி சொல்லப்படுகிறது. நெல்சன் துரையின் தங்கை இஸபெல்லா 30 வயதாகியும் திருமணமாகாமல் இருக்கிறாள். போத்து கேசீய ஐரோப்பியன் ஒருவனுக்கும் தமிழ் நாட்டுப் பறைச்சியொருத்திக்கும் பிறந்த வம்சத் தாராதலால் மேற்படி நெல்சன் குடும்பத்தார் தாங்கள் எப்படியேனும் ஐரோப்பியருடன் சம்பந்தம் பண்ணிக்கொண்டு ஐரோப்பியராகிவிட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடிருந்தவர்கள்.

மேற்படி கலப்பு ஜாதியார்கள் தமக்குள்ளே மாற்று வித்தியாசங்கள் கவனிப்பதை ஒப்பிடும் போது ஹிந்துக்கள் பாராட்டும் ஜாதிபேதங்கள் மிகவும் இலேசாகத் தோன்றும் என்பதையும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். வில்ஸன்துரையும் அவருடைய தங்கையும் எவ்வித குறையு

டையோனாயினும் ஒரு சுத்தமான ஐரோப்பியனை மாப்பிள்ளையாக அடைய வேண்டுமென்று செய்த முயற்சிக்குக் கணக்கே இல்லை என்றும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். இஸபெல்லா 30 வயதாகியும் விவாகமாகாமல் இருந்ததற்கு இதுவே காரணம்.

இந்தப் பின்னணியிலேயே விசாரணை நோக்கத்துடன் வில்சன் துரையோடு நெருக்கமாகத் தொடர்புகொண்ட, ஏற்கனவே மனைவியை இழந்த, பிள்ளைகள் இல்லாத, வாட்டசாட்டமான இன்ஸ்பெக்டர் ராஜகோபாலய்யங்காருக்கும் இஸபெல்லாவுக்கும் இடையே காதல் ஏற்படுகின்றது. வில்சன் துரையின் சம்மதம் இல்லாமலே அது கலியாணத்திலும் முடிகிறது. பின்னர் வில்சன் துரையும் தன் மனைதை மாற்றிக் கொள்கிறார்.

கதை பின்வருமாறு முடிகிறது.

ஒருநாள் மாலை இஸபெல்லாவும் அவளுடைய கணவனாகிய ராஜகோபாலய்யங்காரும் தனியிடத்திலிருந்து சம்பாஷணை செய்துகொண்டிருக்கையில் அய்யங்கார் தன் மனைவியை நோக்கி,

‘இஸபெல்லா, என் காதலி, மருதப் பிள்ளையை யார் கொன்றார்கள்? உனக்குத் தெரியுமா என்று கேட்டார்.

‘அவருடைய மனைவிதான் கொன்றாள்’ என்றாள் இஸபெல்லா.

‘ஏன்’ என்று அய்யங்கார் கேட்டார்.

அவளை மற்றொருவருக்குப் பெண்டிருக்கும் படி வற்புறுத்தினார். அதற்காகக் கொன்றாள்’ என்றாள் இஸபெல்லா.

பறையனின் மீதிருந்த கோழி ரத்தக் கறையின் செய்தி என்ன? என்று அய்யங்கார் கேட்டார்.

‘அது கோழி ரத்தம்தான்! கொலை நடந்தபோது மருதப்பிள்ளையும் அவனுடைய மனைவியைச் சில இடங்களில் காயப்படுத்தி விட்டான். அவன்தான் முதலாவது குத்தினான். எனவே, அவள் குற்றுயிரோடிருந்தாள். அவள்மீது ஸம்சயந் தோன்றாமல் மாற்றும் பொருட்டு நான் அவளைப் பத்திரமாக மறைத்துவைத்து முதல் ஸம்சயத்தை வீணுக்காவது பறையன்மேலே திருப்பிவிட்டு பின் அவனை வேறுபாயங்களால் மீட்டுக்கொள்ளலாமென்று கருதி நான்தான் அவனுடைய துணியில் கோழியிரத்தம் பூசவித்தேன்’ என்றாள் இஸபெல்லா.

மீனாக்குள் விஷம்

மீனாக்குள் விஷம் பாய்ச்சி
தினமும்
மீன்களைத் துடிக்கத் துடிக்க கொன்று
முறையற்ற விதத்தில்
பணம் கொள்ளையிடும் படகு
நடுக்கடலில்
மூழ்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

தண்டனைக்கு இலக்காகி
கவிழ்ந்த படகில்

நீந்த தெரியாதவர்கள்
வயிறு முட்ட
தண்ணீரை குடித்து
மூச்சுத்திணறி கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

சாபத்தின் அவலக் குரல்கள்
எவ்வளவுதான் வான் அதிர்வுகளை
விஞ்சினாலும்

அக்கம் பக்கத்திலுள்ள
படகுகளின் காதுகளுக்கு
அவைகள் எட்டவுமில்லை.
கரைசேர்க்க ஆளுமில்லை.

கடலில் மூழ்கும் கூட்டத்தை
கடலில் மிதக்கும் பூளிகள்
தோளில் சுமந்து காக்க
மனமின்றி
கைக்கெட்டாமல்
கடலின் நீரோட்டத்தில் தூர
அடித்து செல்லுகின்றது.

வழி தவறிக் கவிழ்ந்த படகில்
மிதப்பாய் மிதக்கும் தன்மையின்றி
இத்தனை காலமும்
ஈன இரக்கமற்ற கொலை
வெறியாட்டத்திற்கு

துணையாய் சுமந்திருந்தோம் என்று
வெந்து வெதும்பி வழியும் மனசுடன்
நிலத்தோடு சங்கமமாக
ஆழ் கடலுக்குள்
பெரும் பாறங்கல்லாய் மூழ்கிச் செல்கிறது.

கொடுங்கோலர்களை வேட்டையாடும்
சுறாக் கூட்டம்
பாட்டம் பாட்டமாய்
கடலில் கொதித்து எழும்புகின்றன.

நஞ்சு கலந்த
மீனைத் தின்று
சுவைத்து
உடலின்பத்தைப் புணர்ந்தவர்கள்.
உடலின் செதிலின் நிறம்மாறி
கண்கள் கெட்டுப் போய்
நாறி நாற்றம் எடுக்கின்றார்கள்.

விறைத்து
கல்லான மீன்களுக்கு
சந்தையில்
இனியும் விலை மதிப்பு இல்லை.

சீறும் கடலுக்குள்
தப்பித் தவறி
“கெப்” வெடியை வெடிக்கச் செய்து
சட்ட விரோதமாய்
மீனைக் கொன்று குவித்து
சுட்டுப் பொசுக்கி பொரித்து
மனித நேயமென்னும்
புனித இரத்தத் துளிகளுக்குள்
கலப்படம் செய்ய வேண்டாம்.

இப்பால் சில

அப்பால் மேற்படி மருதப்பிள்ளையின் கொலை சம்பந்தமான பதிவுகளை அய்யங்கார் மீட்டும் கட்டி வைத்துவிட்டார். அந்த விவகாரத்தை மறந்துபோய்விட்டார்.’

இஸபெல்லா சொல்வது முற்றிலும் பொய், கட்டுக்கதை என்பதை வாசகர் இலகுவில் யூகிக்கலாம். இரவில் முசாபர் கானாவில் கொலை நடக்கிறது. அந்த இடத்தில், அந்த அளவு குரூரமாக வெட்டிக் கொல்லக்கூடிய உடற் பலமோ, மனப் பலமோ அவருடைய மனைவியிடம் எதிர்பார்க்க முடியாது. அவள்தான் கொலைசெய்திருந்தாலும் அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டிய எந்தத் தேவையும் இஸபெல்லாவுக்கு இல்லை. இஸபெல்லாவுக்கும் கவர்ச்சிகரமான தோற்றம் கொண்ட மருதப்பிள்ளைக்கும் இடையே காதல் உறவு இருந்ததையும் அதன் காரணமாகவே நெல்சன் துரை அவரைக் கொலை செய்வித்திருக்கலாம் எனவும் வாசகர் யூகிக்க இடம் உண்டு. ராஜ கோபாலய்யங்காரைக் கண்ட முதல் நாளே அவர் மருதப்பிள்ளை மாதிரி இருப்பதாக இஸபெல்லா கூறுகிறாள். அதையிட்டுப் பின்னர் அண்ணன் தங்கைக்கிடையே வாக்குவாதம் ஏற்படுகின்றது. ‘உனக்கு அந்த இடைப்பயல் மீதிருந்த மோஹம் இன்னும் தீரவில்லையோ?’ என்று இஸபெல்லாவிடம் கேட்கிறார் நெல்சன் துரை. அந்த விவகாரம் பற்றி வேறு விளக்கங்கள் எதுவும் கதையில் இல்லை. அந்தவகையில் மிகவும் நுட்பமாகப் பின்னப்பட்ட கதை இது. பாரதியின் கதைசொல்லும் திறமைக்கு இந்தக் கதை ஒன்றே போதும் என்றும் கூறிவிடலாம்.

பாரதி தன்னுடைய சிறுகதைகள் சிலவற்றுக்கு அத்தியாயப் பகுப்புச் செய்திருக்கிறான். துளசிபாயி சரித்திரம் 2 அத்தியாயங்கள், ஸ்வர்ணகுமாரி 4 அத்தியாயங்கள், ஆறில் ஒரு பங்கு 5 அத்தியாயங்கள், தாசியும் செட்டியும் (பூலோகரம்பை?) 2 அத்தியாயங்கள். இவற்றை மனங்கொண்டு ஆறிலொரு பங்கு, சுவர்ணகுமாரி போன்ற வேறுசில கதைகளை பாரதி அத்தியாயங்களாகப் பிரித்து நாவல்வடிவில் எழுதியிருப்பதாக சிட்டி, சிவபாத சுந்தரம் ஆகியோர் தமது தமிழ் நாவல் நூறாண்டு வரலாறும் வளர்ச்சியும் என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். (பக். 110). உண்மையில் இவை நாவலில் வருவது போன்ற அத்தியாயங்கள் அல்ல. சிறுகதையில் வரும் கதைத் திருப்பங்கள்தான். நவீன

எழுத்தாளர்கள் இக்கதைத் திருப்பங்களைக் குறிக்க இலக்கங்களை அல்லது நட்சத்திரக் குறி போன்ற வேறு அடையாளங்களைப் பயன்படுத்துவர். பாரதி அவற்றை அத்தியாயங்கள் என்குறிப்பிட்டுள்ளான்.

இதுவரை நான் சற்று விரிவாக விபரித்த இந்த ஐந்து கதைகளையும்விட இன்னும் பல முக்கியமான கதைகள் உள்ளன. காந்தாமணி, மழை, பேய்க் கூட்டம், தாஸியும் செட்டியும், சந்திரத் தீவு, வேப்பமரம், கதவு, இருள், ஆவணி அவிட்டம், வேணுமுதலி சரித்திரம், மன்மதராணி, ஒரு காக்கை கவி பாடிய கதை, காக்காய் பார்லிமெண்ட் முதலிய கதைகள் நவீன சிறுகதையின் முன்னோடி முயற்சிகள் எனலாம். இவை சமூக யதார்த்தத்தில் வேருன்றிய கதைகள். கதைசொல்லும் உத்தியிலும், கட்டமைப்பிலும், உள்ளடக்கத்திலும் ஒவ்வொன்றும் தனித்தன்மை உடையது. ஐரோப்பிய பாணி நவீன சிறுகதைகளிலிருந்து இவை முற்றிலும் அந்நியப்பட்டவை அல்ல. முற்றிலும் பாரம்பரிய பாணிக் கதைகளும் அல்ல. மரபும் நவீனத்துவமும் கலந்த பாரதிபாணிச் சிறுகதைகள் என்று நாம் இவற்றை அடையாளப் படுத்துவதில் கோட்பாட்டுப் பிரச்சினைகள் எவையும் இல்லை.

3

தமிழ் நாவல் வரலாறு பற்றி எழுதியர்கள் பெரும்பாலோர் பாரதியின் பெயரை அதற்குள் சேர்ப்பதில்லை. ஆனால் ஞானரதம், சின்னச் சங்கரன் கதை, சந்திரிகையின் கதை ஆகிய மூன்றும் பாரதியை ஒரு நாவலாசிரியனாகவும் அடையாளப்படுத்தப் போதுமானவை என்றே நான் கருதுகின்றேன். ஆயினும், துரதிஷ்ட வசமாக, சின்னச் சங்கரன் கதை, சந்திரிகையின் கதை இரண்டும் நமக்கு முழுமையாகக் கிடைக்க வில்லை. எனினும் இப்போது கிடைக்கும் வடிவத்திலேயே அவை இரண்டும் முடிவுறாத நல்ல நாவல்களின் பகுதிகளாகவே உள்ளன.

தமிழ் நாவல் நூற்றாண்டு வரலாறும் வளர்ச்சியும் பற்றி எழுதிய சிட்டி, சிவபாதசுந்தரம் இருவரும் பாரதியை ஒரு நாவலாசிரியனாகவும் அங்கீகரித்துள்ளனர் என்பதையும் நான் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். ‘பாட்டுக்கொரு புலவன்’ என்று போற்றப்படும் சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழ் உரைநடைக்கும் வளம் தந்து நாவல் படைப்புக்கும் பணியாற்றியிருக்கிறார்’ என்று கூறுவதோடு, பாரதியின் ஞானரதம், சின்னச்

சங்கரன் கதை, சந்திரிகையின் கதை ஆகிய மூன்று படைப்புகள் பற்றியும் சற்று வரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர் (பக். 109- 117).

இப்போது கிடைக்கும் சின்னச் சங்கரன் கதையில் முன்னுரைபோல் அமைந்த முதலாவது குட்டி அத்தியாயத்தை தவிர்த்தால் மூன்று அத்தியாயங்கள்தான் உள்ளன. இது முதலில் 1913, 1914ஆம் ஆண்டுகளில் ஞானபானு இதழில் வெளிவந்தது. ஆனால் அது தொடரவில்லை. பாரதி 30 அத்தியாயங்களில் அதை அனேகமாக முடித்திருந்தான் என்று பாரதியின் வரலாற்றை எழுதிய வ.ரா குறிப்பிடுகிறார்.

அதை ஒரு அருமையான புத்தகம் என்று கூறும் வ. ரா அதுபற்றிக் கூறும் பின்வரும் செய்திகள் முக்கியமானவை.

அது எதைப்பற்றிய நூல் என்று கேட்கிறீர்களா? அது நாவல் அல்ல, பாரதியின் சுய சரிதமும் அல்ல. விகடம் நிறைந்தது, ஆனால், வேடிக்கைக் கதை அல்ல. புராணமல்ல, உபதேச உபநிஷதமும் அல்ல. நாடகம் அல்ல முழுவதும் கிண்டலும் அல்ல.

என்றாலும் நான் மேலே குறிப்பிட்ட எல்லா அம்சங்களும் அந்தப் புத்தகத்தில் இருந்தன. அதையே அக்காலத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு என்று கூடச் சொல்லலாம். சோகரசத்தில் எழுதப்பட்ட நூல் அல்ல, நகைச்சுவையும் கிண்டலும் குமிழி விட்டுக் கொந்தளிக்கும் புத்தகம்.

சின்னச் சங்கரன் கதையை அவர் படித்து நாங்கள் (சிலர்தான்) கேட்டிருக்கிறோம். சிரித்துச் சிரித்து வயிறு அறுந்துபோவது மாதிரி இருக்கும். சிரிப்பினால் குடல் ஏற்றம் ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று பலகாலம் பயந்ததுண்டு. படிப்பை படிபெற்று வெடிக்கும் ஹாஸ்யமும் அந்தக் கதையில் நிறைந்து கிடந்தது. கிண்டல் என்றால் சாதாரண தெருக்காட்டுக் கிண்டலா? நமது ஜனங்கள் எப்படியும் வாழத்தகுமா என்ற துக்கம் தோய்ந்த கிண்டலைத்தான் நாங்கள் அந்தப் புத்தகத்தில் கண்டோம்'

என்று எழுதுகிறார் வ.ரா.

வ.ராவின் கூற்றுப்படி அந்தக் கையெழுத்துப் பிரதி மாயமாக மறைந்துவிட்டது. பாரதி வீட்டில் வேலைசெய்துகொண்டிருந்த முருகேசன் மீது அவர்களுக்குச் சந்தேகம். அவன்தான் அதைத் திருடிப் பொலீஸில் ஒப்படைத்திருப்பான் என்று அவர்கள் சந்தேகப்பட்டார்கள். பாரதி அதை நம்பவில்லை என்றும், ஆனால்

அது பொலிசாரிடம் எப்படியோ போய்ச் சேர்ந்துவிட்டது என்பதில் பாரதிக்குத் துளிகூடச் சந்தேகம் ஏற்படவில்லை என்றும் வ.ரா எழுதுகிறார்.

- கதை கெட்டுப்போனதைக் குறித்து எங்கள் எல்லோருக்கும் நிரம்ப வருத்தம்தான். திரும்பவும் அதை எழுதக்கூடாதா என்று நாங்கள் பாரதியாரைக் கேட்டுக் கொண்டோம். ஐந்தாறு அத்தியாயங்கள் எழுதினார். அதற்குப் பின் மனது செல்லவில்லை என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டார். சின்னச் சங்கரன் கதைபற்றி அவர் பிறகு பிரஸ்தாபம் செய்ததேயில்லை. எழுதிய ஐந்தாறு அத்தியாயங்களும் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சிவம் நடத்திவந்த ஞானபானு பத்திரிகையில் பிரசுரமாயின.

என்று வ.ரா குறிப்பிட்டுள்ளார். வ.ரா வின் இக்கூற்றுப்படி இப்போது கிடைக்கும் சின்னச்சங்கரன் கதை மூலப்பிரதி தொலைந்த பின் திருப்பி எழுதிய அதன் சில பகுதிகள்தான்.

இது வ.ரா தன் நூலின் 16 ஆவது அத்தியாயத்தில் எழுதியுள்ள விடயங்கள். ஆனால் இதே நூலின் மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் இதிலிருந்து சற்று மாறுபடும் தகவல்களைத் தருகிறார். அது வருமாறு.

'சுப்பிரமணிய சிவம் நடத்திவந்த ஞானபானு பத்திரிகையில் பாரதியார் சின்னச் சங்கரன் கதை என்ற ஒரு கதை எழுதிவந்தார். ஏழு அத்தியாயங்கள் வந்தன என்பது என் நினைவு. அது பூராவும் அச்சுக்கு வருவதற்கு முன்னமே அதன் மூலக் கையெழுத்துப் பிரதி திருட்டுப் போய்விட்டது. பாரதி யாரிடம் வேலைபார்த்துவந்த பக்தன் ஒருவன் துரோகியாகிச் சின்னச் சங்கரன் கதையையும் வேறு சில பாட்டுகளையும் தஸ்தாவேஜி களையும் திருடிப் புதுச்சேரியில் கூடார மடித்திருந்த ரகசியப் பொலிசாரிடம் கொடுத்துவிட்டதாக அந்த நாள் வதந்தி. கதை சுமார் முப்பது அத்தியாயங்கள் கொண்டது. பூர்த்தியாகவில்லை. அரசாங்கத்தாரிடம் இருந்தாலும் அதைத் திருப்பிக்கொடுக்க அவர்கள் பெரியமனதுபண்ணினால் தமிழுக்கு லாபம். சின்னச் சங்கரன் கதை அனேகமாய்ப் பாரதியாரின் சுயசரிதம் என்றே சொல்லலாம். வரிக்குவரி ஒரு தடவையேனும் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கும்படியான எழுத்து.'

இதன்படி இப்போது கிடைக்கும் சின்னச் சங்கரன் கதைப் பிரதிகள் மூலப்பிரதி

தொலைந்துபோனபின் திருப்பி எழுதியவை அல்ல. ஒரே நூலில் உள்ள இந்த முரண்பாடான கூற்றுகளில் எது சரி எது பிழை எனக் கண்டறிய முனைவதில் பயனில்லை. ஆனால் இந்த இழப்புத் தமிழுக்கு ஒரு பேரிழப்பு என்பதில் ஐயமில்லை.

பலரும் கருதுவதுபோல் சின்னச் சங்கரன் கதை செய்யுளில் அமைந்த பாரதியின் கனவு போல் உரைநடையில் அமைந்த சுயசரிதை அல்ல. ஆனால் சுயசரிதையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு புனைவு எனலாம். தன் இளமைக் கால வாழ்வை, அன்றைய சமூக-பண்பாட்டுச் சூழலை எள்ளலுடன் சித்திரிக்கும் ஒரு புனைவு. ஒரு சமூக அங்கதம் (social satire) எனலாம். பாரதியின் வரலாறு தெரிந்தவர்களுக்குத்தான் சின்னச் சங்கரன் இளம் பருவத்துப் பாரதியின் ஒரு பிம்பம் என்று தெரியும்.

பாரதியின் கவிதைகளில் மிக அரிதாகவே அங்கதம் இடம்பெற்றுள்ளது. குயில் பாட்டு ஒன்றுதான் அவ்வகையில் நமக்கு உடனடியாகக் கிடைக்கும் உதாரணம். பாரதியின் உரைநடை இலக்கியத்தில் குறிப்பாகக் கதைகளில் பல இடங்களில் அங்கதம் கொப்பளிப்பதைக் காணலாம். சின்னச் சங்கரன் கதை அதில் உச்சம் எனல் வேண்டும். கதை முழுவதும் கிடைத்திருந்தால் தமிழில் முன்னுதாரணம் இல்லாத ஒரு அங்கத நாவலாக இருந்திருக்கும். இப்போது கிடைக்கும் அரைகுறை வடிவத்தில் கூட, தன் இளமைக் கால வாழ்க்கை அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அன்றைய சமூகத்தை எள்ளி நகையாடும் ஒரு தீவிரமான தன்வரலாற்றுச் சமூக அங்கத நாவலாகவே பாரதி இதைப் படைத்திருக்கிறான் என்று சொல்லலாம்.

சந்திரிகையின் கதை சின்னச் சங்கரன் கதைபோல் அரைகுறையாக அன்றி, எட்டு அத்தியாயங்கள் கொண்ட முதல்பாகம் முழுமையாகக் கிடைக்கிறது. ஒன்பதாவது அத்தியாயம் தொடக்கத்தோடு நிற்கிறது. நாவல் முழுமை பெறாதது தமிழின் துர்ப்பாக்கியம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். எனினும் முதல்பாகமே ஒரு நாவலுக்குரிய முழுமைபெற்றுத்தான் இருக்கிறது. தமிழின் தொடக்ககால நாவல்களுடன் ஒப்பிடுகையில் அவற்றுக்கு எவ்விதத்திலும் குறைவில்லாத படைப்பாக இது இருப்பதைக் காணலாம்.

விதவை விவாகம், ஆண்பெண் சமத்துவம் என்பவற்றை ஆதரித்துப் பேசும் பாரதியின் முக்கியமான படைப்பு இது.

சந்திரிகையின் கதையின் முதல்பாகம் சிறுவயதில் கணவனை இழந்த விசாலாட்சியின் கதையைச் சொல்கிறது. அடுத்த பாகத்தில்தான் வளர்ந்த சந்திரிகையின் கதையைச் சொல்லப் பாரதி உத்தேசித்திருக்க வேண்டும். இப்போ திருக்கும் வடித்தில் இதை சந்திரிகையின் கதை என்பதை விட விசாலாட்சியின் கதை என்று நாம் அமைதிகாணலாம்.

ஞானரதம் பாரதியின் பிறிதொருவகையான புனைகதை. இதை வசனகாவியம் எனச் சிலர் கொள்கிறார்கள். சின்னச் சங்கரன் கதை, சந்திரிகையின் கதை போலன்றி இது வித்தியாசமான ஒரு கற்பனைப் புனைவு. நெருக்கடிகளும் துன்பமும் நிறைந்த பூலோக வாழ்வுக்கு மாற்றான ஒரு கற்பனா லோகத்தை - கந்தர்வ வாழ்வைப் புனைந்து காட்டும் படைப்பு. அவ்வகையில் இதை ஒரு உட்டோப்பிய நாவல் என்று சொல்லலாம். தமிழில் முற்றிலும் புதுமையான முன்மாதிரியற்ற படைப்பு இது. பாரதி தமிழுக்கு விட்டுச் சென்ற கொடைகளுள் ஒன்றாக ஞானரதத்தைப் புதுமைப் பித்தன் கூறுவார். முழுமையாகக் கிடைக்கும் பாரதியின் நீண்ட புனைகதை இதுதான். பாரதியின் புனைகதைகளுள் இதை உச்சம் என்றும் சொல்லலாம்.

பாரதியின் மூன்று நெடுங்கதைகளும் உள்ளடக்கம், கதைசொல்லும் பாணி, கட்டமைப்பு, மொழிநடை என்பவற்றில் முற்றிலும் வேறு பட்டவை. தமிழ் உரைநடையின் சாத்தியப் பாடுகளை - அதன் எல்லைகளை விரிவு படுத்தியவை. இவை பற்றி விரிவாக ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும்.

பாரதியின் எல்லாப் புனைகதைகளையும் கருத்தில்கொண்டு நோக்கும்போது தமிழ்ப் புனைகதை முன்னோடிகளுள் - சிறுகதை, நாவல் வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்புச் செய்தவர்களுள் - பாரதியின் இடம் நிலையானது, எவ்வகையிலும் குறைத்து மதிப்பிட முடியாதது என்பதை அழுத்திச் சொல்லலாம்.

பாரதியின் புனைகதைகளுக்கு ஒரு நல்ல செம்பதிப்பு பதிப்புக்கான தேவை உண்டு. பாரதியார் கதைகள் என்ற ஒரு முழுத் தொகுப்பு பூம்புகார் வெளியீடாக 1977ல் வந்தது. அது இப்போது கிடைப்பதில்லை. வேறு சில உதிரித்

தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. இணையத்தில் சில தொகுப்புகள் கிடைக்கின்றன. அவற்றில் நிறையப் பிழைகள் உள்ளன. பாரதியின் கதைகள் சில அவருடைய கட்டுரைத் தொகுப்புகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. தராசு என்ற தலைப்பில் பாரதி எழுதிய பத்தி எழுத்துக்கள் சில அவரது கதைகளாகக் கருதப்படும் நிலையும் உண்டு.

திரு. சீனி விசுவநாதனின் முயற்சியால் கால வரிசையில் பாரதி படைப்புகள் பல தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. இன்றைய சூழலில் பாரதி கதைகளைத் திரட்டி வகைப்படுத்தி ஒரு செம்பதிப்பாக வெளியிடுவதில் அதிக சிரமம் இருக்காது. ஏதாவது ஒரு முன்னணிப் பதிப்பகம் இதில் முயற்சி எடுக்க வேண்டும்.

(பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறை ஏற்பாடு செய்த பாரதி நினைவு நூற்றாண்டு இணையவழிச் சொற்பொழிவுத் தொடரில் 31. 12. 2021ல் நிகழ்த்திய இறுதிச் சொற்பொழிவின் விரிவாக்கப்பட்ட கட்டுரை வடிவம்.)

பயன்பட்ட நூல்கள்

இராமலிங்கம், ம. (1977) **இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம்**, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை

சிவத்தம்பி, கா. (1980) **தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்** (3ஆம் பதிப்பு) தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை.

சுந்தரராஜன், பெ. கோ, சிவபாதசுந்தரம், சோ. (1977) **தமிழ் நாவல் நூற்றாண்டு வரலாறும் வளர்ச்சியும்**, கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம், சென்னை.

சுந்தரராஜன், பெ. கோ, சிவபாதசுந்தரம், சோ. (1989) **தமிழல் சிறுகதை வரலாறும் வளர்ச்சியும்**, க்ரியா, சென்னை.

சுப்பிரமணிய பாரதி (1977) **பாரதியார் கதைகள்**, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை

சுப்பிரமணிய பாரதி (2007) **பாரதியார் கட்டுரைகள்**, (6ஆம் பதிப்பு) பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை

செல்லப்பா, சி. சு. (2007) **தமிழ்ச் சிறுகதை பிறக்கிறது**, காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோயில்

தண்டாயுதம், இரா. (1972) **தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகள்**, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை.

மாலன் (2020) **“பாரதியின் புனைகதைகள்”** மாலனின் இணைய தளம்

ரகுநாதன் (1980) **இலக்கிய விமர்சனம்**, (4ஆம் பதிப்பு) மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.

ராமசாமி, வ. (1944) **மகாகவி பாரதியார்**, சக்தி காரியாலயம்.

வரதராசன், மு. (1994) **தமிழ் இலக்கிய வரலாறு**, சாகித்திய அகாதெமி (9ஆம் பதிப்பு) புது தில்லி.

வேதசகாயஒகுமார், (1978) **தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு**, திருவனந்தபுரம்.

என்ன செய்யவேன்...
“கலாயுஷணம்”
தம்பிலுவில் ஜெகா

அழாதே மகனே அழாதே
அங்கர் இல்லை அழாதே
ரீ கேட்டு அடம் பிடிக்காதே
தேத்தண்ணி தாரேன் குடி மகனே

அங்கருக்கும் தேயிலைக்கும்
ஆயிரம் ரூபா வேணுமடா
கூலி வேலை செய்து அப்பா
கொண்டு வரும் காசி காணா

பருப்பு அரிசி சீனி மா
நெருப்பு விலையாய் ஏறுதடா
ஒருவேளை சோறு தின்ன
ஆயிரம் ரூபா வேணுமடா

விஸ்கப்பின் விலையும் கூடிப்போச்சு
நோஸ்பாண் ஒண்டு சாப்பிடடா
வெறும் வயிற்றுடன் போகாதே
அல்சர் வந்திடும் தாங்க மகனே

மல்லித்தண்ணி தாரன் மகன்
மறுக்காம நீயும் குடித்திடடா
பள்ளி விட்டு வந்தவுடன்
லோலிபப் வாங்கித் தாரன்

ஞானம்

சஞ்சிகைக் காலம்

(10)

- தி. ஞானசேகரன்

“இலக்கியச் சஞ்சிகை ஒன்றுக்கு முதல் ஓராண்டு காலகட்டப் பாலபருவம் முக்கியமானது. இந்தக் காலகட்டத்தை இழுத்துப்பிடித்து நிலைநிறுத்தி நின்றுபிடித்துவிட்டால், அப்புறம் சமாளித்து நிலைத்துவிடலாம் என்பது அனுபவ உண்மையாகும்.

கைக்குழந்தைப் பருவத்தில் சின்னஞ்சிறுவர்களைத் தாக்கும் நோய்க்கு ஒரு குழந்தை எப்படித் தாக்குப்பிடித்து உயிர் பிழைத்து நின்று பிடிக்கிறதோ அப்படியேதான் ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏடும் தனது குழந்தைப்பருவத்தை கஷ்டப்பட்டுக் கடந்து வந்து விட்டால் ஓரளவு நின்று நிலைக்க முடியும் என்ற ஆரோக்கியமான கட்டத்திற்கு நாம் வந்துவிடலாம்”

மேற்கண்டவாறு தனது மல்லிகை சஞ்சிகை அனுபவங்களை, ‘அச்சுத்தாளின் ஊடாக ஓர் அனுபவப்பயணம்’ என்ற மகுடத்தில் எழுதிய டொமினிக் ஜீவா குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஞானம் சஞ்சிகையின் ஆரம்பகாலத்தில் நாம் பெற்ற அனுபவங்களைப் பதிவு செய்வதாக இந்த அத்தியாயம் அமைகிறது.

ஒரு சஞ்சிகையின் இருப்பிற்கும் தொடர்வருகைக்கும் இரண்டு காரணங்களை முக்கியமாகக் கொள்ளலாம்.

ஒன்று, படைப்பிலக்கியவாதிகளின் பங்களிப்பு. இரண்டாவது வாசகர்களின் ஆதரவு.

சிறந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை சஞ்சிகையில் வெளிவரச் செய்வதும் அந்தப் படைப்புகளுக்கான வாசகர்களின் பரதிபலிப்பை வெளிக்கொணர ஆவனசெய்து வாசகனை ஊக்குவிப்பதும் கூட சஞ்சிகையாளனின் கடமைதான்.

சஞ்சிகையில் வெறுமனே கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் எனப் பக்கங்களை நிரப்பிவிட்டு

வாசகனைப் பிரக்ஞையற்ற நிலையில் வைத்திருப்பதால் எவ்விதப் பிரயோசனமும் ஏற்படப் போவதில்லை. வாசகனையும் இலக்கியச் செயற்பாட்டில் உள்ளீர்க்க வேண்டும்.

ஞானம் சஞ்சிகையை நாம் தொடங்கிய ஆரம்ப காலகட்டத்தில் எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்கள், இலக்கியச் சுவைஞர்கள், பலருக்கும் சஞ்சிகையை இனாமாகவே தபாலில் அனுப்பி வைத்தோம்.

ஞானம் சஞ்சிகை ஆரம்பகாலத்தில் கண்டியிலிருந்தே வெளிவந்தது. கண்டியில் உள்ள இலக்கியவாதிகளுக்கும் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் ஞானம் சஞ்சிகையைப் பரவலாக்கம் செய்தவர்களில் கண்டி இரா. அ. இராமன் முக்கியமானவர்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக இலக்கிய ஆர்வலர்களிடையே ஞானம் சஞ்சிகை சென்றடைவதில் பெரும் பங்களிப்புச் செய்தவர் கலாநிதி துரை மனோகரன். அவர் தனது மாணவர்களிடையே சஞ்சிகையை அறிமுகம் செய்ததோடு சஞ்சிகையில் அவர்களை எழுதவும் தூண்டியவர்.

அக்காலகட்டத்தில் அந்தனி ஜீவா கண்டியில் இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் முழுமுச்சுடன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார். கொழுந்து சஞ்சிகையை நடத்திக் கொண்டிருந்த இவர் வெளிநாட்டு இலக்கியவாதிகள் சிலருக்கு ஞானம் சஞ்சிகையை அனுப்பி வைத்தார்.

திருகோணமலையில் தனது நண்பர்களுடாக சஞ்சிகையை பரவலாக்கம் செய்வதில் முக்கிய பங்காற்றியவர் இணையாசிரியர் ந.பார்த்திபன்.

மல்லிகை ஜீவா தன்னிடம் இருந்த இலக்கியவாதிகள் சந்தா தாரர்களின் முகவரிகளைத் தந்துத் வினார்.

இப்படியாக ஞானம் சஞ்சிகையின் முதலாவது இதழ் பரவலாக இலக்கியவாதிகளையும் இலக்கிய ஆர்வலர்களையும் சென்றடைந்தது.

முதலாவது இதழுக்கு வாசகர்களிடமிருந்து கிடைத்த வரவேற்பு உற்சாகம் தருவதாக அமைந்தது. 'வாசகர் பேசுகிறார்' என்ற மகுடத்தில் வாசகர்களின் கடிதங்களைப் பிரசுரித்தோம்.

“தகவல்களை நாடும் எனக்கு சித்தி அமரசிங்கம், எஸ். பொன்னுத்துரை போன்றோர் பற்றிய விபரங்கள், கலாநிதி துரை மனோகரனின் பத்தி, அந்தனிஜீவாவின் நூலறிமுகம் இக்பால் அலியின் கவிதை புதிய தகவல்களைத் தந்தன” என எழுதியிருந்தார் பிரபல விமர்சகரான கே. எஸ் சிவகுமாரன்.

“மூத்த எழுத்தாளர்களை, முன்னோடிகளை மகிமைப்படுத்தும் வகையில் எஸ். பொ. வின் நேர்காணலுடன் டொமினிக் ஜீவாவின் நேர்காணலும் இடம் பெறுவது பொருத்தமானதே. வித்தியாசமான முறையில் ஆக்கங்களைச் சேர்த்துள்ளீர்கள்” எனக்குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தார் மட்டக்களப்பிலிருந்து அன்புமணி. இவர் மட்டக்களப்பின் மூத்த இலக்கியவாதி. மலர் என்ற சஞ்சிகையை சிலகாலம் நடத்தியவர்.

“அனைத்து அம்சங்களும் சிறப்பாக இருந்தன. 'ஸ்திரி இலட்சணம்' சிறுகதை இலக்கிய இரசனையோடு வாசிப்பதற்கு இனிமையாக இருந்தது. ஆயினும் அது இன்றைய சமூதாயத்திற்கு ஏற்புடையதாகாது. ஒழுக்கங் கெட்டவள் என்பதற்காக ஊரில் உள்ள பெண்கள் யாபேரும் அப்படி நடப்பார்கள் என்பது தப்பு. கதையில் வரும் நாயகிக்கு கணவனும் பிள்ளையும் உழைத்துக் கொடுப்பதால் ஏனைய பெண்களுக்குத் தொழிலே தேவையில்லை என்று கதாசிரியர் கூறுவதில் எவ்வித நியாயமும் இல்லை” என்று விமர்சனப் பார்வையுடன் கடிதம்

எழுதியிருந்தார் வட்டகொடையிலிருந்து அக்னஸ் சவரிமுத்து என்ற வாசகர்.

இவர்களைவிட அன்றைய பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் எதிர்க்கட்சியின் பிரதிக் கொரடாவுமான அஸ்ஹாஜ் ஏ. எச். எம் அஸ்வர், புலோலியூர் க. சதாசிவம், கல்வி உயர்கல்வி அமைச்சு மேலதிகச் செயலாளர் எஸ். தில்லை நடராஜா, கொட்டகலை ஆசிரியர் கல்லூரி விரிவுரையாளர் லெனின் மதிவானம், திருமலை சுந்தா போன்றோரும் உற்சாகம் தரும் வகையில் ஊக்குவித்துக் கடிதம் எழுதியிருந்தனர்

ஞானம் சஞ்சிகையின் இரண்டாவது இதழ் தயாரிப்பின்போது எமக்கு ஒரு இக்கட்டான நிலைமை ஏற்பட்டது. அந்த இதழில் பிரசுரிப்பதற்கு சிறுகதைகள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. சிறுகதை அனுப்புவதாகக் கூறியவர்கள் உரிய நேரத்தில் அனுப்பிவைக்கவில்லை. இதற்கான காரணம் என்னவாக இருக்கும் என யோசித்துப்பார்த்தபோது ஓர் உண்மை பளிச்சிட்டது. ஞானம் சஞ்சிகையை நாம் வெளியிடத் தொடங்கிய காலகட்டத்தில் மல்லிகையின் 268ஆவது இதழ் வெளியாகி யிருந்தது. மல்லிகை ஒரு ஸ்திரமான நிலையில் வளர்ச்சியுற்றிருந்தது. மல்லிகைக்குப் பின்னால் பெரும் எழுத்தாளர் பட்டாளம் இருந்தது. மல்லிகையில் தமது ஆக்கம் இடம்பெறுவதை எழுத்தாளர்கள் பெருமையாகக் கருதிய காலம் அது. எழுத்தாளர்கள் தாம் எழுதிய இலக்கியப் படைப்புகளை மல்லிகைக்கே அனுப்பினர்.

என்ன செய்வது? சிறுகதை இல்லாமலே ஞானம் சஞ்சிகையின் இரண்டாவது இதழை வெளியிடலாமா? என யோசித்தபொழுது,

துணை ஆசிரியர் ஞா. பாலச்சந்திரன் தானே ஒரு கதையை எழுதத் தீர்மானித்தார். அப்போது அவருக்கு வயது பத்தொன்பது. அவர் எழுதிய முதலாவது சிறுகதை 'ஆயிரங்

காலத்துப் பயிரின் அறுவடையின் போது' என்ற தலைப்பில் ஞானத்தின் இரண்டாவது இதழில் பிரசுரமாகியது. அக்கதையை 'ஐமுனா' என்ற புனைபெயரில் அவர் எழுதினார்.

கதையின் நாயகி ஓர் இளம்பெண், இருபது வயது நிரம்பியவள். அவளைப் பெண்பார்க்க வருகிறார்கள். அவளது மனவுணர்வுகளை அவளே கூறுவதாக கதை நகர்கிறது. தனது இருபது வயது வாழ்க்கையில் சந்தித்த மனிதர்கள், அவர்களது நடவடிக்கைகள்,

விருப்பு வெறுப்புகள், தொடர்ச்சங்கிலிபோல அவளது எண்ண அலைகளில் வந்து கொண்டிருக்கிறன. அவள் தன்னைப்பற்றியும் சுயமதிப்பீடு செய்கிறாள். திருமணத்தில் பிடிக்காதவரைக் கரம் பிடித்துவிட்டால்.... நீண்டு கிடக்கும் எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறாள். கலியாணம் முடிக்காமல் இருந்து விடுவோமா? பிறகு ஒருவேளை அந்த வாழ்க்கையில் சலிப்பு ஏற்பட்டால்.. இப்படியாக அவளது எண்ணங்கள் சுழன்று அவளை அலைக்கழிக்கின்றன. கடைசியில் பெண்பார்க்கும் படலம் நிறைவேறுகிறது. மாப்பிள்ளைக்குப் பெண்ணைப் பிடித்துவிட்டது. “மாப்பிள்ளை பிடித்திருக்கிறதா” என்று அவளைக் கேட்கிறார்கள். இப்பொழுது அவளையும் மீறி அவளது உதட்டில புன்சிரிப்புத் தவழ்கிறது. உணர்வுக்கும் அறிவுக்கும் இடையிலான போராட்டங்களில் உணர்வுகள் அறிவை நசுக்கி அதிகமாக வெற்றிகளைப் பெற்றுக்கொள்கின்றனவோ...? என்ற வினாவுடன் கதை முடிகிறது.

உளவியல்சார்ந்த மனோரதக்கதை இது.

அந்த இதழில் பிரசுரிப்பதற்கென நான்கு கவிதைகள் கிடைத்தன. அவற்றின் போதாமையையும் நாம் உணர்ந்தோம். நிவர்த்தி செய்ய நாமே கவிதைகள் எழுதினோம். ‘கருவறையிலிருந்து ஓர் கதறல்’ என்ற கவிதையை பாலச்சந்திரன் ‘தீவி’ என்ற புனைபெயரில் எழுதியிருந்தார். போர்க்காலச்சூழலில் வல்லுறவுக்கு உட்பட்ட ஒரு பெண்ணின் வயிற்றில் வளரும் கருவின் கதறலாக அமைந்தது அந்தக் கவிதை. பிரதம ஆசிரியரான நான் ‘லலிதா’ என்ற புனைபெயரில் ‘தோற்றம்’ என்ற கவிதையை எழுதினேன். அக்கவிதை அப்போதைய போர்க்காலச் சூழலில் சோதனைச் சாவடிகளில் இராணுவத்தினரின் கெடுபிடிகளை விளக்குவதாக அமைந்தது. டொமினிக் ஜீவாவின்

நேர்காணல், மட்டக்களப்பு பிரதேச நாடக வளர்ச்சி பற்றிய அன்புமணியின் கட்டுரை என்பன வற்றையும் சேர்த்துக் கொண்டோம். ந. பார்த்திபன் எழுதிய ‘இலக்கியப்பணியில் இவர்’ பற்றிய கட்டுரையில் ஆவணஞானி இரா. கனகரத்தினம் பற்றிய கட்டுரை, கலாநிதி துரை மனோகரனின் தொடர்பு என்பனவும் சேர்ந்து அந்த இதழை ஒரு இலக்கியதரம் வாய்ந்த இதழாக்கியது.

தொடர்ந்து வந்த இதழ்களை நாம் பெரும் உற்சாகத்துடன் தயாரிப்பதற்கு எழுத்தாளர்களதும் வாசகர்களதும் பங்களிப்பு பெரிதாக இருந்தது.

மூன்றாவது இதழ் தயாரிப்பின்போது எமக்கு ஓர் இன்ப அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. திருகோணமலையைச் சேர்ந்த சித்தி அமரசிங்கம் என்னுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு, பிரபல எழுத்தாளர் வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்களின் பவளவிழா மூதூரில் இடம்பெற இருப்பதாகவும் அந்த விழாவில் ஞானம் ஆசிரியர் பிரதம அதிதியாகக் கலந்துகொள்ள வேண்டும், வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்களே உங்களிடம் கேட்கும்படி கூறினார்.” என்றார்.

நான் மகிழ்வுடன் சம்மதித்தேன். வ.அ.வை நான் சந்தித்ததில்லை. கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி அவரிடம் ஒரு விரிவான நேர்காணலைப் பெற்றுவிடவேண்டும் என்ற எண்ணமே எனது மனதில் மேலோங்கியிருந்தது. அத்தோடு திருகோணமலையில் உள்ள வாசகர்களுடனும் ஒரு சந்திப்பை ஏற்படுத்தலாம் எனவும் தீர்மானித்தேன்.

வ.அ அவர்கள் மூதூர் மண்ணின் வனப்பையும் வளத்தையும் நேசித்து அந்த மண்ணின் மக்களை இலக்கியமாக்குவதில் தொடர்ந்து எழுதியவர். சிறுகதை, நாவல், கவிதை, வானொலி நாடகம், மேடைநாடகம், கட்டுரை, மொழிபெயர்ப்பு, விமர்சனம் ஆகிய துறைகளில் தமது ஆளுமையை வெளிப்படுத்தியவர். அவரது தோணி சிறுகதைத் தொகுதி, மண்ணிற் சமைந்த மனிதர்கள் (நாவல்) ஆகியன அகில இலங்கைச் சாகித்திய விருதினைப் பெற்றவை. தோணி என்ற அவரது உலகத் தரத்திற்கு ஒப்பான சிறுகதை பல்வேறு மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஈழத்து இலக்கியத்துக்குப் பெருமை சேர்த்தது.

வ.அ.வின் பவளவிழாவில் கலந்து கொள்வதற்காக நான் சென்றபோது, என்னை திருகோணமலையிலிருந்து மூதூருக்கு அழைத்துச் சென்றவர் சித்தி அமரசிங்கம். வ.அ.வின் பவள விழா

5-08-2000 அன்று இடம்பெற்றது. ஈழத்து நவீன இலக்கியவாதியொருவருக்கு எடுக்கப் பட்ட முதலாவது பவளவிழா என்ற சிறப்பினை அவ்விழா பெற்றுக்கொண்டது. அதற்கு முன்னர் பவளவிழா வயதினை எய்திய எழுத்தாளர்கள் எவரும் விழாக் கொண்டாடியதாக வரலாறில்லை.

விழா மிகச்சிறப்பாக நடைபெற்றது. விழா வில் 'இலக்கியப் பூந்துணர்' என்ற சிறப்பு மலரும் வெளியிடப்பட்டது. மக்கள் கூட்டம் கலைந்து மதியத்தின்பின் வ.அ.வுடன் சாவதா னமாக அமர்ந்து நான்கு மணிநேரம் கலந்துரையாடி ஒரு விரிவான நேர்காணலைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

மறுநாள், ஞானம் முதற்காலாண்டு இதழ்கள் பற்றிய ஓர் இலக்கியக் கலந்துரையாடல் 06-08-2000 அன்று காலை 10 மணியளவில் திரு கோணமலை கலாசார மண்டபத்தில் பிரபல எழுத்தாளர் திருமலை சுந்தா அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது. முத்தமிழ்வளர் கலை மன்றத்தின் ஆதரவில் நடைபெற்ற இக்கலந்துரையாடலில் பல இலக்கியவாதிகள், தமிழறிஞர்கள் விமர்சகர்கள், அரசியல்வாதிகள் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் கல்விமாத்கள் கலந்து கொண்டனர். கலாவினோதன் சித்தி அமரசிங்கம், திருமலை முன்னாள் நகரமுதல்வர் திரு. பெ. சூரியமூர்த்தி, கே.எஸ். சிவகுமாரன், கவிஞர் புரட்சிபாலன், எஸ். சந்திரகாந்தி, திரு. கனகசபை தேவகடாட்சம், அ.சிவபாலன், க.ஜயந்தன், அதிபர் சி. தண்டாயுதபாணி, டாக்டர் ஆர். தர்மராஜா, ஆ.யதீந்திரா, தி கிருஷ்ணானந்தன், தி. சாமிநாத ஐயர், ச. அருளானந்தம், சி.காளிராசா முத்த பத்திரிகையாளர் சின்னையா குருநாதன்,

சட்டத்தரணி கா.சிவபாலன், சி. கமலகாந்தன் ஆகியோர் ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களை வழங்கினர். ஞானம் சஞ்சிகையின் சார்பில் நானும், இணையாசிரியர் ந.பார்த்திபனும் கலந்து கொண்டோம்.

தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதியில் பருத்தித் துறையில் 27-08—2000 அன்று இடம்பெற்ற அறிவோர் ஒன்றுகூடல் நிகழ்விலும் ஞானம் முதற்காலாண்டு சஞ்சிகைகள் தொடர்பான கலந்துரையாடல் இடம்பெற்றது. மூத்த எழுத்தாளர் தெணியான், ஞானம் சஞ்சிகை தொடர்பான அறிமுகத்தைச் செய்தார். ஆசிரியர் இரகுவரன், புலோலியூர் செ. கந்தசாமி, ஆசிரியர் சிவனேசன், உதவி விரிவுரையாளர் கமலருபன், அதிபர் சதானந்தன், திரு. பஞ்ச லிங்கம் (உதயன் புத்தக சாலை), ஆகியோர் கருத்துத் தெரிவித்தனர். ஞானம் இணை ஆசிரியர் ந. பார்த்திபன் பதிலுரை வழங்குகையில் 'மூத்த எழுத்தாளர்களுடன் தொடர்புகொண்ட போதும் போதிய ஆக்கங்கள் - குறிப்பாகச் சிறுகதைகள் கிடைக்கவில்லை என ஆதங்கத் துடன் குறிப்பிட்டார். தரமான ஆக்கங்கள் போதியளவு உரியநேரத்தில் கிடைக்காமையே இன்றுள்ள பிரச்சினை எனவும் தெரிவித்தார். சமீபத்திய இதழ்களில் நூல் ஆய்வு (விமர்சனம்), இலக்கியத் துணுக்குகள் போன்ற சேர்க்கப்படு வதாகவும் வாசகர்களிடம் அபிப்பிராயங்களும் ஆக்கங்களும் தொடர்ந்து கேட்கப்படுவதால் இனிவரும் இதழ்களில் பலவேறு விடயங்கள் இடம்பெறும் என்ற நம்பிக்கையிருப் பதாகவும் குறிப்பிட்டார்.

(இனி அடுத்த இதழில்)

அமரர் செம்பியன் செல்வன் (ஆ. இராஜகோபால்) ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி - 2022

(அனுசரணை : செம்பியன் செல்வன் குடும்பத்தினர்)

முதற் பரிசு : ரூபா 10,000/= இரண்டாம் பரிசு: ரூபா 5,000/= மூன்றாம் பரிசு: ரூபா 3,000/=
ஏனைய ஏழு சிறுகதைகளுக்கு பரிசுச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும்.

போட்டிக்கான விதிகள் : சிறுகதைகள் முன்னர் எங்கும் பிரசுரிக்கப்படாததாக இருத்தல்வேண்டும். போட்டியில் பங்குபற்றுபவர்கள் தமது பெயர், முகவரி போன்ற விடயங்களை வேறாக இணைத்தல்வேண்டும். தபால் உறையின் இடது பக்க மூலையில் "அமரர் செம்பியன் செல்வன் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி" எனக் குறிப்பிடப்படல்வேண்டும்.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி: ஞானம் அலுவலகம் - 3B, 46^{ஆவது} ஒழுங்கை, கொழும்பு 06.

போட்டி முடிவுத் திகதி: 30.07.2022

முடிவு திகதிக்குப் பின்னர் கிடைக்கும் கதைகள் போட்டியில் சேர்க்கப்படமாட்டாது. - ஆசிரியர்

எழுதத் தூண்டும் எண்ணங்கள்

பேராசிரியர் துரை மனோகரன்

அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு...

உலகின் எந்த நாட்டின் உயர்ச்சியும், வளர்ச்சியும், அந்தந்த நாட்டின் ஆட்சியாளரின் அரசியலிலேயே தங்கியிருக்கின்றன. ஆட்சியாளர் நாட்டின் உயர்ச்சி கருதி உழைப்பவர்களாக இருந்தால், அந்த நாடு உயர்ந்து சிறக்கும். ஆட்சியாளர் சுயநலம் மிக்கவர்களாகவும், குடும்ப நன்மையை மட்டுமே கருதிச் செயல்படுபவர்களாகவும் இருந்தால், அவ் ஆட்சி ஊழல் மிகுந்ததாக அமைந்து, நாட்டை அதலபாதாளத்தில் தள்ளிவிடும். அத்தகைய ஆட்சியாளர், தங்கள் ஊழல்களை வசதியாக மறைப்பதற்கு இனவாதத்தையும், மதவாதத்தையும் கையில் எடுத்து, மந்திரக் கோல்கள் போலப் பயன்படுத்துவார்கள். அவர்களுக்குச் சாத்திரிமார்களும், சமயவேடதாரிகளும் ஊக்கம் அளித்து, உற்சாகப்படுத்துவார்கள். அவர்களால் நன்மை அடைய விரும்பும் சகல இன எடுபிடிகளும், இன மதக் குரோதச் சிந்தனை கொண்டவர்களும் அவர்களுக்குப் புகழாரம் சூட்டி, அவர்களைப் பெறுதற்கரிய பெரும் மனிதர்களாகக் கொண்டாடி மகிழ்வர். அவர்களது வெளிவேடங்களைப் பார்த்து, ஆரம்பத்தில் மதிமயங்கிய மக்கள், காலப்போக்கில் உண்மையை உணர்ந்து பொங்கியெழுவார்கள்.

தமிழ் இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரை, அவை சங்ககாலத்தில் இருந்தே நீதியான, நேர்மையான அரசியலை வற்புறுத்தி வந்துள்ளன (ஒருசில விதிவிலக்குகளும் இல்லாமல் இல்லை). புறநானூற்றிலே மோசிகீரனார் பாடிய ஒரு பாடல், ஆட்சியாளன் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதை அழகாகச் சொல்கிறது. “நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம், அதனால் யான் உயிர் என்பதறிகை வேன்மிகுதானை வேந்தற்குக் கடனே” என்பது அப்பாடல். “அரசர் தாமே அருளறம் பூண்டால் பொருளும் உண்டோ பிறபுரை தீர்த்தற்கு?” என்று மணிமேகலை பேசும். “குடிதழீஇக் கோலோச்சு மாநில மன்னன் அடிதழீஇ நிற்கு முலகு” என்று செங்கோல் ஆட்சி செய்யும் ஆட்சியாளரை விதந்து பேசுகிறது, திருக்குறள்.

ஆட்சியாளருக்குப் பெருமையினைத் தருவது, செங்கோல் ஆட்சி. அப்படி இல்லாவிடின், ஆட்சியாளருக்குப் புகழ் நிலைபெறமாட்டாது என்பதைத் திருக்குறள் இவ்வாறு தெரிவிக்கிறது: “மன்னர்க்கு மன்னுதல் செங்கோன்மை ய:தின்றேல் மன்னாவா மன்னர்க் கொளி.” ஆட்சியாளன் நாள்தோறும் நாடு தொடர்பான விடயங்களை ஆராய்ந்து நல்லாட்சியை நடத்தாவிட்டால், நாள்தோறும் நாடு கீழ்நிலை நோக்கிச் சென்றுவிடும் என்பதையும் வள்ளுவர் உணர்த்தத் தவறவில்லை. “நாள்தோறும் நாடி முறைசெய்யா மன்னவன் நாள்தோறும் நாடு கெடும்” என்ற குறள் மூலம் இதனைக் குறிப்பிடுகிறார். “துளியின்மை ஞாலத்திற் கெற்றற்றே வேந்தன் அளியின்மை வாழு முயிர்க்கு” என்ற குறளின் வாயிலாக, மழை இல்லாவிடின் நாடு எவ்வளவு பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குமோ, அதைப் போன்றே ஆட்சியாளன் நல்லாட்சி செலுத்தாவிடின் பல பிரச்சினைகள் நாட்டுக்கு ஏற்படும் என்பதை வள்ளுவர் தெரிவிக்கிறார்.

ஆட்சியாளன் நாட்டு மக்கள் எல்லோரையும் சமமாக மதித்து நடத்துவதே நல்லாட்சி முறையாகும் என்பதையும் வள்ளுவர் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. “ஓர்ந்துகண் ணோடா திறை புரிந்தியார்மாட்டுந் தேர்ந்துசெய் வ:தே முறை” என்பது அதனை உணர்த்தும் குறள். ஆட்சியாளன் தன்னையும், தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் சகலவிதப் பழிபாவங்களினின்றும் தப்பிப்பிழைக்கச் செய்து, தன்னை எதிர்ப்பவர்களுக்கு மாத்திரம் தண்டனை வழங்குவது நல்லாட்சியாகாது என்பதை மறைமுகமாக இக்குறள் உணர்த்துகிறது. அத்தோடு, கல்வி அறிவில்லாத மடையர்களை அருகில் வைத்துக்கொண்டு செய்யப்படும் கொடுங்கோல் ஆட்சியைப் போல நிலத்துக்குப் பாரமானது வேறு ஒன்றும் இல்லை என்பதைக் குறிக்கும் குறள், “கல்லார்ப் பிணிக்குங் கடுங்கோ லதுவல்ல தில்லை நிலக்குப் பொறை” என்பதாகும்.

பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதத்தில், நல்லாட்சியினின்றும் வழவி, சுயநலம் மிக்க ஆட்சி

நடத்தும் துரியோதனன் கூட்டத்தைப் பார்த்து, விதுரன் பேசும் வார்த்தைகள் பெறுமதி மிக்கவை. “பேராசை கொண்டு பிழைச் செயல்கள் செய்கின்றீர்! வாராத வன்கொடுமை மாவிபத்து வந்துவிடும்” என்று கௌரவர்கூட்டத்தை எச்சரிக்கும் நோக்கில் விதுரன் கூறும் வார்த்தைகள் இவை. துரியோதனன் சபையிலே பாஞ்சாலி கூறும் வார்த்தைகளும் அர்த்தம் உடையவை. “பேயரசு செய்தால் பிணந்தின்னும் சாத்திரங்கள்” என்பவை, அவளது வார்த்தைகள்.

எந்த நாட்டிலும் அரசியல் கொடுமைகளாலும், அரசியல் சுயநலத்தினாலும் பலவிதத்துன்பங்களையும் அனுபவித்து, நீதிக்காக ஏங்கும் மக்களின் கண்ணீருக்கு அதிக சக்தி உண்டு. “அல்லற்பட்ட டாற்றா தழுதகண்ணீரன்றே செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை” என்பது, இது தொடர்பான வள்ளுவர் வாக்கு. “ஏழை அழுத கண்ணீர் கூரிய வாள் ஓக்கும்” என்பது, அர்த்தம் இல்லாத பழமொழி அல்ல. தமது அரசியல் சுயநலத்துக்காக, மக்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படுவதைக் கூடப் பொருட்படுத்தாத ஆட்சியாளருக்கு, மக்கள் விடும் கண்ணீரே தகுந்த தண்டனை வழங்கும்.

மக்களை வருத்திவாட்டும் சுயநல ஆட்சியாளர்களை மக்கள் வெறுத்தொதுக்கவே செய்வர். பொறுக்கமுடியாத துன்பநிலையில், மக்கள் ஆட்சியாளருக்கு எதிராகக் கடும் கோபத்தை வெளிப்படுத்தவே செய்வர். அத்தகைய ஆட்சியாளருக்கு எதிரான மக்களின் கொந்தளிப்பினால், ஆட்சியாளர் தமது இருப்பினைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள முடியாமல், விரைவிலேயே வீழ்ச்சியைக் காண்பர் என்பதைத் திருக்குறள் இவ்வாறு உணர்த்துகிறது: “இறைகடிய நென்றுரைக்கு மின்னாச்சொல் வேந்தன் உறைகடுகி யொல்லைக் கெடும்.”

ஆட்சியாளர் முறைகேடான அரசியல் நடத்துவாராயின், என்ன நடைபெறும் என்பதனையும் தமிழ் இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்பத் தவறவில்லை. சிலப்பதிகாரம் இதுபற்றி அருமையாக எடுத்துரைக்கிறது. “அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்கூற்று ஆவதாஉம்” என்று அது குறிப்பிடுகிறது. நான் மணிக்கடிகை “அல்லவை செய்தார்க்கு அறங் கூற்றம்” என்று சொல்கிறது. அரசியல் பிழைத்தவர்களை நாட்டு மக்கள் ஒருபோதும் மன்னிப்பதில்லை. அவர்கள் எவ்வளவு வேஷங்கள் போட்டு நாடகங்கள் நடத்தினாலும், நாட்டு மக்கள் அவற்றைக் கண்டு

ஏமாறுவதில்லை. “எத்தனை காலம்தான் ஏமாற்றுவார் இந்த நாட்டிலே இந்த நாட்டிலே” என்ற திரைப்படப் பாடலும் நினைவுகூரத்தக்கது.

மானுட வாழ்வு எப்போதும் நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே இயங்குகிறது. அரசியல் ரீதியில் எவ்வளவு அநியாயங்கள், பழிபாவங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டாலும், அவற்றுக்கு ஒரு தீர்வு என்பது நிச்சயம் நிகழ்ந்தே தீரும். இயற்கையின் நீதி அத்தகையது. மகாகவி பாரதியின் வார்த்தைகளிலே சொல்வதானால், “தெய்வ விதி அ.தே.” இத்தகைய இயற்கையின் நீதி, பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதத்திலே அருச்சுனன் வாயிலாகப் பின்வருமாறு அருமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது: “தருமத்தின் வாழ்வதனைச் சூது கவ்வும், தருமம் மறுபடி வெல்லும் எனுமியற்கை மருமத்தை நம்மாலே யுலகங்கற்கும் வழிதேடி விதியிந்தச் செய்கை செய்தான், கருமத்தை மேன்மேலும் காண்போம், இன்று கட்டுண்டோம் பொறுத்திருப்போம் காலம் மாறும், தருமத்தை யப்போது வெல்லக் காண்போம்.”

மறக்கமுடியாத ஒருவர்

அண்மையில் ஒருநாள் காலையில் அறிந்த செய்தி என்னை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. பேராசிரியர் சந்திரசேகரம் காலமாகிவிட்டார் என்பதே அந்தச் செய்தி. நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் புதுமுக மாணவனாகப் புகுந்தபோது, சந்திரசேகரம் இறுதி ஆண்டு மாணவனாகக் கற்றுக் கொண்டிருந்தார். ஆயினும், அவர் பல்கலைக்கழக ஆசிரியராக வந்தபின்னர்தான் அவருக்கும், எனக்கும் இடையில் நட்பு ஏற்பட்டது. எப்போது கண்டாலும், அன்போடு அளவளாவி மகிழும் இயல்பு அவருடையது. காணும்போதெல்லாம் ஞானத்தில் எனது பத்தி எழுத்துகளைப் படிப்பதாகச் சொல்வார். ஞானத்தில் இடம் பெறும் தமது எழுத்துகளைப் பற்றியும் எனது அபிப்பிராயத்தைக் கேட்பார். நான் பதிலாக, “உங்களது நல்ல வாசகர்களில் நானும் ஒருவன்” என்று சொல்வேன். அவர் அட்டகாசமாகச் சிரிப்பார். பேராசிரியர் சந்திரசேகரத்துக்கு என்று ஆற்றல் பொருந்திய ஒரு தனி ஆளுமை இருந்தது. நம்மால் என்றும் மறக்கமுடியாத ஒருவராகவே அவர் வாழ்ந்து சென்றுவிட்டார்.

வாசகர் பேசுந்ாரர்

ஞானம் 263ஆம் இதழின் ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் நாட்டில் இன்று ஏற்பட்டுள்ள பொருளாதார நெருக்கடி நிலைமை பற்றிய முக்கியமான கருத்துகளை பிரதம ஆசிரியர் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். நாட்டு மக்கள் சகலரும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதால் நெருக்கடி நிலைமையைச் சமாளிப்பது எவ்வாறு என்று சிந்திக்கவேண்டியது மக்களின் கடப்பாடாகும். பிரெஞ்சுப் புரட்சியின்போது மக்கள் தற்றுணிபுடன் வீதியில் இறங்கிச் சுதந்திரம் சமத்துவம் சகோதரத்துவம் ஆகிய கொள்கைகளை முன்வைத்துப் போராடியதுபோல இலங்கை மக்களும் வீதியில் இறங்கிவிட்டார்கள். ஆனால் அரசாங்கம் இறங்கி வரச் சம்மதிக்கவில்லை. எதிர்க் கட்சிகளின் மத்தியிலும் ஓகோ எனும்படியான ஒற்றுமை ஓங்கவில்லை. ஆயினும் எழுத்தாளர்களாகிய நாங்களும் பொறுப்பின்றி நடந்துகொள்ளாமல் எமக்குத் தெரிந்தவற்றைக் கூறுவது கடமையாகும்.

சர்வகட்சிகளை உள்ளடக்கித் தற்காலிக இடைக்கால அரசாங்கமொன்றை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏழைமக்கள் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள விலைவாசிப்பாரத்தை அகற்றி வருமானவரி அதிகரிப்பு மூலம் அரசநிதியைத் திரட்ட ஆவனசெய்யப்படவேண்டும். இளைஞர்களும் யுவதிகளும் கடுமையாக உழைத்து உற்பத்தியை அதிகரித்தும் வெளிநாட்டுச் செலாவணியை இலங்கைக்கு கொண்டு வந்தும் அந்நியச் செலாவணியை அதிகரித்துக்கொள்ள முயற்சி எடுக்கவேண்டும். அரசு கஜானாவை முறையாகக் கண்காணிக்கவேண்டும். அரசு கணக்காய்வாளர் தலைமை அதிபதிக்கு அரசாங்க செலவினங்களைக் கடுமையாகக் கண்காணிப்பதற்கு அதிகாரம் வழங்கவேண்டும். செயற்கைப் பசளை பாவிப்பதற்கான அனுமதியைத் தற்காலிகமாகவேனும் விவசாயிகளுக்கு வழங்கவேண்டும். வடகிழக்கில் நடந்த சண்டையின்போது அழிந்துபோன விவசாயத்தையும் பனை தென்னைகளையும் மீண்டும் முழுவீச்சில் வளர்க்கவேண்டும். ஓட்டுத் தொழிற்சாலை சீமேந்துத் தொழிற்சாலை கெமிக்கல்ஸ் தொழிற்சாலை உப்பு உற்பத்தி மற்றும் ஏனைய கைத்தொழில்களையும் மீண்டும் முழுவீச்சில் ஆரம்பிக்கவேண்டும். தென்னை பனங் கைத்தொழில்கள் மூலம் என்னென்ன பொருட்களை உற்பத்தி செய்யலாம் என்று ஆராய்ந்து நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும். தேங்காய் எண்ணெய் உற்பத்தியை அதிகரிக்கவேண்டும். பனஞ்சாராயத்தைப் பிற நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய முடியும். மழை நீரைக் கடலுக்குச் செல்ல விடாமல் தடுத்து நிலக்கீழ் நீரின் இருப்பை உறுதி செய்யவேண்டும். சட்டவிரோதமாக அழிக்கப்பட்ட காடுகளை மீண்டும் வளர்க்கவேண்டும். இதனால் மழைவீழ்ச்சி அதிகரிக்கும். கள்ள மரம் வெட்டுவதையும் கள்ள மண் அள்ளுவதையும் லஞ்சம் கமிசன் கொடுக்கல் வாங்கல்களையும் முற்றாகத் தடை செய்யவேண்டும். நீதிச் சேவையில் தலையிட வெளியாரை அனுமதித்தலாகாது.

மாடுகளைக் கொண்டு வயல்களை உழும் நடைமுறையை மீண்டும் ஆரம்பிக்க வேண்டும். மாட்டு வண்டி மற்றும் சைக்கில் மூலம் சிறிய பயணங்களை மேற்கொள்ளுமாறு மக்களை ஊக்குவிக்கவேண்டும். விறகடுப்பில் சமைக்கும் வழக்கத்தை மீண்டும் ஆரம்பிக்க வேண்டும். யுத்தத்தின்போது வடகிழக்கு மக்கள் விறகடுப்பைத்தானே பாவித்தார்கள்! நாடு இயல்புநிலைக்கு வரும்வரை மக்கள் ஓரளவுக்காவது தியாகம் செய்யத்தான்வேண்டும். வெளிநாடுகளில் அளவுக்கதிகமாகக்கடன் பெறுவது கடன் வாங்கிச் சாராயம் குடிப்பதற்கு ஒப்பான செயல் ஆகும். ஆகவே முடிந்தவரையில் உள்ளூர் முதலீட்டாளர்கள் மூலமாகப் பொருளாதார அபிவிருத்தியை மேற்கொள்வதே உசிதமானது. தலைக்கு மேலே வெள்ளம் வரும்வரை வெறுமனே பார்த்துக்கொண்டிருக்காமல் மேற்கண்ட திட்டங்களைச் சாதகமாகப் பரிசீலித்து ஆவனசெய்யவேண்டுமென்பதே எமது அவசரக் கோரிக்கையும் ஆலோசனையுமாகும்.

— கலைமாமணி கா.தவபாலன், தம்பசிட்டு

வாகரைவண்ணின் பல்மொழிப்புலமையும், அவர் மொழியை நோக்கும் விதமும் எனக்கு ஆச்சரியமுட்டுபவை. அவர் மொழிப்பணி சிறக்க வாழ்த்துக்கள். சித்திரை மாத ஞானம் இதழில் வரலாறு his-story. மறுக்க இயலாதது. she, woman ஆணில்லாது பெண்ணில்லை. அதுவும் மறுக்கமுடியாதது. அத்துடன் பெண்ணிற்குள் ஆண் அடக்கம். அதையும் ஏற்கத்தானே வேண்டும். நன்றி
- அன்புடன், க.நீலாம்பிகை

●●●

ஏப்ரல் 2022 ஞானம் 263ஆவது இதழ் அதே மாதம் 6ஆம் திகதியே கிடைக்கப்பெற்று அகம் மகிழ்ந்தேன். இதழின் கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் நூல் விமர்சனம் பத்தி எழுத்து அனைத்தும் படுஜோர், பிரமாதம். குறிப்பாக வாகரைவண்ணின் 'சில சொற்களும் அவற்றின் பொருளும்' கட்டுரை சிறப்பாக இருந்தது. ஆனால் கட்டுரையில் ஒரு சிறு தவறு உள்ளது.

கட்டுரையின் இறுதிப் பகுதியில் 'காலம் ஒரு நாள் மாறும், நம் கவலைகள் யாவும் தீரும்' என்ற கண்ணதாசனின் பாடல் (பாசமலர்) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அந்தப்பாடல் உண்மையில் இடம்பெற்ற படம் சிவாஜிகணேசன் நடித்த 'பாவமன்னிப்பு' ஆகும். 'சிலர் சிரிப்பார், சிலர் அழுவார், நான் சிரித்துக்கொண்டே அழுகின்றேன்' என்று பாடல் ஆரம்பிக்கின்றது. பாவமன்னிப்பு திரைப்படம் 1961இல் வெளியிடப்பட்டது.
- சீனுவையூர் ஆ. இரகுபதி பாலஸ்ரீதரன்

●●●

உங்களது அகவை 80 நிறைவு விழா சிறப்புற நடந்ததை சஞ்சிகையின் புகைப்படங்களில் கண்டு மகிழ்ந்தேன். இன்றைய காகிதத் தட்டுப்பாடு, மேலும் காகித விலையேற்றத்திலும் மிகத்தரமான காகிதங்களால் மிளிரும் ஞானம் சஞ்சிகை கைகளில் கிடைக்கும்போது அதைக்காண வியப்பு ஏற்படுகின்றது. கை நஷ்டத்திலும் உங்கள் இலக்கியசேவை எக்காலத்திலும் எம் இலக்கியவாதிகளால் மறக்காது போற்றப்படும் என்று நிச்சமாகச் சொல்வதற்குரியதாகவும் இருக்கிறது. இந்த இக்கட்டான நிலையில் இலகுவில் யாராலுமே முடியாத ஒன்றை உங்கள் கருமமாகக் கொண்டு செயலாற்றுவது எவராலும் பாராட்டக்கூடியது. நிர்வாக ஆசிரியர் பாலச்சந்திரன் ஐயாவுக்கும் உங்கள் போற்றுதலுக்குரிய புகழ்ச்சிமாலையில் சமயங்கு உண்டு என்பதையும் சொல்லத் தகுந்ததாகவே இருக்கிறது. வாழ்க உங்கள் சேவை. வாழ்க ஞானம் சஞ்சிகையதன் தமிழ்ப்பணி.
- நீ.பி. அருளானந்தம், நாவலப்பிட்டி

●●●

கலைப்பாரதி சித்திரா சின்னராஜன் அவர்களைப் பற்றி கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் எழுதிய அட்டைப்பட அதிதி கட்டுரை சிறப்பாக இருந்தது. அவரைப்பற்றிய பல விடயங்களை அறியக்கூடியதாகவும் இருந்தது. இதழில் இடம்பெற்ற நான்கு சிறுகதைகளுமே தரமான கதைகள். கட்டுரைகளில் ஓவியர் சௌ அவர்களைப் பற்றிய கட்டுரை என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. இலங்கையின் ஓவியக் கலை வளர்ச்சி பற்றிய வரலாற்றுத் தகவல்களையும் அக் கட்டுரை உள்ளடக்கியிருந்தது. அக்கட்டுரையை எழுதிய ஓவியர் கிறிஸ்டி நல்லரெத்தினம் அவர்களுக்கு எனது பாராட்டுக்கள்.
- இரா. அ. ராமன், கண்டி.

○○○

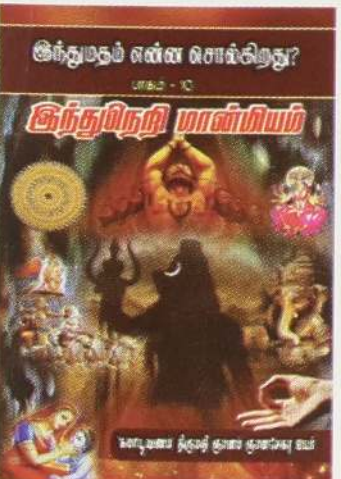
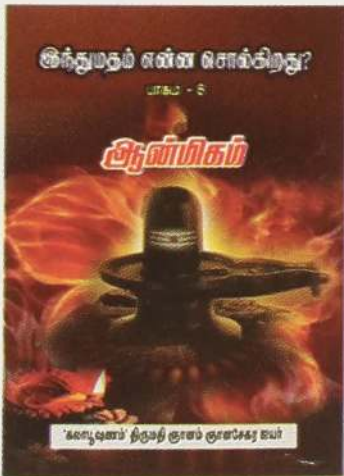
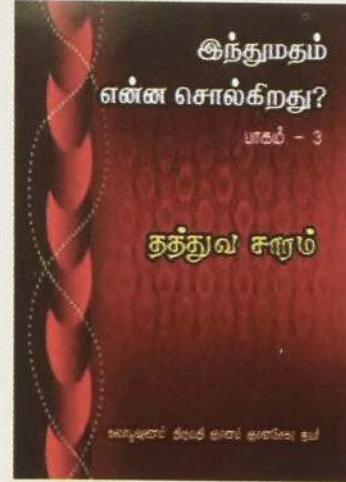
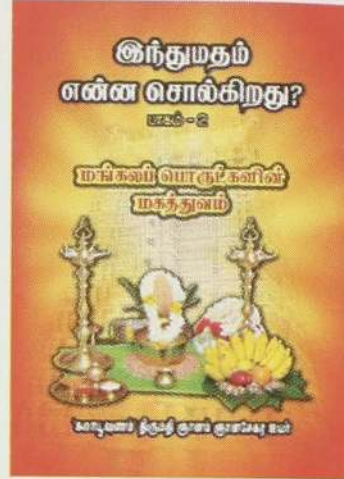
ஞானம் சஞ்சிகையின் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தே எம்முடன் தொடர்ந்து பயணித்து, தமது ஆக்கங்களால் சஞ்சிகையை செழுமைப்படுத்தி வரும் பிரபல எழுத்தாளரும் பன்னூலாசிரியரும் விமர்சகருமான புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன் இலங்கை அரசினால் கலாபூஷணம் விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பெற்றார். ஞானம் அவரை வாழ்த்தி மகிழ்கிறது.

- ஆசிரியர்

இந்துமதம் என்ன சொல்கிறது?

(பாகம் 1 - 10 வரை)

'கலாபுஷணம்' திருமதி ஞானம் ஞானசேகர ஐயர்

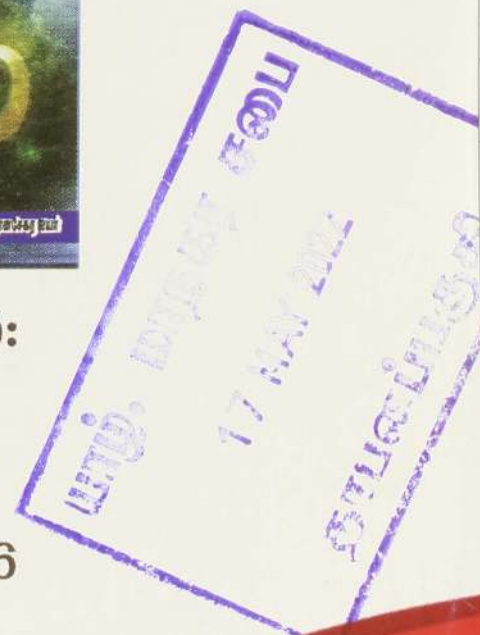
கீழ்க்காணும் முகவரியில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்:

ஞானம் பதிப்பகம்

3-B, 46^{ஆவது} ஒழுங்கை, கொழும்பு -06

+94 112586013 - +94 777306506

editor@gnanam.info

With Best Compliments from

உலக சாதனை எங்கள் பாரம்பரியம்
பில்கட்டிலும் தான் !

Luckyland

Nattaranpotha, Kundasale, Sri Lanka.

T: +94 081 2420574, 2420217 F: +94 081 2420740 E: luckyland@sltnet.lk

